ALEXANDRA STUART

Misterul insulei

ALCRIS

M-94

Capitolul 1

Aeroplanul rajahului pierdea altitudine si doctorița Francesca Challis trase cu ochiul pe hublou la insula Loei - Insula Vântului.

Asa cum aflase din atlas, era centrul unui mic grup vulcanic la sud-est de Celebes, între Tropicul Capricornului si Tropicul Racului, imediat la sud de Ecuator - o insulă în care Scoția si Yorkshire ar fi încăput lejer.

Zborul de la Singapore o familiarizase deja pe Francesca cu palmierii, cu plajele aurii si cu recifurile de corali ale acestor insule din Pacific si peisajul de dedesubt era, în linii mari, acelaşi. Dar nu fusese pregătită pentru înălțimea impunătoare si sălbatică a munților,

nici pentru vegetația verde luxuriantă a junglei care se întindea, virgină, chiar de la poalele orasului dispersat si înconjurat de ziduri albe. Inexplicabil, dar părea mai civilizată - căci micul oras avea un ciudat stil vestic de arhitectură - si în acelasi timp, mai primitivă decât oricare din insulele Indoneziei pe care le văzuse, si asta o nedumerea.

Oricum, speculațiile îi fură întrerupte brusc. Pilotul rajahului îi făcu un semn cu mâna si înclină abrupt aeroplanul, survolând ca o

pasăre acoperişurile ca să-şi aducă fără nici un efort nava la sol, într-o iscusită aterizare de trei puncte; nemaizburând niciodată, Francescăi i se păru extrem de alarmantă.

Bănuia că făcuse într-adins şi rămase, puţin bosumflată, pe locul ei până când opriră, cu mândrie, în faţa clădirii lungi şi joase a administraţiei din capătul îndepărtat.

Dacă pilotul rajahului ţinuse morţiş s-o impresioneze, atunci nu-i ieşise, se gândi Francesca. Fusese cel mai incomod zbor şi se hotărâse, acum câteva ore, că nu-i plăceau nici zborul, nici tânărul pilot olandez al rajahului: îi cauzaseră o senzaţie ciudată în stomac.

Aşteptă, luptându-se cu centura de siguranţă, şi el intră în cabină, un tânăr înalt şi zvelt, cu tenul bronzat şi cu silueta şi figura unui zeu grec, zâmbindu-i maliţios singurului pasager.

- Ei bine, am ajuns. Ochii lui albaştri îi întâlniră pe ai ei. Vocea lui era seacă, puţin tărăgănată: engleza lui era foarte fluentă şi evident o învăţase în Australia, căci era presărată cu expresii din argoul de acolo şi-i spusese, într-unul din momentele lui de exaltare, că servise Flota Aeriană Australiană, în timpul războiului.

Francesca dădu glacial din cap, displăcându-i zâmbetul lui. Era un zâmbet familiar, care sugera o intimitate între ei care nu exista. Concentrarea lui tăcută de mai devreme asupra zborului fusese deliberată.

Nu era deloc tipul de bărbat cu care era obişnuită şi manierele lui erau, puţin spus, neşlefuite. Vrusese să-i pună atâtea întrebări, în timpul călătoriei - despre spital, despre postul ei, despre noii ei colegi, despre rajah - dar în majoritatea timpului, el îi arătase un spate dezinteresat sau îi dăduse răspunsuri monosilabice.

Si acum, nu mai simţea nevoia să-l întrebe nimic. Curând, va afla singură răspunsurile. Acum, era prea târziu să mai dea înapoi: trebuia, oricum, să-i dea acestei insule şase luni din viaţa ei.

îi zâmbi rece pilotului, ca să înţeleagă clar că n-o interesau avansurile lui, şi-i răspunse vesel:

-Aşa se pare, domnule Russ.

Zâmbetul lui păli. Păru rănit, în timp ce-i desfăcu centura de siguranță.

- Era cât pe ce să nu ajungem, spuse el.

- Oh? De ce? Sprâncenele ei se ridicară, iar tonul nu era deloc încurajator.

- Majoritatea drumului, am zburat cu un singur motor, dădu din umeri olandezul şi se întoarse spre uşa cabinei. Mă duc să văd de bagajele tale. Avem noroc că le mai avem - aproape că a trebuit să-ți spun să le arunci peste bord. Am crezut c-o să aterizăm în larg.

Francesca rămase privind perplexă în urma lui. Călătoria i se păruse zdruncinată şi, o dată sau de două ori, crezuse că zburaseră haotic, dar nici prin gând nu-i trecuse că ar putea fi o problemă serioasă sau că ar putea fi în pericol. Nu avea experiență cu aeroplanele. Si atitudinea pilotului o irita. Ar fi trebuit s-o averizeze, nu s-o țină în ignorață şi să-i spună abia acum, cu o stânjeneală absurdă.

îl urmă la uşa cabinei, pe care el îi trecea bagajele unor localnici bronzați, care se conversau entuziasmați cu el, într-o limbă muzicală, dar complet de neînțeles, pe care pilotul părea s-o vorbească fluent. Cei trei munceau cu o îndemânare relaxată, care sugera o indiferență absolută față de trecerea timpului. Pilotul spunea ceva, cei doi râdeau încântați, ascultâdu-l. Probabil era o povestire exagerată despre cum scăpaseră din ghearele morții, se gândi Francesca iritată. Ei bine, îi datora o explicație, dacă nu scuze.

Spuse cu demnitate:

- Domnule Russ...

Râsetele se opriră. El se întoarse încet, aşteptând:

- Da?

- De ce am zburat cu un singur motor? Si de ce nu mi-ai spus?

-Pentru că celălalt n-a mai funcționat, evident. Si nu ți-am spus pentru că n-am văzut nici un rost să te sperii şi pe tine. Mi-a trebuit

toată energia să controlez şi motorul din stânga. Dacă ai fi ştiut, mi-ai fi pus o groază de întrebări şi mi-ai fi distras atenția... poate ai fi făcut o criză de isterie.

- Arăt eu genul care „ar fi făcut o criză de isterie"? întrebă Francesca, indignată.

Ochii albaştri şi naivi ai pilotului o studiară de la tălpile în pantofii de piele de şarpe, trecură peste costumul perfect croit şi ajunseră la fața care, din moment ce-şi împrospătase cu grijă machiajul înainte de aterizare, era la fel de fercheşă ca restul, şi zăbovind aici, privirea lui deveni pe jumătate admirativă, pe jumătate ironică.

- Nu ştiu, spuse el cu o amabilitate care o scoase din minți. Dar crede-mă, arăți foarte bine. Eşti o privelişte atrăgătoare, doctore. Dar cred că toată lumea îți spune asta, nu?

- Prietenii mei se exprimă cu mai multă finețe, pufni Francesca, după ce-şi recăpătă suflul. Si de regulă, străinii nu îndrăznesc să facă astfel de comentarii despre fizicul meu. Dacă înțelegi ce vreau să spun.

El scutură din cap, cu ochi mari şi inocenți.

- Engleza mea nu e chiar atât de bună, doctore Challis. Nu înțeleg decât cuvintele de o silabă. Dar cred că mi-ai cerut să comentez despre fizicul tău. Ai spus.

- Stiu ce am spus, mulțumesc.

- Făceam tot posibilul să înțeleg, oftă el. Si să spun ce trebuie. E adevărat, oricum. Eşti frumoasă. Tonul lui era provocator. Francesca, dându-şi furioasă seama că se înroşise, îi ignoră provocarea.

- Ar fi trebuit să ştiu că un pilot realmente eficient s-ar fi asigurat că motoarele nu se vor defecta, domnule Russ. Adică, să nu mai funcționeze nici unul corespunzător. Lăsă fraza neterminată, cu toate implicațiile plutind în aer, şi trecu pe lângă el, întorcându-se în cabină. Cei doi localnici îi duceau bagajele în clădire; studiau etichetele cu interes şi se opreau din când în când ca să şi le arate unul altuia şi să râdă.

- Nu-ți face griji, o să fie atenți cu ele, îi spuse pilotul.

- Sper. Poate că aştept prea mult - de la toți de aici.

- Poate că da, fu el de acord, cu gravitate. Se pare că am pornit cumva cu stângul, noi doi, nu?

- Da, domnule Russ. Si acum, îmi spui cum să ajung la spital?

- Or să trimită o maşină, răspunse nepăsător olandezul. Stiu că am ajuns. Trebuie să ne fi văzut!

Sări cu uşurință pe asfalt şi rămase acolo, cu capul neacoperit în bătaia soarelui. Aducea mai mult ca oricând cu un zeu grec, întinzându-i mâinile, aparent nestânjenit de dezaprobarea ei.

- Mai bine lasă-mă să te ajut, e o distanță considerabilă.

Era, dar Francesca se descurcă fără ajutorul lui. Mergând împreună spre clădirea aerodromului, Russ spuse:

- Presupun că te-am supărat, doctore. îmi pare rău - n-am vrut.

- E în regulă, domnule Russ. Probabil c-o să mă obişnuiesc.

- Uite, n-am crezut realmente c-o să devii isterică, dar n-am vrut să te îngrijorez. Ti-aş fi spus, dacă lucrurile ar fi degenerat şi n-aş mai fi putut să le controlez. Nu sunt un pilot prost, să ştii. Nu atât de prost, oricum.

Francesca zâmbi. Aşadar, înțepătura ei ajunsese la țintă!

- Atunci, ce s-a întâmplat?

- Era murdărie în combustibil, trebuie să fi fost. Se încruntă. O să aflu eu, nu-ți face griji.

- înțeleg, ezită Francesca. Era încă supărată pe el, dar nu avea nici un rost să-i poarte pică. Si-şi ceruse scuze. îi oferi un zâmbet. Ei bine, sper să-l cureți, înainte să mai zbor cu tine.

- Ba bine că nu! Nu mai vreau o altă călătorie în grabă. Totuși, mă interesează cum a ajuns murdăria aia acolo.

- Dar.

- Am făcut plinul la Sourabaya. Combustibilul era în regulă când l-am pus. în fine! Poate e cineva care nu prea mă simpatizează.

- Sau pe mine, interveni Francesca, în treacăt.

O privi gânditor, dar nu dădu nici o replică evidentă. în schimb, întrebă:

- De ce ai venit aici? Adică, ştiu că ai venit pentru postul de la spital, dar. ei bine, de ce aici? E cam departe de casă, nu?

- Am vrut să călătoresc şi am cunoscut-o pe doctoriţa Frayle cu câţiva ani în urmă. Era conferenţiar universitar la spitalul unde-mi făceam stagiul şi. o admiram. Am păstrat legătura. Când a venit în Anglia, cu rajahul, pentru încoronare, m-a invitat şi pe mine. Un lucru a dus la altul. şi iată-mă.

- Doctoriţa Frayle a fost cu ideea?

- Da, dar nu m-am lăsat greu convinsă.

- Nu. Vocea lui avea un ton curios şi Francesca se uită la el. Dar Russ zâmbea. încoronarea a fost acum destul timp. doctoriţa Frayle trebuie să te fi ţinut la păstrare!

- Am vrut să-mi iau diploma în medicină tropicală, înainte să vin.

- Ah! Ajunseră la clădire şi-i deschise uşa. Bei ceva? Avem un bar bunicel şi un barman care-şi ştie meseria.

- Da, dar. maşina de la spital. începu Francesca, nesigură, şi pilotul râse.

- Vor şti unde să ne găsească. Davie Urquhart o s-o aducă pe doctoriţa Frayle şi asta e întotdeauna prima oprire. îi arătă o masă şi-i trase un scaun. Ia loc. Ce să-ţi iau?

- Ei bine. Francesca privi cu interes în jur. Era o cameră lungă, cu tavan jos, şi întunecoasă. Sase mese erau răsfirate şi zărea conturul neclar al barului, în celălalt capăt. Barul era din lemn bine lustruit, iar barmanul, în uniforma de un alb impecabil, zâmbea de după tejghea. Era chinez şi aproape chel. întâlnind privirea Francescăi, făcu o plecăciune şi veni spre ei; se opri, uitându-se la ei, în expectativă.

- El e Robert Ong, anunţă Russ. Când japonezii au ocupat Loei, înfuriat de victoria lor din Filipine, Robert s-a dus în junglă şi s-a luptat

cu cei din gherilă - se spune că a biruit, cu mâinile goale, o mulțime de japonezi. Hm, Robert, pungaş bătrân?

- Poate, meştere Bill. Nu-mi aduc aminte, zâmbi barmanul.

- E un tip modest. Si dacă tot suntem la capitolul prezentări - numele meu e Wilhelm, dar toată lumea îmi spune Bill. Acum, doctore, ce zici de o băutură? De data asta, etala cel mai bun comportament de care era în stare, străduindu-se s-o facă să se simtă ca acasă. îi prezentă meniul şi Francesca alese suc de portocale. Japonezii au construit baraca asta, îi spuse Bill Russ, după ce dădu comanda. Asta era popota piloților lor; apoi au venit americanii şi au instalat barul, l-au aprovizionat. Dar s-au mutat înainte să aibă şansa să bea pe săturate. Rajahul a preluat totul, în urma războiului. Zâmbi. A fost un chilipir!

Robert Ong le aduse băuturile, pe o tavă.

Francesca gustă din sucul de portocale şi-l găsi delicios. Cuburile de gheață se loveau de paharul ei şi barmanul întrebă:

- E în regulă, domnişorico? Avea o față amabilă şi plată, cu ochi negri, prietenoşi şi strălucitori.

- E bine, mulțumesc.

Robert Ong făcu o plecăciune şi se întoarse la bar. Francesca acceptă ţigara oferită de Bill Russ şi, uitându-se la el, se întrebă de ce-i displăcuse atât de mult la început. Fusese o reacție instinctivă. Reacția unui insular britanic față de un străin, poate. Dar fusese prima ei cunoştință de pe Loei şi de-abia aşteptase să-şi facă un prieten, după lunga călătorie în larg.

Rajahul îi vorbise despre tânărul lui pilot olandez cu admirație plină de căldură si cu evidentă afecțiune: poate că asteptase prea mult si-si făcuse o părere preconcepută despre el. Totusi. se încruntă. Comportamentul lui fusese diferit la început - neprietenos, aproape nepoliticos, de parcă i-ar fi displăcut faptul că venise acolo si necesitatea lungului zbor ca s-o ia.

Totusi, dacă fusese îngrijorat în privința motoarelor, avea o scuză. desi nu în totalitate. Pentru că atitudinea lui ostilă fusese foarte evidentă din prima clipă în care o văzuse, înainte să urce la bordul navei lui - mult înainte ca motoarele să se fi defectat.

Simțindu-i ochii ațintiți asupra lui, pilotul se întoarse pe scaun, ca să stea față în față. Privirea lui era foarte directă si cercetătoare si, spre groaza ei, Francesca deveni din ce în ce mai constientă de atracția lui masculină.

Un bărbat nu avea nici un drept să arate atât de bine, hotărî ea, si se consolă cu gândul că la Londra, ar fi părut mai mult barbar si nelalocul lui decât atrăgător. Aici, era în mediul lui si profita pe deplin de asta. Probabil se născuse în Indiile de Est, asa cum erau atâția olandezi. încercă să si-l imagineze pe o stradă londoneză, cu gambetă si umbrelă, si imaginea i se păru la fel de ridicolă si de improbabilă ca si cea a lui Robet Ong luptându-se în junglă.

Strâmbă involuntar din buze. într-adevăr, era mai usor să ți-l imaginezi pe barmanul chelios hălăduind prin junglă, cu un cuțit între dinți, decât să vezi imaginea demnă de râs a pilotului rajahului plimbându-se pe Piccadilly.

- Te amuz? întrebă, certăreț, obiectul exercițiului ei mental. Avea tonul unui băiețel ofensat, si Francesca râse.

- încercam să-mi imaginez cum ai arăta în Londra, îi spuse ea, satisfăcută.

- Si asta te-a făcut să râzi?

- Da. Puțin, mă tem.

-Am fost acolo. N-a râs nimeni de mine. O tentă roşiatică apăru sub bronzul obrajilor lui. Francesca se simți puțin jenată, dar pilotul o ceruse, stând acolo şi forțând-o să se uite la el.

- Când ai fost la Londra?

-M-am născut acolo, spuse el, privind melancolic în pahar. Tata lucra la Consulat şi mama era englezoaică. Dar a fost transferat la

Sydney când aveam patru ani, aşa că am crescut acolo. M-am întors la Londra însă, în timpul războiului. N-am stat mult. Eram în drum spre Canada. Apoi am venit aici şi de atunci, stau în Insule. îmi plac Insulele, adăugă el, sfidător.

Urmă o tăcere scurtă, în timpul căreia Francesca începu să se simtă mai jenată ca niciodată. Bill Russ îşi bău sucul, se uită la ceas şi spuse:

-Vor fi aici curând. Mai bei restul? îi făcu semn spre paharul pe jumătate plin.

- Nu, mulțumesc. Hm. cine spuneai că vine cu doctorița Frayle?

-Davie Urquhart. Va fi unul din colegii tăi de la spital.

-Oh. e doctor?

-Da. Se fâțâie încoace şi încolo cu microscoape şi cu probe de sticlă. Se spune că e foarte inteligent, doar că.

-Doar că, ce?

-Doar că nimic. O să afli tu. Davie e un tip de treabă. Face orice pentru tine - îşi dă şi cămaşa de pe el, dacă-i ceri. Părea să-i ia apărarea necunoscutului doctor Urquhart. Poate o să-ți părem toți puțin cam necivilizați şi nepotriviți pentru cercurile tale mondene de la Londra. Dar Davie a locuit acolo, pe vremuri.

-Sunt trei doctori, nu? insistă Francesca, găsind mai înțelept să ignore ultimul lui reproş.

-Exact. Doctorița Frayle, Davie şi Vince Lucas. Vince e iancheu, a venit aici cu flota aeriană americană. După ce s-au retras, l-au lăsat aici, pentru că insula nu avea nici un medic şi s-a oferit voluntar să rămână. Si n-a mai plecat. Când s-a terminat războiul, s-a demobilizat singur din garnizoană, sau aşa ceva. Sau poate că pur şi simplu au uitat de el, nu ştiu. Oricum, aici e. Locul ăsta are ceva ciudat - ochii albaştri deveniră dintr-o dată gravi, ba chiar tandri - îți intră în sânge. Eu sunt aici deja de şase ani. Mă întreb tu cât vei sta.

întrebarea fu deconcertantă. Francescăi îi tremură puțin glasul când îi răspunse:

-Am venit pentru. şase luni.

-Atunci, pun pariu că vei rămâne!

- Ei bine. nu ştiu. Vreau să văd lumea şi.

- Toţi rămân. Era ca şi cum n-o auzise. Curios: nu ştiu de ce o fac, dar rămân. Uită-te la doctoriţa Frayle.

- Dar a stat în Anglia secole! protestă Francesca. Era conferenţiar la Royal Free, când eram studentă.

- Da, dar asta din cauza războiului. S-a oprit în Anglia doar pentru că n-a putut ajunge aici. Acum, s-a întors.

Logica lui era incontestabilă. Francesca rămase tăcută. Se întrebă cât va mai întârzia maşina de la spital.

-Au un drum anume pe care vin, ştii? Iar străzile nu sunt prea grozave. Mai bine ai mai cere un suc. îi făcu semn lui Robert Ong, fără să aştepte consimţământul Francescăi şi-i oferi din nou pachetul de ţigări. Fumezi?

- Mulţumesc. îi aprinse ţigara şi apoi începu să-şi răsucească una pentru el. Era foarte iscusit.

- Nu pot să fumez ţigări gata făcute, datorită educaţiei mele australiene. îi întinse produsul finit să-l inspecteze, încântat ca un copil când ea îl admiră. Băuturile sosiră şi Russ îşi ridică paharul. Noroc! Acum, era foarte prietenos, remarcă Francesca, amuzată.

- Noroc!

- Sper că nu te plictisesc, nu? Tonul lui era mai mult agresiv, decât nerăbdător.

- Desigur că nu.

- Bine. Se lumină la faţă. îmi place numele tău. Francesca. E neobişnuit şi. ţi se potriveşte. Pot să-ţi spun Francesca? Acolo de unde vin eu, nu pierdem timpul cu astfel de formalităţi.

- Dar. aici?

- Oamenii fac după plac. Doctoriţa Frayle e întotdeauna doctoriţa Frayle, dar restul. Zâmbetul i se lărgi. Ei bine. pot?

- Dacă vrei.

- Noroc, Francesca!

- Noroc. Bill!

- Mulțumesc. Era în culmea fericirii. Stii, la început m-ai speriat, cu acel comportament de primadonă al tău. Dar e teatru, nu? Nu eşti o mironosiță.

- Nu cred. Nici tu n-ai fost prea prietenos cu mine, la început, nu?

- Nu. Bill se înroşi. M-ai înghețat, Francesca, ăsta e adevărul. Nu mă aşteptam ca noul nostru doctor să fie. întruchiparea frumuseții feminine.

Deşi o flata, Francesca nu era convinsă că-i spunea tot adevărul. Wilhelm Russ nu era genul care să înghețe. Fusese altceva, un alt motiv pentru reținerea lui de mai devreme. Dar, evident, nu avea de gând să i-l explice acum.

- De ce doctorița Frayle e întotdeauna. doctorița Frayle? întrebă ea, curioasă.

- Parcă spuneai că o cunoşti! se zgâi Bill la ea.

- Ei bine, da, am cunoscut-o, pe vremea când eram studentă. Dar n-am mai văzut-o de. Dumnezeule, au trecut ani de atunci, cu excepţia ocaziei încoronării. Fireşte, totul a fost mai mult decât formal - rajahul era acolo, şi tot soiul de oameni importanți.

- Da, îmi dau seama. O să vezi că s-a schimbat puțin. Ei bine, iată-i, aşa că vei putea să vezi cu ochii tăi.

Capitolul 2

Maşina care opri câteva minute mai târziu, frânând brusc, nu era, cumva, genul de maşină pe care Francesca l-ar fi asociat cu doctoriţa Kathleen Frayle.

Era mare, americană, de un verde deschis şi strălucitor. Un localnic ciufulit coborî din spate şi ocoli în grabă vehiculul să-i deschidă portiera şoferului. Era foarte înalt şi puternic şi-l eclipsa complet pe bărbatul care coborî cu eleganţă degajată de la volan.

însă în ciuda staturii lui neimpresionante, nu puteai să nu-l remarci. Era alb, deşi pielea îi era aproape arsă de soare, şi era îmbrăcat într-un halat de un alb imaculat şi în pantaloni de soldat, care arătau de parcă abia fuseseră călcaţi, iar la gât avea o eşarfă foarte colorată, legată lejer. Părul grizonant era tuns foarte scurt, astfel că-i stătea foarte zburlit, amintindu-i Francescăi de maidanezul Airedale pe care-l avusese odată. La prima vedere, îi dădu puţin peste patruzeci de ani, dar apoi îşi revizui estimarea, când veni spre ea, cu mâna întinsă şi cu un zâmbet alb, tineresc.

Probabil că nu avea încă patruzeci de ani, deşi era greu de spus, căci exuberanţa lui era în totalitate tinerească, însă ochii lui întunecaţi şi inteligenţi erau obosiţi şi puţin deziluzionaţi.

-Bine ai venit la Loei, doctore Challis! îi strânse mâna. Mâna lui era mică, dar strângerea fu atât de puternică, încât Francesca icni. Eu sunt doctorul Lucas, Vincent Lucas. Cred că pilotul nostru olandez ţi-a spus câte ceva despre mine, nu?

-Am avut grijă ce i-am spus, Vince, nu-ţi face probleme, zâmbi cu maliţiozitate Bill, de lângă Francesca.

-Mă bucur că te-ai întors, băiete, îl bătu doctorul pe umăr. Se întoarse din nou spre Francesca şi adăugă, cu formalitate: doctoriţa Frayle m-a rugat să-ţi transmit scuzele ei. A intenţionat să vină în persoană să te întâmpine, dar. a fost chemată de urgenţă.

- Si ce a fost mai urgent decât întâmpinarea ultimei noastre

achiziţii? vru să ştie Bill. Care, lasă-mă să-ţi spun, e realmente o achiziţie. Tonul lui era insinuant, dar se ascunsese precaut în spatele Francescăi şi ochii lui aveau o licărire ciudată şi sticloasă. Hm, Vince? Ce a fost?

Doctorul Lucas continuă să zâmbească, dar privirea lui deveni precaută.

- Ia-o mai uşor, amice. A fost chemată la palat.

- Oh! Bill îşi plecă privirea. Serios?

- Mă tem că da. De asta va trebui să mergem acolo. S-ar putea să aibă nevoie de mine, vezi tu, şi. Lăsă fraza neterminată, dar evident, Bill înţelese.

Se duse la uşă şi strigă, şi imediat cei doi localnici care-i căraseră Francescăi mai devreme bagajele începură să le transporte afară, încărcându-le în maşina americană. De data asta, lucrară rapid şi în tăcere, fără să mai facă glume pe seama etichetelor.

Deşi nu înţelegea, Francesca simţea că atmosfera devenise brusc tensionată, de parcă se spusese ceva ce avea un anume înţeles pentru ceilalţi, o semnificaţie profundă, de la care ea, o străină, era exclusă. Băieţii păreau să fi interceptat prin telepatie - dacă nu cumva indigenul uriaş care venise cu Vince nu le spusese. Oricum, ştiau şi cunoaşterea le şetersese efectiv zâmbetele de pe feţele rotunde şi maro-aurii.

Bill şi Vince schimbară o privire. Pe un ton jos, Bill întrebă:

- Unde e Paul?

-Acolo. Aşteaptă. Pur şi simplu. aşteaptă.

Si acum, Francesca era atât îngrijorată, cât şi nedumerită. Stia că Paul era fiul şi moştenitorul rajahului. Toţi fuseseră foarte reţinuţi la subiectul Paul, dar auzise şoapte. Mama lui fusese albă, deşi nu ştia de ce naţionalitate. Crezuse că olandeză şi ştia că mariajul mixt, în Indiile Olandeze de est, nu era nici rar, nici blamat, ca în coloniile sau în protectoratele britanice. Dar mama lui Paul murise, sau cel puţin aşa auzise Francesca. El crescuse la Loei dar, în timpul războiului, plecase

mai întâi în Australia, apoi în America, unde studiase la Yale sau la Harvard, nu ştia exact.

Poate tocmai puţinele informaţii despre Paul o făcuseră să creadă că era un fel de oaie neagră.

Tatăl lui abia dacă pomenea de el, doctoriţa Frayle vorbise despre el pe un ton ciudat şi tensionat, schimbând subiectul cât de repede putuse, iar. şoaptele persistaseră.

Francesca le auzise pe vapor, apoi când debarcase la Singapore, unde-l aşteptase pe Bill cu aeroplanul rajahului; acum, în ciuda faptului că abia dacă schimbaseră câteva cuvinte, aceleaşi indicii evazive veniseră de la Vince şi de la Bill, pentru care, deşi unul era olandez, iar celălalt american, Loei însemna acasă, iar rajahul era cel pe care-l serveau.

Si Paul? Paul era o persoană despre care vorbeau în şoaptă. Era acolo, aşteptând. Aşteptând, ce? Si de ce?

Totul era învăluit în mister şi Francesca era conştientă că o furnică scalpul, urmărind, cu ochi care observau, dar nu vedeau realmente nimic, cum cei doi indigeni îi încarcă bagajele în maşină.

Căci indiferent care era misterul, acum era irevocabil prinsă în el, deşi era nou-venită şi ceilalţi încercau s-o păstreze în întuneric, în legătură cu ce se întâmpla.

Ultimul bagaj fu aşezat pe bancheta din spate şi cei doi băieţi dispărură, fără o vorbă.

Pe un ton stânjenit şi menit să pară nepăsător, Bill spuse:

-Ei bine, pe curând, Francesca. Ne vom revedea. îi ţinu portiera.

- Da. Eu. Impulsiv, îi întinse mâna. Brusc, se simţi de parcă se desparte de un prieten. Ceea ce era absurd, pentru că abia dacă-l cunoştea pe Bill Russ şi majoritatea timpului nu, făcuse decât să-i dea peste nas. Si doctoriţa Frayle era prietena ei, deşi, desigur, diferenţa de vârstă împiedicase orice intimitate reală între ele. Doctoriţa Frayle fusese eroina Francescăi din zilele de studenţie; curând se vor întâlni

din nou, momentul la care visase de atâta vreme va deveni, în sfârşit, realitate. Atunci, de ce se temea de el? Si de ce, în ciuda oricărei raţiuni, îi era atât de greu să se despartă de olandezul acesta neruşinat pe care, oricum, îl va vedea chiar mâine?

Bill Russ îi simţi teama şi-i strânse mâna, zâmbindu-i; atât mâinile lui puternice şi ferme, cât şi ochii prietenoşi şi calzi o linişti ră. Uimită, Francesca se întrebă cum şi-l imaginase vreodată neospitalier şi ostil, când era atât de evident că nu era aşa.

Cu obrazul bronzat foarte aproape de el ei, Bill îi spuse:

-O să fii bine. La început, e ciudat, ştiu. Dar or să te adore, toţi. Iar eu nu locuiesc departe, voi fi prin zonă. Dacă ai nevoie de mine, trimite un băiat. Bine?

- Mulţumesc, spuse Francesca, îmbujorată. Era supărată pe ea pentru că-l lăsase să vadă că era emoţionată, dar şi mai supărată era pentru că ghicise că nu vroia să plece de lângă el. îi era familiar - era o legătură - ultima legătură cu vechea ei viaţă, asta era tot. La revedere, adăugă ea, puţin iritată.

Vince Lucas urcă lângă ea.

- Eşti gata să intri în pâine? întrebă el şi porni motorul.

Bill se dădu în spate, le făcu o clipă cu mâna, apoi dispăru în obscuritatea clădirii, înainte ca maşina lor să pornească.

- L-am cunoscut pe rajah, când a venit la Londra, pentru încoronare, spuse Francesca.

- Da, am auzit, răspunse Vince, aruncându-i o privire. Ai fost impresionată?

- Oh, da, foarte. Mi s-a părut de-a dreptul fermecător. Extrem de cult şi citit şi foarte atrăgător. Am simţit realmente că e un lider, un rege.

-Aşa e, încuviinţă Vince. Dar e şi foarte bolnav.

- Oh! Francesca se întoarse spre el, speriată. Nu mi-am dat seama.

Adică, arăta atât de puternic şi în formă, încât nu mi-a trecut prin minte c-ar putea fi bolnav.

- Atunci, nu era atât de bolnav, spuse sec americanul.

- Dar ce are? întrebă Francesca, după ce ezită puțin.

- Mi-aş da zece ani din viață să ştiu, cred că totți am face-o.

- Dar nu înțeleg. Doctorița Frayle este, ei bine.

- Doctorița Frayle e un medic strălucit, vroiai să spui? Da, ştiu că este. Si eu însumi sunt destul de experimentat, dar cazul lui ne-a pus în încurcătură. Aşa cum i-a încuiat şi pe câțiva din specialiştii voştri de pe Harley Street, pe care i-a consultat când a fost acolo.

- Da?

- Cred că ar fi mai bine să-ți spună chiar doctorița Frayle despre asta. Am impresia că vrea un creier proaspăt pentru problema asta şi tu vei avea la degetul mic ultimele tehnici şi vei fi mai la curent cu noutățile decât noi. Buzele i se relaxară într-un zâmbet strâmb. Nu că asta ar fi prea dificil! Aici începi să putrezeşti şi climatul nu te ține tocmai în alertă. E o viață ciudată, dar ajunge să-ți intre în sânge. Francesca se întrebă dacă şi ea se va obişnui în aşa măsură cu viața de pe insulă şi simți cum o cuprinde panica. Să se îngroape singură aici, să nu mai vadă niciodată Londra. nu, nu va lăsa să se întâmple aşa ceva!

O clipă, ochii lui Vince îi întâlniră pe ai ei, apoi se îndepărtară. Francesca era uluită să vadă compasiune în adâncimile lor întunecate. Dar apoi, Vince spuse:

- Doctorița Frayle a fost chemată la palat, cum ți-am spus. Poate va fi acolo până târziu şi n-o vei vedea decât mâine. dar îți arăt eu împrejurimile şi te ajut să te stabileşti. E un spital mare, să ştii; în ultimii cinci-şase s-a extins continuu. Uite, o să-l vezi în câteva clipe, e chiar după colț.

Capitolul 3

Coborâră din maşină şi şoferul indigen al lui Vince trecu la volan.

- O să aibă el grijă de bagajele tale, o asigură americanul. O conduse pe aleea scurtă care ducea la verandă. Vino.

O femeie înaltă, cu tenul ca de fildeş, într-o salopetă albă ieşi în întâmpinarea lor, mişcându-se lent şi elegant. Era mulatră şi putea să aibă orice vârstă, între patruzeci şi şaizeci; şuviţa de păr care-i scăpase de sub pălărie era albă. îi zâmbi Francescăi şi dădu din cap spre Vince, cu reproş:

- Ai uitat să claxonezi, doctore! Aş fi pregătit un ceai pentru doctoriţa Challis.

- Ştiind cât de eficientă eşti, draga mea, cred că e oricum acelaşi lucru. Ea e mâna dreaptă a doctoriţei Frayle, sora şefă, domnişoara Penty. Si, după cum ţi-ai dat seama, ea e doctoriţa Francesca Challis, tocmai din Anglia. E incredibil, nu? Londra, Anglia - şi acum Loei. Ei bine, trebuia să se întâmple odată şi odată. Majoritatea dintre noi se pare că am aterizat aici - tu eşti prima care a venit din proprie iniţiativă, doctore.

Domnişoara Penty îi strânse mâna, privind-o atent.

- Ceaiul e gata imediat, cu toate că doctorul Lucas a uitat să mă avertizeze. Dar poate ai vrea să te speli pe mâini şi pe faţă înainte de masă?

- Da, acceptă recunoscătoare Francesca.

Ciudat, dar se simţea depăşită de situaţie. Cu toate pozele şi descrierile doctoriţei Frayle, nu se aşteptase ca spitalul să fie atât de impresionant, nici ca sora şefă s-o întâmpine de parcă ar fi o casnică provincială care se întâlnea pe stradă cu o vecină.

O urmă pe domnişoara Penty pe holul lung, până la baia mică, unde o aştepta un bazin de porţelan plin cu apă caldă. Deasupra atârna o oglindă şi după ce se spălă, îşi refăcu machiajul, ca de obicei; privindu-se, avu impresia că vede imaginea unei străine. îşi făcuse atâtea impresii noi şi uimitoare în ultimele câteva ore, încât era convinsă că experienţa asta trebuia s-o fi schimbat.

Si totuşi, nu. Era ea însăşi - Francesca Challis, licențiată în medicină generală, acum membră a personalului Spitalului General din Loei. Ochii cenuşii şi reci o privirä în timp ce-şi dădu cu ruj şi-şi aranjă părul arămiu. Arăta ca întotdeauna, sigură pe ea şi competentă; avea trăsături neobişnuit de frumoase şi un control emoțional studiat, rezultatul exercițiilor îndelungate.

Cu toate astea, nu se simțea deloc aşa. Londra, Agnlia păreau atât de departe - la celălalt capăt al pământului. Fusese lumea ei, fundalul cu care era obişnuită şi în care se simțea în largul ei. Acum, ce se întâmpla acolo nu va mai conta pentru ea. Va afla depre evenimente mult după ce vor fi avut loc şi-şi ca vedea locurile natale prin capătul greşit al telescopului: foarte dragi inimii ei, dar foarte distante.

Ce conta acum era boala - acea boală misterioasă şi nedignosticată în privința căreia Vince Lucas fusese atât de evaziv. Dacă judecase corect situația, îl ucidea lent pe rajahul de la Loei, un bărbat retras, de vârsta a doua pe care şi-l amintea pentru şarmul lui şi pentru felul în care pielea lui maro-aurie se strângea în jurul ochilor, când zâmbea. Se gândise de multe ori la el, de la prima şi singura ei întâlnire cu el. Avea strălucire, datorită rangului şi poveştii sale romantice şi stranii, şi o impresionase puternic, îi păruse un adevărat lider.

Acum, în regatul lui din Loei, ea - Francesca Challis - devenise unul din subordobații săi şi bolile, oamenii şi spitalul lui vor fi într-adevăr importante pentru ea.

întorcându-se în hol, se gândi la Paul, fiul rajahului. Nu-l întrebase pe Vince despre el, dar poate dacă ar fi făcut-o, şi el ar fi schimbat subit subiectul, aşa cum păreau să facă toți, când era menționat numele lui Paul.

Domnişoara Panty şi Vince o aşteptau în camera mare şi umbroasă. Când Francesca intră, vorbeau pe tonuri alerte şi joase şi se întrerupseră îndată ce o văzură. Domnişoara Panty se scuză zâmbind, sub pretextul că avea treabă în saloane, iar Vince îi făcu semn spre ceainic.

-Cred că ar fi mai bine să faci tu onorurile, în absența doctoriței Frayle. Doctorul Urquhart o să ni se alăture din clipă în clipă - oh, iată-l! Că vorbeam de lup. Davie, vino s-o cunoşti pe noua noastră colegă. Doctore Urquhart - doctorița Challis.

Francesca se trezi strângând mâna unui bărbat înalt şi slab, cu ochelari de şcolar. O salută cu o voce plăcută şi blândă. Trecuse puțin de cincizeci de ani, avea părul grizonant şi Francescăi îi plăcu din prima clipă. Avea ceva ce inspira imediat încredere şi-şi imagina că pacienții lui trebuia să-l adore. O întrebă, cu sincer interes, despre călătorie, ascultă cu atenție detaliile despre ultima ei seară la Londra şi apoi, acceptând o cană de ceai, se întoarse spre Vince şi întrebă, brusc:

- E adevărat că-l aduc aici?

Vince încuviință din cap şi îi aruncă Francescăi o privire prevenitoare. Ea simți cum se înroşeşte şi el veni imediat lângă ea.

- Doctore Challis, cred că ar trebui să ştii. Doctorița Frayle a trimis un mesaj în care ne spunea că înălțimea Sa este grav bolnav şi că-l mută la spital. Stiu că trebuie să fii obosită, după zbor, şi presupun că totul ți se pare confuz: să întâlneşti atâția străini şi să ne vezi pe toți supărați, fără să ştii de ce. Am încercat să te țin deoparte, până te stabileşti, dar. ei bine, e imposibil şi nu vreau să-ți imaginezi că-ți ascundem ceva.

- N-am crezut asta, desigur.

- Nu? Zâmbetul lui era sceptic. Orium, destul de curând vei fi foarte ocupată. Nu are nici un rost să te amestecăm în asta, şi. se uită la doctorul Urquhart, care-şi îndreptă umerii şi continuă în locul lui:

- Doctore Frayle se va supăra, înțelegi. Va fi o mare tensiune pentru ea - e o responsabilitate enormă. Ai venit aici ca prietenă, la invitația ei, dar poate ar fi mai bine dacă nu v-ați veda în seara asta. Si, aşa cum spune Vince, trebuie să fii extenuată după drum. Odihneşte-te bine în noaptea asta şi mâine dimineață vei începe cu forțe proaspete, hm?

-Desigur, încuviință Francesca, dacă, desigur nu vă pot ajuta cu

nimic.

- Nu, draga mea. Deşi e frumos din partea ta că te oferi. Bea-ți ceaiul şi apoi o chem pe una din surori să te conducă la apartamentul tău. O să ai un băiat la dispoziție; îți va servi masa, când vei dori. Mâine, sunt sigur că doctorița Frayle va fi încântată să te vadă şi să-ți arate împrejurimile.

Francesca îşi bău ceaiul şi cei doi doctori stătură cu ea, făcând conversație politicoasă, dar insignifiantă şi schimbând pe furiş priviri care spuneau mai mult decât cuvintele lor. Amândoi erau stingheriți şi nerăbdători să scape de obligația de a o distra. Zece minute mai târziu, Francesca se scuză şi se ridicară, fără să-şi ascundă uşurarea. Vince chemă o soră.

Francesca se simțea pierdută, stându-le în cale. Desigur, încercau să fie amabili, s-o scutească de efort după lunga călătorie. Era o prostie să creadă că nu era dorită - era o străină, nouă şi netestată. Cu ce putea să-i ajute, pe oricare din ei, în criza aceasta?

O urmă pe dolofana şi zâmbitoarea soră indigenă spre una din căsuțele din lemn din curte şi auzi o maşină apropiindu-se. De la fereastra camerei ei, urmări cum în față opreşte o ambulanță americană, cu cruci roşii pe ambele părți.

Puțin surprinsă, îl recunoscu la volan pe Bill Russ. Ambulanța parcă într-un careu marcat cu alb, unde un grup de asistente aşteptau cu un scaun cu rotile. Uşile din spate se deschiseră şi mai întâi coborî doctorița Frayle, apoi, cu mare grijă, fu ridicată dinăuntru o targă.

Doctorița Frayle sătea deoparte, urmărind. Era prea departe şi Francesca nu-i putea vedea fața, care oricum era ascunsă de pălăria pe care o purta trasă pe ochi. Totuşi, simțea că, dacă nu avea realmente lacrimi în ochi, cu siguranță era foarte aproape.

Era destul de neobişnuit ca directorul unui spital mare să plângă de față cu personalul său. Cunoscând-o pe doctorița Kathleen Frayle ca un chirurg strălucit, cu reputația că avea nervii de fier, Francescăi i se

părea incredibil. Nu încercase ea, în timpul pregătirii profesionale, să imite sângele-rece şi imperturbabilitatea Kathleenei Frayle?

Cu inima bătându-i mai repede decât vroia, Francesca văzu forma inertă, învelită în pături, a pacientului transferată în scaun, apoi doctoriţa Frayle porni în faţă, urmată de un grup care înconjura scaunul cu rotile, şi dispărură în clădirea spitalului.

Francesca rămase acolo, nedumerită şi nefericită. După un timp, realiză, şocată, că soarele apusese. Mai bine va despacheta. Era o activitate care oricum trebuia făcută şi-i va ocupa şi timpul, şi mintea.

Se apucă de treabă, fără tragere de inimă. După ce termină, veni un băiat, un aborigen zâmbitor într-o uniformă albă, care-i aduse o cină apetisantă pe o tavă. I-o servi pe verandă si rămase în spatele scaunului ei cât timp mâncă. Francesca îl ţinu de vorbă cât putu de mult, dar engleza lui era slabă, si cu toate că era foarte prietenos si, fără îndoială, încântat că-i dădea atenţie, îi era greu să-l înţeleagă. Cum probabil avea si alte treburi de făcut, îi dădu drumul.

Rămase multă vreme pe verandă, ca în transă, simţind cum frumuseţea liniştită si exotică a peisajului coboară în ea, invadându-i sufletul.

Abia când se miscă din punctul de observaţie, realiză, sărind speriată, că nu era singură.

Un bărbat stătea la câţiva metri de ea, o siluetă subţire si umbrită, al cărui chip nu-l putea vedea. Era foarte înalt si o clipă crezu că e Bill Russ si se întoarse nerăbdătoare spre el. Apoi, vorbi si Francesca îsi dădu imediat seama că era un străin. Cu voce joasă si amărâtă, spuse agitat:

- Tu esti noua doctoriţă, nu?

- Da, încuviinţă ea, simţind dintr-o dată că i se usucă gura si abia poate să articuleze cuvintele. Da, eu sunt. Dar.

- Spune-mi. O strânse de braţ. Spune-mi. tatăl meu a murit?

în clipa aceea, stiu că se uita la chipul întunecat al lui Paul, fiul

rajahului.

Capitolul 4

Sunt unele momente în viață când timpul pare să stea în loc. în astfel de momente, ai iluzia că ce urmează să se întâmple s-a petrecut deja, într-o viață anterioară, de care abia dacă-ți amintești.

Stând şi uitându-se la Paul, Francesca trăi un astfel de moment. O clipă mai devreme, când vocea lui îi zguduise liniştea, crezuse că era un străin. Acum, brusc, nu era. Nu-l văzuse bine, pentru că stătea în umbră, dar când se mişcase s-o prindă de braț, o rază de lună îi căzuse pe față şi inima Francescăi începu să bată cu putere; se dădu înapoi, de teamă să nu i-o audă.

Fiecare detaliu al figurii lui îi era chinuitor de familiar - pomeții înalți, ochii negri şi înfundați în orbite, gura sensibilă şi malițioasă şi linia arogantă a bărbiei ridicate. Anii îşi lăsaseră amprenta asupra lui, îi împliniseră şi-i îmblânziseră puțin trăsăturile dure, pe care şi le amintea cu atât de dureroasă claritate. Dar nu se schimbase esențial, deşi ultima dată când se văzuseră, Francesca avusese nouăsprezece ani, iar el cu cinci ani mai mult.

Chiar când se clătină pe picioar, răspunzându-i, îşi aminti. Doctorița Frayle le făcuse cunoştință, la una din petrecerile restrânse pe care le organiza din când în când, dar nu i-l prezentase pe numele adevărat. La începutul anului trei de facultate, Francesca îl luase drept chimist şi crezuse că era englez, deşi-i spusese că lucrează în America. Nu-i dăduse cu nimic de înțeles că era de origine estică: avea tenul închis, dar nu ieşit din comun, şi marca şcolii engleze se vedea atât în vorbirea, cât şi în mişcările lui.

O atrăsese de la prima întâlnire: vorbiseră singuri, într-un colț retras, şi Francesca îşi amintea cum doctorița Frayle îi urmărise cu ochi mici, ascunsă într-un nor de fum de țigară. Nu ştiuse dacă femeia mai în vârstă fusese sau nu de acord şi, din respect pentru ea, ezitase să accepte invitația lui Paul de a lua prânzul cu al a doua zi, deşi în final, o făcuse.

într-o săptămână, se şi îndrăgostise de el; în naivitatea ei tinerească, crezuse că răspunsese afecţiunii ei, căci o curtase cu ardoare şi o urmărise neobosit. Dar fusese doar o idilă scurtă. într-o seară, când dansaseră la Savoy, îi spusese că va părăsi Anglia a doua zi. O sărutase cu pasiune şi cu amărăciune în taxiul cu care o condusese acasă, apoi plecase din viaţa ei, într-un final brusc care-i spulberase iluziile, căci nu-i dăduse nici o explicaţie şi n-o prevenise în nici un fel. Săptămâni în şir, chiar luni, aşteptase să-i scrie, sperase să se întoarcă. Dar nu se întâmplase nimic şi când, din disperare, îşi făcuse curaj s-o abordeze, Kathleen Frayle fusese evazivă şi descurajatoare.

- Uită-l, draga mea, nu-l lua în serios. Nu e pentru tine.

Si încercase să-l uite, îngropându-se în muncă; în cele din urmă, timpul îi vindecase rănile. Dar nu-l uitase niciodată, cu toate că n-o mai durea c-o decepţionase, şi avalanşa de tineri, împreună cu succesul pe care-l obţinuse în profesie, îi îndreptaseră mândria călcată în picioare.

Acum, uitându-se la el, ştiu, înnebunită de mirare, că cei şapte ani nu-i schimbaseră sentimentele pentru el. încă mai avea, într-o măsură periculoasă, puterea de a o răscoli pe dinăuntru.

Recunoaşterea apăru încet în ochii lui Paul. Dar apăru.

- Tu?! şuieră el. Tu! Părea năucit. Aşadar, asta era, de asta m-au adus aici!

- Nu înţeleg, reuşi să spună Francesca. Nu ştiam, nu aveam nici cea mai mică idee că eşti. cine eşti. De unde să ştiu?

Paul se gândi o clipă, încruntat. Apoi râse. Era un râs amar şi ironic, care o duru nespus şi se întoarse cu spatele, trăgându-şi braţul din mâna lui. Lacrimi fierbinţi şi furioase îi apărură în ochi.

- Nu trebuie să mai spui nimic. Pot să plec. Eu. Crezi că aş mai fi venit, dacă aş fi ştiut?

- Nu, sunt sigur că nu, Fran. După cum m-am purtat cu tine.

Tăcură amândoi şi pentru Francesca fu o linişte dureroasă. îşi

amintise numele ei. acum că o revăzuse. Dar trebuia să i se fi spus că noul doctor era Francesca Challis.

După ce gândurile i se citiră pe faţă, Paul spuse, supărat:

- Nu-mi spun nimic, nici unul. Spitalul e treaba doctoriţei Frayle. mi-a pomenit ceva de un nou medic, acum câteva săptămâni, în treacăt. Nu mi-a trecut prin cap că ai putea fi tu. Sau că ar îndrăzni să-mi facă una ca asta.

- . Să-ţi facă una ca asta? şopti Francesca, deznădăjduită. Nu înţeleg ce vrei să spui. Nu reuşesc să înţeleg!

O strânse de umeri şi o forţă să se întoarcă spre el. Expresia lui fu ciudat de tandră, când o întrebă:

-Crezi că mi-a fost uşor să plec de lângă tine, Fran? Crezi că am vrut?

- Eu. îşi muşcă buza, încercând zadarnic să mascheze faptul că-i tremura. Ce altceva aş fi putut să cred? Ai plecat, nu mi-ai scris.

- Da, am plecat şi nu ţi-am scris. Tonul lui era din nou plin de amărăciune. Ne-am uitat unul pe celălalt, nu? Exact cum ne-au spus să facem! Si doctoriţa Frayle nu ţi-a spus niciodată adevărul, deşi mi-a promis. nu ţi-a spus cine sunt, nici despre ce a fost vorba.

- Nu. Ochii Francescăi înotau în lacrimi şi nu le putea opri. Nu mi-a spus nimic.

- Am vrut să mă căsătoresc cu tine, Fran, dar aveau alte planuri pentru mine. viitorul îmi era deja planificat. Să fii moştenitorul - mâna lui se mişcă, într-un gest de contemplare care cuprinse priveliştea - acestui regat impresionant nu e atât de simplu pe cât pare. Totuşi, am încercat să duc o viaţă normală. Războiul mi-a dat măcar şansa asta: am putut să plec în State, să studiez la Harvard şi să-mi ascund indentitatea sub un nume obişnuit. Dar n-am fost un om ca oricare, unul obişnuit, n-am avut voie! Am fost supravegheat! Monarhul din est primeşte educaţie occidentală, se supune influenţelor civilizaţiei şi se instruieşte pentru domnie! Viitorul rajah de la Loei! Buzele i se curbară.

Descendentul unui căpitan englez bătrân şi ipocrit de de o parte, pe de alta al unui lung şir de despoţi primitivi şi neînsemnaţi. Un neam ciudat din care să faci un rege, Francesca!

Amărăciunea lui o făcu să suspine şi expresia lui Paul se îmblânzi din nou, căzând asta.

-Aş fi putut să reuşesc, alături de tine. Zâmbi. Si apoi zâmbetul păli. Nu te-ai căsătorit?

- Nu.

- Din cauza mea? Nu, sunt un idiot. Bineînţeles că nu din cauza mea; de ce ar fi fost? Erai foarte tânără, trebuie să fi trecut peste. Si nu te-ar fi adus aici dacă ai fi fost căsătorită.

- De ce? Francesca se forţă să pună întrebarea, evitându-i privirea. De ce m-au adus aici? Si cine sunt „ei“? Am venit să lucrez, să câştig experienţă. sunt medic.

- Ah! Trase aer în piept şidegetele i se strânseră în jurul umerilor ei slabi, muşcându-i. „Ei“ sunt, desigur, tata şi doctoriţa Frayle, care este cea cunoscută ca „Puterea din spatele tronului“. E opera ei faptul că eşti aici, cât despre motiv. draga mea, eşti atât de inocentă încât să nu-ţi dai seama? Când am vrut să te iau de soţie, mi s-a interzis să te cer, am fost izgonit şi abia dacă am avut şansa să-mi iau rămas-bun de la tine. Acum, mi se oferă a doua şansă, pentru că nu mai pot născoci nimic ca să mă salveze.

- Să. te salveze?

- Să mă reformeze, dacă vrei. Francesca văzu că ochii lui străluceau de furie. Sunt un eşec, Fran. Oamenii mei mă dispreţuiesc, tata nu suportă nici să mă vadă, iar doctoriţa Frayle. Dădu din umeir. Abia ai ajuns aici, nu? Probabil că n-ai auzit bârfele, dar cred-mă, sunt o mulţime. Ce se aşteptau? Nu poţi lăsa un om să vadă cum ar putea fi viaţa şi apoi să-l îngropi aici, până când îi moare spiritul, iar sufletul îi putrezeşte!

- Chiar atât de rău a fost, Robin? Numele sub care-l cunoscuse îi

veni, fără să vrea, pe buze. Ezită puțin, apoi se aventură: ceilalți par fericiți aici.

- Bill are aeroplanul lui, Vince orhideele, Davie. ei bine, Davie ar fi fericit oriunde. Doctorița Frayle are spitalul ei şi. alte lucruri pe lângă el. Dar eu am fost om de ştiință, am fost pe punctul de face lucururi măreț. Este o poveste lungă, poate o să ți-o spun într-o zi. Nu e tocmai momentul potrivit, nu?

- Pot să te ajut cu ceva? întrebă farncesca, rupându-i-se inima pentru el.

- Cred că e prea târziu, Fran. Pentru amândoi. Să te cheme pe tine a fost o ultimă şi disperată încercare, acolo unde orice altceva a dat greş. Nu cred că mă poți salva. mă tem că nu vei vrea, când vei ştii totul despre mine. Se aplecă şi buzele lui îi atinseră obrazul, cu tandrețe şi cu nostalgie, dar fără pasiune. Adăugă în şoaptă: am fost căsătorit, vezi tu? Când Francesca se îndepărtă, spuse: ah, asta te sperie, nu-i aşa? Cred că n-ar fi trebuit să te sărut - dar s-a terminat, să ştii, sunt liber ca pasărea cerului. Soția mea a murit acum doi ani, la naştere, şi copilul n-a rezistat nici el.

- Eu. Francesca era complet năucită de durere. Căută cuvinte, dar nu găsi nici unele care să nu fie banale. îmi pare rău. trebuie să fi fost îngrozitor pentru tine. îmi pare atât de rău.

Râsul lui Paul o sperie.

- îți pare rău pentru mine? Nu-ți irosi compasiunea cu mine, Fran, n-am intenționat să fac o tragedie din asta. Nici pe departe. Vocea îi tremura, dar o clipă mai târziu, spuse cu asprime: trebuie să fi auzit că tata e foarte bolnav, nu?

Ea încuviință din cap. Paul se uită la ceas şi Francesca văzu şi ea, mirată, că era miezul nopții.

- Te rog, du-te înăuntru şi întreabă ce se întâmplă. Trebuie să ştiu, şi ție or să-ți spună.

- Da, bine. Dar. îl privi, nesigură.

- Ei bine?

- Va trebui să plec de aici. îți dai seama, nu? îl privi cu ochi rugători. Indiferent ce se întâmplă. cu tatăl tău. Nu pot rămâne, eu.

- Aş fi bucuros dacă ai rămâne, Fran. bucuros şi foarte recunoscător. Să ştiu că am un prieten, o persoană în care pot avea încredere şi l acare pot apela ar. oh, Fran, ar face toată diferența din lume! Ştiu că e mult să-ți cer, dar nu ți-aş cere nimic mai mult. Doar prietenia ta. Si încrederea, Fran. indiferent ce vei auzi despre mine. O să mi le dai?

Dintr-o dată, arăta ca un băiețel rătăcit. cu toate că era înalt, era foarte slab; poate că era o iluzie din cauza luminii lunii, dar era palid la față ca o fantomă. Era o fantomă, fantoma bărbatului pe care-l întâlnise şi-l iubise în urmă cu atâția ani, a bărbatului care odată fusese plin de viață şi de nerăbdare, a tânărului în ochii căruia se citea un vis. Superficial, nu se schimbase mult, dar. visul lui nu mai era acolo. Dacă va rămâne, va putea să-l ajute să şi-l regăsească? Va exista o a doua şansă pentru ei? Si o va vrea, dacă i se va oferi? Paul fusese căsătorit. soția lui murise, dar cât de mult din inima lui luaseră cu ei soția şi copilul lor nenăscut?

Francesca îşi înăbuşi un suspin. Era o decizie prea greau de luat în momentul acesta. Trebuia să se gândească bine - fusese un şoc să-l revadă pe neaşteptate - gândurile îi erau haotice, iraționale, alergându-se unele pe altele în cercuri contradictorii în jurul creierului ei obosit. La început, când realizase cine e, Paul fusese furios şi înrăit. Acum, o implora să rămână şi nu-i cerea decât pritenia şi încrederea, într-un moment când, se părea, tatăl lui era pe moarte şi se afla în pragul de a primi o moştenire care-i fusese destinată de la naştere. Cum putea să-l refuze? Si cum putea să accepte?

Atunci, o cuprinse o furie irațională împotirva Kathleenei Frayle. Era mâna ei. Plănuise totul de când. de la ultima lor întâlnire, acum aproape doi ani. Ea şi rajahul, împreună. De aceea Francesca fusese

invitată la cina aceea pompoasă, ca rajahul s-o inspecteze şi să decidă dacă era un instrument potrivit ca să pună îm mişcare planul pentru izbăvirea lui Paul. .Un instrument. Da, ăsta era cuvântul. Nu fusese întrebată, nici prevenită, cum nu fusese nici Paul. Fusese păcălită, i se oferise o slujbă cu un salariu fantastic care era prea tentant ca să-l refuze, o slujbă care probabil nici măcar nu exista, dar o inventaseră pentru ea, ca pretext să vină acolo! îi plătiseră drumul, îi dăduseră o sumă de bani mai mult decât generoasă cu care să-şi cumpere o garderobă corespunzătoare şi. o cheltuise până la ultimul bănuţ. Nu avea banii pentru călătoria înapoi în Anglia, pentru că un post de rezident într-unul din marile spitale din Londra era foarte prost plătit şi nu putuse să economisească.

Ca un mister, Paul îi ghici din nou gândurile:

- Aşteaptă câteva săptămâni, Fran. Acum că eşti aici. Stiu că te-au păcălit ca să vii - probabil toată lumea a ştiut, în afară de noi doi. Situația prezentă seamănă cu o tragedie greacă, dar nu trebuie neapărat să se încheie la fel. îi putem învinge, Fran, dacă ne înțelegem unul pe celălalt. Nu putem?

-Aşa cred. Francesca îi întâlni tristă privirea. Toată lumea ştiuse de ce fusese chemată? Stiuse şi Bill Russ şi de asta păruse ostil la început? Părea o explicație plauzibilă şi Francesca îşi simți obrajii arzând.

Paul îi luă mâna mică şi tremurând' în ale lui.

-Te-am iubit, Fran, îi spuse cu blândețe. Cred că a fost singurul lucru decent pe care l-am făcut vreodată - să te iubesc şi să plec de lângă tine. Ciudat, nu-i aşa?

- Este?

Paul îşi înclină capul.

- Du-te înăuntru. află pentru mine despre tata. Te duci?

- Da, eu. bine.

Fugi orbeşte de lângă el.

Capitolul 5

Rezerva lungă, cu tavan înalt şi cu singura lampă umbrită, era rece şi tăcută.

Lumina lămpii era direcţioantă departe de faţa rajahului, cădea, galbenă, pe trupul lui sleit de puteri. Era atât de slab, încât degetele mici şi competente ale doctoriţei Frayle pe încheietura lui păreau aproape dolofane, şi zăcea atât de neclintit încât respiraţia lui abia dacă mişca pătura.

în spatele patului, şi conectat la vena de la braţul lui stâng printr-un tub din cauciuc, un flacon de sticlă plin cu sânge stătea suspendat; David Urquhart tocmai îl înlocuise pe cel gol.

Stătea acolo, tăcut, verificând fluxul, concentrat la sarcina sa, dar atent la cuvintele pe care Kathleen Frayle le murmura, nu către el, ci către pacientul inconştient. Pe faţa lui David se citea oboseala şi tensiunea şi, în timp ce asculta, o străbătu un spasm de durere şi întinse mâna să atingă braţul colegei lui.

Ea îi întâlni privirea, văzu compasiunea şi compătimirea din ochii lui şi-i zâmbi, obosită.

- Nu face prea bine, David.

- Resistă, draga mea. Măcar face asta. Uite - o strânse mai tare de braţ - e prea mult pentru tine, e mult prea dureros. Du-te şi întinde-te o oră. Rămân eu cu el şi te chem, dacă e nevoie de tine.

Ea scutură din cap, aşa cum David ştiuse c-o să facă, şi zâmbetul îi tremură şi pieri, ca o lumânare stinsă dintr-o dată de un vânt puternic. Fără zâmbet, buzele ei luară forma unei linii drepte şi aspre, pline de amărăciune şi chiar urâte.

Totuşi, întotdeauna fusese o femeie atrăgătoare. Fără să fie frumoase, trăsăturile ei erau prea puternice şi definite pentru clasica frumuseţe feminină, prea. care era cuvântul? se întrebă David. Controlate? Da, ăsta era, prea controlate. Avea ochi minunaţi, de

albastrul acela rar, cenuşiu, pe care-l moştenea de la strămoşii ei irlandezi, plini de inteligență. Dar erau ochi care nu trădau nici un sentiment. Cu toate că era atât de directă, privirea ei nu spunea niciodată ce gândea Kathleen Frayle, dacă era mulțumită sau furioasă, încrezătoare sau temătoare, din când în când, doar, că era amuzată.

Până în seara asta, când era dureros de conştient de agonia prin care trecea, căci putea o citi pe chipul ei palid şi epuizat şi-i strălucea fără ascunzişuri în ochii albaştri care, de când o cunoştea şi o iubea, i se păruseră atât de indescifrabili.

Desigur, fusese un prost să viseze, să plănuiască ziua în care va avea nevoie de el, mulțumindu-se să aştepte. O dată, cu ani în urmă, o ceruse în căsătorie şi-l refuzase cu blândețe şi amabilitate, dar fără pic de milă.

- N-o să mă mărit niciodată, Davie. Nu sunt genul. Dar eşti cel mai bun şi cel mai vechi prieten al meu - nu e de ajuns, pentru amândoi?

Crezuse că da, el, care trăia într-o lume a lui - o lume fascinantă, mobilată cu eprubete şi microscoape, limitată între cei patru pereți ai laboratorului lui - nu-şi dorise nimic mai mult decât lumea lui, nici la Londra, nici la Loei. Asta, şi priveliştea femeii pe care o iubea, când părăsea laboratorul, ca să-i încălzească inima şi să-i accelereze pulsul prin simpla prezență sub acelaşi acoperiş.

Fusese fericit - până în seara asta - pentru că se convinsese de mult singur că, deşi nu-l iubea, însemna mai mult pentru ea decât oricare alt bărbat. Fusese sigur că aproape ajunsese să-l iubească. Fusese atât de orb şi de prost!

Acum, ştia că nu era adevărat, şi deziluzia era cu atât mai amară, căci într-un fel, îi înțelegea şi-i împărțea sentimentele pentru bărbatul care zăcea în patul din fața lor.

Damien, rajahul insulei Loei, era un bărbat care inspira devotament. Era mai puțin ciudat că doctorița Kathleen Frayle îl iubea, decât faptul că David nu reuşise să ghicească. Fuseseră atât de apropiați,

atâta vreme, încât crezuse că nu poate avea nici un fel de secret față de el, că nu va avea nici o surpriză, acum că amândoi erau la vârsta a doua.

Totuşi, asta era o surpriză, şocantă în absolutul ei.

Uitâdu-se la chipul frumos şi răvăşit de pe pernă, se întrebă dacă rajahul ştiuse: se întrebă, gelos, ce fusese Kathleen pentru el şi apoi, simțind cum culoarea îi urcă în obraji, dacă ceilalți bănuiseră. în orbirea lui, să nu fi văzut până acum semnele care în seara asta erau atât de limpezi? Sau Kathleen păstrase secretul nu numai față de el, ci față de toată lumea, şi crescuse, ca un cancer la sân, ajungând în cele din urmă s-o distrugă?

îşi dorea, mizerabil, s-o poată ajuta, să-i ofere, dacă nu alinare, atunci un umăr pe care să plângă. Că plânsese deja, vedea, după ochii roşii şi umflați şi după cearcănele de sub ei: plânsese fără să se ascundă când îl aduseseră pe rajah la spital şi David o privise stupefiat, rațiunea spunându-i ceea ce, chiar şi atunci, inima lui refuzase că accepte.

Se trezi întrebându-se dacă ar fi plâns aşa şi pentru el.

O mână trase perdeaua care despărțea rezerva de coridorul de afară şi fața ovală a lui Dosan Penty apăru, cu buzele despărțite într-o întrebare mută. David se uită la Kathleen, oftă şi scutură din cap. Kathleen rămase neclintită, nesesizând întreruperea şi David se duse lângă perdea.

- Ce este?

- Doctorița Challis, doctore. Vroia să ştie cum se simte înălțimea Sa.

David se uită o clipă la ea, nedumerit. Doctorița Challis? Cine naiba era doctorița Challis? Apoi îşi aminti. Doctorița Challis era fata după care trimisese Kathleen, studenta ei favorită. Fata de care fusese Paul îndrăgostit.

Vince o adusese la ceai. o fată atrăgătoare, stăpână pe ea şi

fermecătoare. își amintea c-o plăcuse, doar că i se părea că trecuse mult de atunci. O grăbise la apartamentul ei, ca s-o scutească pe Kathleen de tensiunea de a întâlni şi a se întreține cu un nou-venit, ştiind că trebuia să fie îngrijorată pentru înălțimea Sa. îngrijorată? Dacă ar fi realizat cât de îngrijorată! Dacă. Se controlă şi ieşi pe coridor.

Francesca Challis era chiar lângă domnişoara Penty.

- Oh, doctore, n-am vrut să te deranjez sau să ieşi. doar că nu puteam să dorm şi mă întrebam dacă e vreo ştire, adică. Se întrerupse, stânjenită de privirea de gheață a doctorului Urquhart, care părea să treacă prin ea şi să fixeze peretele. Paul o rugase să afle despre starea tatălui său şi-i spusese că-l va ajuta, totuşi, în ciuda faptului că făcea parte din cadrele medicale de aici, judecând după ostilitatea domnişoarei Penty, părea aproape o crimă să ceară să i se spună ceva despre un bolnav ale cărui progrese erau atât de importante pentru toți. Chiar şi doctorul Urquhart, pe care-l găsise atât de amabil la ceai, o privea acum cu o lipsă de tragere de inimă prost disimulată. Dacă ar fi spus că Paul ceruse informațiile, poate că. Deschise gura şi o închise din nou. Paul n-ar fi trimis-o pe ea să afle ce face tatăl lui, dacă ar fi vrut ca întrebarea lui să fie făcută publică.

- Nu trebuie să-ți faci griji, doctore Challis. Facem tot posibilul pentru înălțimea Sa şi doctorița Frayle este acum cu el. îi facem transfuzie cu sânge şi i-am injectat extract de la ficat. A avut o cădere completă, înțelegi, şi. Continuă cu voce joasă, plină de curtoazie şi impersonală, descriindu-i în detalii simptomele şi tratamentul. Totuşi, vocea lui calmă avea un ton întrebător, sau poate de îndoială, şi o privea cu atenție, de parcă i-ar fi recitat simptomele rajahului atât ca să se convingă pe sine, cât şi pe ea, de corectitudinea diagnosticului stabilit cu rezervări, din dorința unei explicații mai bune şi mai plauzibile.

Ascultându-l, Francesca îi aprecie nesiguranța. Erau semne şi

reacții contradictorii: diagnosticul precaut de anemie cronică pus de doctorul Urquhart nu era câtuşi de puțin mai liniştitor decât eschivările lui Vince, fiind sprijinite de o serie de analize de sânge care spuneau altceva.

îi puse o întrebare, apoi alta şi încurajat de interesul ei, patologul se lansă în detalii tehnice. Dar după ce tremină să-i expună toate aspectele, Francesca nu putu să-i dea nici o sugestie practică. în mintea ei se născuse o idee, bazată pe un amănunt pe care şi-l amintea vag, dar pe care trebuia să-o verifice înainte s-o spună răspicat. Respectul ei pentru abilitățile noilor ei colegi crescu: aici, pe Loei, la mii de kilometri de civilizație şi de progresele științei, echipa de medici era la curent cu cititul. După cum spusese doctorul Urquhart, făceau tot posibilul - rajahul era foarte bine îngrijit. Si totuşi, se părea că va muri, dacă nu cumva transfuzia va face vreun miracol.

- Mulțumesc, doctore Urquhart, că mi-ai spus toate astea. Aş vrea să vă pot ajuta mai mult.

Sclipirea se stinse în ochii căprui: deveniră mohorâți şi infinit de obosiți. îi zâmbi scurt şi se scuză, întorcându-se în rezerva rajahului. Domnişoara Penty veni lângă Francesca:

- Poate ai vrea un ceai, doctore? O să trimit o tavă în camera doctorilor, adică în cea în care ai fost şi ieri după-amiază.

Francesca îi mulțumi cu sinceră recunoştință şi sora şefă zâmbi.

- Oh, voi, englezii, cu ceaiul vostru! Stiu ce înseamnă pentru voi: ceaiul e o instituție, aici. în zece minute, să spunem? Cred că doctorul Lucas şi domnul Russ or să ți se alăture - amândoi sunt încă treji.

Plecă şi franscesca aşteptă până când dispăru în spatele clădirii, înainte să se întoarcă la Paul. Stătea unde-l lăsase, o siluetă întunecată pe fundalul cerului înstelat, şi nu întoarse capul când o auzi venind.

- Ei bine?

Francesca îi spuse, în numai câteva cuvinte, ce aflase. Nu menționă

diagnosticul îndoielilor şi temerilor doctorului Urquhart. O precauţie instinctivă, născută din experienţa ei ca medic, o făcu să tacă: Paul era fiul pacientului şi nu era specialist. Trebuia să-l scutească pe cât posibil de anxietate; trebuia să i se spună adevărul, dar nu de către ea, ci de către doctorii care se ocupau de caz.

El o întrerupse fioros, cu o exclamaţie murmurată cu furie:

- Oh, la naiba, Francesca! Scuteşte-mă cu menajamentele tale! Am crezut că eşti prietena mea. Ce ţi-au spus, de nu-mi poţi spune adevărul?

-Eu. nimic, desigur. Culoarea din obraji îi trădă însă confuzia şi Paul se întoarse pe călcâie.

- Indicii, aluzii uşoare, ştiu! Nu îndrăznesc să facă o acuzaţie deschisă, dar indiciile sunt suficiente pentru tine. Am fost nebun să-mi imaginez că ai putea fi altfel decât restul.

-Nu ştiu la ce te referi, sincer nu ştiu, spuse ea, prinzându-l de mânecă. Nimeni nu mi-a dat nici un indiciu.

-Nu? îşi eliberă braţul. O vor face. Vei auzi totul în următoarele douăzeci şi patru de ore. Dacă nu moare tata, desigur. Atunci, toţi se vor teme, pentru că eu voi fi înălţimea Sa, Rajahul şi vor pleca sau vor rămâne la porunca mea. Toate astea s-au întâmplat câteva luni mai devreme, vezi tu. planul lor n-a avut şansa să reuşească. Iar de la tine, draga mea Delilah, nu se poate aştepta nimeni să mă aduci pe calea cea bună chiar atât de repede, cum ar necesita circumstanţele şi redistribuirea puterii!

Capitolul 6

Când Francesca se trezi, era dimineaţă şi soarele strălucea prin fereastra fără perdea, delicios de cald pe pleoapele ei închise. Rămase o clipă acolo unde era, luptându-se cu somnul, vag conştientă că nu trebuia să fie acolo şi apoi deschise ochii şi începu să se întrebe cum îşi petrecuse noaptea într-un scaun, în camera doctorilor, învelită cu o haină şi cu o pernă sub cap care, era sigură, nu fuseseră acolo când se

aşezase să bea ceaiul domnişoarei Penty.

Un zgomot la uşă o făcu se se întoarcă, speriată, şi întâlni privirea amuzată a lui Bill Russ. Stătea zâmbindu-i, fercheş şi proaspăt, cu părul ud şi ondulat şi cu obrajii netezi şi bronzaţi abia bărbieriţi. Avea pantaloni kaki, scurtaţi şi fără tiv, şi eşarfa legată lejer la gât era atât de viu colorată şi cu un imprimeu atât de evident, încât Francesca decise că trebuia s-o fi împrumutat de la Vince.

- Ia te uită, te-ai trezit în sfârşit! Veni s-o ajute să se ridice.

- Da, eu. Nu-şi putu reţine căscatul, şi zâmbetul lui Bill deveni şi mai larg.

- Eşti de pomină, o tachină el. Vince şi cu mine am venit pregătiţi să ne întreţii la miezul nopţii, şi ce am găsit? Frumoasa din pădurea adormită, pe tărâmul viselor, într-un scaun. Aşa că am plecat şi te-am lăsat.

- Aţi fi putut să mă treziţi, spuse Francesca. Cum se simte rajahul?

- Mai bine, cred. A avut o criză azi-noapte - de fapt, de asta te-am lăsat aici, ne-am gândit că poate va fi nevoie de tine. A făcut hemoragie şi doctoriţa Frayle a trebuit să-l opereze de urgenţă. A fost agitaţie mare, îţi spun.

- Si eu am dormit! Oh, ce îngrozitor din partea mea!

- Erai la îndemână, dacă aveau nevoie de tine. Vince i-a spus doctoriţei Frayle că eşti în apropiere. Oricum, trebuie să fi fost foarte obosită. Cum te simţi acum, hm?

- înţepenită, mărturisi Francesca, şi oribil de murdară. Ar fi mai bine să mă duc să mă schimb.

- încă arăţi pe jumătate adori tă - te însoţesc. Crezi că după micul dejun, vei fi suficient de recuperată să te ocupi de un caz?

- Da, desigur, eu. îl fixă cu privirea. Credeam că slujba ta e să pilotezi aeroplanul. Conduci şi spitalul?

- Dumnezeule mare. ce idee! râse el. Dar o parte din slujba mea e să pilotez o ambulanţă aeriană pentru districtele izolate şi am primit un

apel de pe cealaltă parte a insulei. M-am gândit că ți-ar plăcea să te oferi voluntară. pot să-ți arăt cum merg treburile şi să am grijă de tine şi sincer, în momentul acesta, date fiind împrejurările, e bine să stai departe de spitalul ăsta. Ce spui?

- Ei bine, eu. Francesca ezită. Sugestia îi surâdea oarecum. Vroia să fie de folos ca medic, şi avea nevoie de timp să se gândească, înainte să dea ochii cu Paul şi cu ceilalți colegi. Evenimentele de ieri erau încă destul de confuze şi uşor alarmante

- să plece şi să lucreze i-ar putea distrage atenția şi ar ajuta-o să se decidă dacă să rămână sau nu în Loei. Dar încă nu-i raportase oficial doctoriței Frayle. îi spuse asta lui Bill şi el dădu din umeri.

- A fost ideea ei să te întreb. Dar dacă preferi să rămâi.

- Oh, în cazul ăsta, nu se pune problema. desigur că merg. Asta dacă. ai curățat kerosenul.

- Cocoană, m-am ocupat de asta, nu-ți face griji. Nu era noroi, până la urmă. Dar. ei bine, lucrurile de genul ăsta ne sunt trimise ca să fim puşi la încercare, fără îndoială. Ne vedem într-o oră. Ok?

- Ok.

Francesca intră în camera ei, unde băiatul ei o aştepta zâmbind. îi arătă tava cu ceai şi se duse să-i pregătească baia. După ce mâncă, îşi aprinse o țigară, întrebându-se dacă nu trebuia cumva să obțină câteva instucțiuni înainte să plece la datorie. Bill nu spusese decât că era un apel, dar nu menționase care era problema. Poate că trebuia să se ducă şi să-l întrebe pe Vince. Se ridică, sinse țigara şi văzu că Bill tocmai venea spre ea, cu o trusă medicală.

- Bună! spuse el şi deschise trusa s-o inspecteze. Se ridică la standardele londoneze, doamnă? Domnişoara Penty a pregătit-o. Ei bine, eşti gata de plecare? O să ai nevoie de o pălărie şi de ochelari fumurii. ți-am pus o pereche de cizme în portbagaj.

- Cizme? De ce?

- Din cauza şerpilor; acolo unde mergem, sunt o mulțime.

- De ce natură e apelul? întrebă Francesca, în timp ce traversau curtea către jeep.

- Ar putea fi orice. Locul în care mergem e mai degrabă izolat, e doar un sat mic din junglă, care primeşte vizite de aici abia de trei ori pe an şi lunar din partea asistentului aborigen al zonei. Aşa că ai primit o sarcină de bărbat, doctore. Dar cred că o să ți se pară interesantă şi poate te vei hotărî să rămâi.

- De unde ți-a venit ideea că s-ar putea să plec?

- Ceva ce ai spus în somn, aseară, când te-am învelit cu haina mea. Mi-a lăsat impresia că poate nu vei vrea să rămâi.

- Si. ce am spus?

- Aş fi un pârâcios, dacă ți-aş spune, nu? Spuse el, atent la condus.

- Până la urmă, sunt cuvintele mele, protestă Francesca.

- Dar eu le-am auzit, sublinie Bill, amuzat.

- Stii de ce am fost invitată aici, de ce mi s-a oferit postul ăsta?

- Nu mi-a spus nimeni, dacă la asta te referi.

- Nici mie nu mi-a spus nimeni, îngână ea, cu amărăciune.

- Nu? Cred că nu, după discuția de ieri. Nu puteam să fiu sigur, dar mă pricep la oameni. Iar tu. Acum se întoarse spre ea, cu o lumină ciudată în ochi care pe Francesca o făcu să roşească. Nu eşti genul care să.

- Care să, ce, Bill? Uite, nu vrei să nu mai vorbeşti în dodii? Sunt o străină aici, nu ştiu nimic şi pe nimeni. Pe singura persoană pe care o cunosc, nu mi s-a permis încă s-o văd. Toate intrigile şi misterele astea mă demoralizează. Se simțea jenată că-i dăduseră lacrimile. Mă simt de parcă aş fi singură de partea greşită gardului, iar voi, restul, împotriva mea.

Pe neaşteptate, mâna bronzată a lui Bill alunecă de pe volan şi degetele lui o prinseră pe a ei. Stânsoarea lui era caldă şi ciudat de liniştitoare.

- Hei, nu e chiar atât de rău, nu-i aşa? Chiar atât de neprimitori ți-

am părut? Pentru că nu suntem, nici unul din noi. Deşi, îndrăznesc să spun, am devenit un soi de clan şi poate asta a produs oarecare neînţelegeri în legătură cu tine. Toţi ne-am făcut o anumită impresie, când am auzit că vii. O privi uşor stânjenit şi apoi reveni asupra drumului. Nu e tocmai cel mai uşor drum pe care am condus, mărturisi el.

- Ce impresie? întrebă Francesca, după câteva clipe.

- Oh. ştii tu. Am auzit un zvon că tu şi Paul aţi fost amorezi, când a fost în Anglia, dar v-aţi despărţit intr-o chestiune de politică. Când am venit să te iau din Singapore, mă aşteptam. la naiba, Francesca, nu ştiu la ce mă aşteptam, dar cu siguranţă nu la o fată ca tine.

- Când l-am cunoscut pe Paul, aveam doar nouăsprezece ani, spuse cu voce mică şi glacială Francesca. A fost ceva copilăresc, a fost primul bărbat de care m-am îndrăgostit vreodată. îl cunoşteam de mai puţin de trei săptămâni şi mi-a fost prezentat sub numele de Robin Cornwall. Am crezut că e englez, un nepot sau vreo rudă de-a doctoriţei Frayle. A plecat fără să mă avertizeze - doar şi-a luat rămas-bun şi a plecat. Nu mi-a scris şi nu am avut nici o adresă ca să-l pot contacta. Cân m-am dus la doctoriţa Frayle, când mi-am călcat în picioare mândria şi am întrebat-o despre el, nu mi-a spus nimic. De parcă aş fi fost un copil în care nu putea avea încredere. Deşi, trebuie să recunosc, de atunci s-a purtat extrem de frumos cu mine. Când mi-a oferit postul ăsta, am acceptat imediat. Am fost îngrozitor de încântată şi flatată că vrea să fim colege. Am mutat şi munţii ca să ajung aici, am muncit ca o scalvă să-mi iau diploma în medicină tropicală, pentru că doctoriţa Frayle mi-a spus că trebuie s-o am. Vezi tu, am crezut că sunt chemată ca medic şi că în sensul ăsta e nevoie de mine la Loei.

- Dar este nevoie, spuse Bill.

- Oare? Paul n-a fost de aceeaşi părere.

- L-ai văzut aseară?

- Da. A fost un şoc.

- Da, pun pariu că a fost. Francesca se uită la el, dar în glasul lui nu era nici o urmă de sarcasm şi expresia lui era mai degrabă gravă, chiar compătimitoare.

Francesca inspiră adânc. întrebă, conştientă că de răspunsul lui vor depinde multe:

- îţi place Paul?

Bill nu ezită. Scutură din cap. Fu o mişcare pripită, aproape furioasă şi Francesca insistă:

- De ce nu?

- Uite, mă pui într-o postură ciudată, Francesca. Nu cred că vreau să răspund la întrebarea asta, dacă mă ierţi. Trebuie să vezi singură, să confrunţi ce ştiai şi ce simţeai pentru el cu ceea ce vei afla acum. Nu sunt judecătorul lui şi nici nu vreau să fiu, nici n-o să te influenţez. Recunosc că nu mă dau în vânt după el, dar numai atât. Sper că vei rămâne, dintr-o mulţime de motive. Dar n-o să te învinovăţesc dacă n-o vei face. Eu. Brusc, se încordă şi fără să aştepte răspunsul ei, apăsă pedala de accelaraţie, iar Francesca fu prea ocupată să se ţină ca să-i mai pună întrebări.

Realiză că trebuia să-l fi enervat ceva şi mai târziu, se aventură:

- Ne grăbim?

- Nu chiar aşa, spuse Bill, încetinind imediat. îmi pare rău dacă te-am speriat. Doar că Paul e în maşina din faţă. Luă o altă curbă periculoasă, apoi îi arătă o maşină roşie care gonea pe drum şi pe care Francesca abia dacă o observase cu câteva minute în urmă.

- Da, dar. ce contează asta?

- Poate că nu contează, vom vedea. Dar menţinu viteza redusă, spre uşurarea Francescăi. maşina roşie dispăru din vedere şi spuse:

- Paul mi-a spus aseară că lumea îl urăşte şi a insinuat că nu se înţelege cu tatăl lui. E adevărat?

- Mai mult sau mai puţin. oamenii n-au încredere în el, a fost prea

multă vreme plecat, îl privesc ca pe un străin.

- Dar, cu siguranță, nu e vina lui.

- Nu. Dar le-a intrat în cap că Paul îi va vinde şi va părăsi Loei, de îndată ce e încoronat. Ideea nu e chiar irațională. Paul nu face nici un secret din faptul că nu e fericit aici şi că stă doar pentru că tatăl lui insistă. în plus, în ultima vreme a avut câțiva vizitatori misterioşi. circulă zvonuri că sunt cercetători şi că au găsit pe Loei ceva ce le-a stârnit interesul - ceva pentru care, probabil, sunt dispuşi să plătească.

- Adică. petrol?

- S-ar putea. Nu ştiu, Paul păstrează secretul. Făcu un semn către peisajul mirific. Poți să-ți imaginezi anarhie în paradisul ăsta pe pământ?

- Nu cred că vreau să-mi imaginez.

- Nu. Si totuşi există, chiar şi aici. E numai o clică mică ce vrea să se elibereze din jugul rajahului. Nu au nici o şansă, sub domnia actualului rajah - e foarte iubit şi respectat şi-i conduce cu blândețe pe aceşti oameni simpli. Dar dacă moare şi Paul primeşte tronul. răzvrătitorii îşi vor pune planul în aplicare. Iar dacă Paul are vreun gând să vândă, numai Dumnezeu ştie ce se va întâmpla. Acum înțelegi? O privi întrebător.

- Da, recunoscu Francesca. Nu e o perspectivă prea încântătoare, nu? Dar trebuie să-l succeadă neapărat Paul? Este singurul fiu al rajahului?

- E cel mai mare. Mai are unul, Anil. Dar nu e tocmai potrivit. E destul de inofensiv. un flăcău simpatic, cu o minte puțin peste nivelul unui copil de cinci ani. Anil e aborigen şi-l vedem foarte rar. Stă cu mama lui la Palatul de Vară - e pe una din plaje, în vestul insulei. Regina e o aborigenă - rajahul s-a însurat cu ea, la zece ani după moartea mamei lui Paul. Nu ştiu povestea, dar se spune că n-a vrut să se recăsătorească. Oricum, n-a fost un succes, deşi aparențele sunt păstrate, sau erau, înainte să se îmbolnăvească. Apoi, regina a fost

exilată. Boala lui e destul de ciudată. cred că încă nu se cunoaşte cauza. Se pare că e un fel de anemie, dar nu e tipică - tu trebuie să ştii mai multe despre asta decât mine - şi sunt tot felul de zvonuri cum că regina ar fi încercat să-l otrăvească. Zvonurile sunt înfloritoare pe Loei - au spus cam acelaşi lucru şi când a murit soția lui Paul, au insinuat că regina a agitat apele, sau ceva de genul ăsta. O privi din nou. Stiai că Paul a fost căsătorit?

- Da, mi-a spus aseară. Bietul Paul! Părea înrăit.

-Are toate motivele, spuse sec Bill. Oh, la naiba! Uită-te la asta!

Maşina roşie oprise lângă pista de decolare. Aeroplanul cu două motoare pe care Bill îl pilotase ieri era deja pregătit. Un bărbat sări din maşină şi se duse către el. Era prea departe ca Francesca să-i vadă fața, dar Bill spuse, strângând din dinți:

- Paul! Si o să împrumute avionul meu, dacă are ocazia, văzând că e pregătit şi al lui nu! N-am de gând să-l las, nu de data asta. A mai făcut-o şi înainte. naiba să-l ia, n-ar trebui să zboare fără mine!

Din uşa aeroplanului, Paul privi în spate, îi văzu şi le făcu un semn. Apoi dispăru, trântind uşa în urmă. Un moment mai târziu, capul şi umerii i se văzură prin pexiglasul carlingii.

Bill acceleră, semnalizând frenetic către mecanicii care se adunaseră lângă avion. Aceştia se uitară în jur, dar evident nu puteau face nimic, căci aeroplanul ajunsese deja în capul pistei.

- Dar de ce ți-ar lua Paul avionul? întrebă Francesca. Adică, trebuie să i se fi spus că ai nevoie de el ca să ne ocupăm de un caz.

- Oh, pur şi simplu face lucruri de genul ăsta. nu ştiu de ce.

- E pilot calificat?

- Oh, da. E foarte bun. Trebuie să fie. eu l-am învățat.

în ciuda cuvintelor aruncate cu nepăsare, Bill era extrem de furios, abținându-se cu eforturi considerabile. Era alb la față şi pulsul îi zvâcnea sub falcă. Apăsă din nou pe accelerație.

- îmi pare rău, dar va trebui să încerc să-l opresc.

Când ajunseră la pistă, aeroplanul pornise deja cu viteză crescândă. Francesca îl urmări fascinată, abia conştientă de imprecaţiile lui Bill, sau de privirea lui furioasă. Avionul arăta ca o pasăre graţioasă, grăbită spre dealurile împădurite. în câtea secunde, roţile se vor părăsi solul şi se va avânta pe cer, un obiect frumos, creat de om pentru a cuceri lumi noi, deasupra şi dincolo de pământ.

Poate că Paul căuta libertatea acestor lumi, încercând să evadeze din a lui.

Momentul ei de visare fu zguduit brusc de o explozie violentă şi asurzitoare.

Chiar când avionul se desprinse de la sol, cabina lui păru să se dezintegreze într-un buchet de flăcări portocalii. O secundă sau două, continuă să se ridice, apoi, cu o bruscheţe îngrozitoare care pe Francesca o făcu să izbucnească în plâns, botul plonjă în jos, ca să se îngroape în pământul reavăn de la capătul pistei.

Un nor negru şi vulcanic de praf se ridică, ascunzând momentan flăcările, şi rămase suspendat în aerul neclintit de deasupra rămăşiţelor.

- Oh, Dumnezeule! strigă Bill, într-o şoaptă înecată şi aspră, apoi Francesca trebui să se ţină de bord în timp ce întoarse jeepul, grăbindu-se spre norul prin care începeau să străbată primele limbi de foc.

Capitolul 1

în clipa următoare, Bill dispăru în norul de praf şi fum. Francesca îl urmă, fără să se gândească la instrucțiunile pe care i le dăduse. Un zid de foc o întâmpină; căldura era atât de intensă încât se clătină pe picioare, acoperindu-şi fața cu mâinile. întregul aeroplan era în flăcări, de la bot până la coadă. Era imposibil să te apropii, de neconceput ca cineva să fi supraviețuit. Si Paul fusese înăuntru. Paul.

Orbită de praf şi de fum, abia ştiind ce face, Francesca îşi croi drum până în fața avionului şi acolo, spre uşurarea ei, îl văzu pe Bill aplecându-se deasupra unui trup inert şi răsucit care zăcea la pământ, la picioarele lui. îi strigă sălbatic să se întoarcă şi apoi îl văzu ridicând forma carbonizată şi inertă care trebuia să fie Paul şi cărându-l la jeep.

Francesca îl ajută să-l pună pe locul din spate. Nu era timp de blândețe, nici măcar să verifice dacă Paul era sau nu în viață. Bill murmură ceva, dar nu auzi ce. îi ascultă instrucțiunile gesticulate şi urcă în maşină, iar Bill conduse. Ieşiră în aerul rece şi instantaneu fură înconjurați de o ceată gălăgioasă de mecanici aborigeni.

Bill îi reduse la tăcere cu un singur cuvânt. Se întoarse spre Francesca si văzu atunci că fața lui era înnegrită si de nerecunoscut, iar cămaşa îi era arsă pe alocuri.

-A fost proiectat departe, printr-un miracol. Cred că s-ar putea să fie în viață. Vrei să te. uiți?

în viață, dar în agonie, se gândi Francesca. Inima i se contractă. Oare venise aici doar pentru asta? Pentru ca Paul să moară în brațele ei? Dar era medic, îşi aminti. Trebuia să-şi păstreze calmul şi să se uite la omul prăbuşit în spatele jeepului ca şi cum ar fi fost un pacient oarecare, nu Paul. Nu bărbatul pe care-l iubise odată. Dar mâinile-i tremurau şi obrajii îi erau uzi de lacrimi. Socul o năucise şi o zguduise.

Bill o luă de braț. Atingerea lui era slabă şi blândă, dar îi dădea puterea de care avea nevoie.

- Bine, îi spuse ea, o să văd ce pot face.

Nu credea realmente că Paul putea fi în viață. Urmări cum mecanicii îl ridică din jeep şi-l aşază cu blândețe pe jos. Spre uluirea Francescăi, Paul se mişcă, mai întâi o mână, apoi un picior, şi în cele din urmă, deschise ochii şi se uită la ea, fără s-o recunoască. Era foarte palid, ochii îi erau nedumeriți şi pupilele dilatate, dar fără îndoială, era în viață.

Francesca îl examină cu grijă, dar nu putea face prea mult în aer liber, în afară să afle în ce măsură rănile era grave şi să se asigure că poate fi transportat fără să le agraveze.

îl palpă cu grijă, uimită să descopere cât de uşoare erau realmete rănile. Avea vânătăi şi tăieturi pe față şi la cap, în stare de şoc, desigur, şi doar pe jumătate conştient, dar nu găsi nici o fractură şi, în timp ce hainele îi fuseseră pârjolite de flăcări, arsurile cu care se alesese erau superficiale. Mai exista încă posibilitatea leziunilor interne, dar părea redusă.

- La naiba! Vorbeşti serios? Adică nu e rănit mai mult de atât? fluieră Bill.

- Nu, pare incredibil, dar nu găsesc altceva. Se poate să fi făcut o comoție. Cred că ar fi mai bine să-l ducem înăuntru şi o să-i fac o examinare mai amănunțită, după ce mă spăl pe mâini.

- Aşa e. eu şi băieții îl aducem; ia jeepul şi du-te înainte. Robert Ong o să-ți arate unde e baia.

Când ieşi din baie, Paul tocmai fusese adus. Bill o lăsă să supravegheze mutarea de pe targa impovizată, spunând că va suna la spital.

- îl chem pe Vince cu o ambulanță, apoi poate să vină cu mine în misiune, cu celălalt avion. Aşa, o să te poți întoarec cu. dădu din cap către targă. el. Ai prefera asta, nu-i aşa?

Francesca îi întâlni ochii albaştri fără să clipească.

- Cred că m-ai înțeles greşit, Bill. Apelul acela este sarcina mea şi o voi face.

- Ok, dacă aşa vrei, Francesca. Oricum, dat fiind statutul de V.I.P. al pacientului, presupun că Vince o să vină. Va trebui să aibă un medic care

să-l supravegheze până la spital, nu?

- Ar fi recomandabil. Voi face tot ce se poate pentru el.

Se întoarse la targă şi Paul, care acum era pe deplin conştient, îi zâmbi strâmb.

- Am crezut că. s-a terminat, Fran. Noroc că ai fost prin zonă să. aduni rămăşiţele. Vocea îi era slabă şi Francesca îi intrezise să mai vorbească.

El suspină şi cedă fără să protesteze îngrijirilor ei. De data aceasta, examenul ei fu minuţios. îi curăţă şi-i bandajă rănile. Simptomele şocului dispăreau rapid. Era uluitor că scăpase cu viaţă, însă aproape de necrezut că scăpase atât de uşor.

Cu nefireasca lui abilitate de a-i citi gândurile, Paul spuse, ridicându-se într-un cot:

- S-ar părea că diavolul are grijă de ai lui!

Francesca îl ignoră, nevrând să mai vorbească, dar o prinse de mânecă şi întrebă:

- Cum s-a întâmplat? Ai văzut, nu?

- Da. Dar n-am văzut ce s-a întâmplat. Aş vrea să te întinzi şi să taci, până ajunge ambulanţa. Nu aveam de gând să-ţi dau morfină, dar voi fi nevoită, dacă nu vrei să taci.

- Sunt foarte bine, insistă el cu obstinaţie. Si vreau să ştiu de ce a sărit în aer avionul. Unde e Bill?

- Nu ştiu. A spus că se duce să sune la spital.

- Era aeroplanul lui, remarcă Paul gânditor, al lui şi. al tău. Trebuia să plecaţi la Nilli, să vă ocupaţi de un apel, nu-i aşa? Băieţii mi-au spus ceva.

- Presupun că acolo mergeam. Nu mi s-a spus denumirea locului, dar îmi imaginez că băieţii ştiau. Eu.

- Trebuie să vorbesc cu Bill. Trimite-l pe Ong după el, vrei, Fran? Te rog. ar putea fi important. Si dă-mi o ţigară, dacă ai. Hai, n-o face pe medicul pisălog cu mine. N-o să-mi facă nici un rău.

Francesca îi dădu o ţigară aprinsă. Mâna lui era încă vizibil instabilă şi se întinse pe spate, inhalând recunoscător fumul. După ce-l trimise pe Ong

în căutarea lui Bill, Paul spuse pe un ton jos, plin de nedumerire:

- Pur şi simplu a explodat, la câteva secunde după ce am decolat. Eram în aer când s-a întâmplat. A sărit în aer şi explozia l-a rupt în două. Eu eram în botul avionului şi de asta am fost aruncat. Am avut un noroc fantastic. Dar cui îi era menită explozia? Dacă ai fi fost în avion, ai fi fost în cabină, Fran, imobilizată în scaunul tău.

Implicaţia era destul de clară. Francesca îşi reţinu un fior, amintindu-şi imaginea exploziei. După cum spusese Paul, ar fi fost în cabină - imobilizată în scaun. N-ar fi existat absolut nici o posibilitate să fie aruncată departe de flăcări, aşa cum se întâmplase cu Paul. îşi aminti remarca pe care o făcuse ieri în glumă, când Bill sugerase că cel care pusese noroiul în kerosen îi purta pică. Ea spusese, întreacă şi fără să creadă realmente, că poate pe ea n-o avea la suflet. întâlni ochii negri şi îngrijoraţi ai lui Paul. dar gândindu-se mai bine, cine putea s-o urască atât încât să atenteze nu o dată, ci de două ori la viaţa ei, în tot atâtea zile? Era o străină, o nou-venită, nu cunoştea pe nimeni, cu excepţia doctoriţei Frayle şi. a lui Paul.

Francesca îşi îndreptă umerii şi, ducându-se la trusa medicală, începu să-i prepare injecţia cu morfină. Oricum, Paul va avea nevoie de ea pentru călătoria până la spital. Care erau realmente sentimentele ei pentru el? Visul romantic despre el se spulberase în timp - acum era un străin pentru ea. Dar fusese un moment, când se năpustise spre avionul în flăcări, când crezuse că inima i se sfâşie, căci îl găsise pe Paul numai ca să-l piardă din nou.

îi administra morfina, evitându-i privirea care ştia că e fixată asupra ei. Scoţând acul, mâna lui, neîndemânatică din pricina bandajelor, o captură pe a ei şi o strânse cu putere.

- Fran, poţi să mă sedezi acum, poţi să mă opreşti să pun întrebări. Dar nu pot fugi de destin şi, Dumnezeu să mă ajute, nici tu nu poţi! ai putea să pleci de aici, desigur. Dar aş veni după tine şi te-aş aduce înapoi. Kathleen Frayle a şiut ce face când te-a adus aici. Sau poate că n-a fost decât instrumentul sorţii. Ce e scris, e scris - în ciuda educaţiei mele occidentale,

încă mai cred asta, să ştii. Cum a spus Omar Khayyam? „Degetul scrie şi, odată ce scrie, merge mai departe - nici toată cucernicia, nici toată vioiciunea minții nu-l vor ademeni să şteargă nici măcar o jumătate de rând. Nici toate lacrimile nu vor spăla vreun cuvânt.“ Vocea i se stinse şi Francesca îi retrase încet mâna. Aşteptă, privindu-l vreme îndelungată, văzându-i chipul prin şuvoaie de lacrimi.

Nu ştia dacă-l mai iubea, dar era conştientă de o tandrețe dureroasă care-i sfâşia inima. Si atunci, ştiu că Paul avea dreptate. Nu putea să fugă de destin. Nici măcar măcar nu va încerca. Nu avea nici un rost să fugă, nici măcar să se teamă nu avea vreun sens. Ce era scris, era scris. Dintr-o dată, îi era foarte uşor să creadă asta, aici, pe insula Loei.

Până când se întoarse Bill, Paul dormea deja şi Francesca îl avertiză cu un deget. Bill înțelese şi se întâlniră la fereastră.

- N-o să putem decola un timp, până când nu sunt îndepărtate rămăşițele, iar acum este mult prea cald pentru operațiunea asta. Aeroplanul lui Paul are nevoie de toată pista, e un aparat mult mai mare decât era al meu. Asta ar însemna să stai pe aici, pe căldura asta, aşa că-ți sugerez să te întorci la spital până sunt gata. Poți să pleci cu ambulanța şi trimit mai târziu jeepul după tine. Ce zici?

- Nu mă deranjează să stau pe aici, începu Francesca, dar Bill îi zâmbi cu malițiozitate şi o bătu uşor pe umăr.

- O să te deranjeze, se face o căldură infernală. suntem aproape la nivelul mării. Si n-o să am timp să stau cu tine, dacă rămâi - vreau să arunc o privire şi să aflu de ce a explodat avionul, dacă pot.

- Bill, ar putea fi un sabotaj, nu?

- Ar putea. Pe de altă parte, ar putea să fie o mulțime de alte lucruri. Voi afla care, sau cel puțin voi elimina câteva din posibilele cauze.

- Murdăria din kerosen de ieri. se aventură Francesca. Se uită repede în spate, la Paul, dar nu se mişcă.

Ochii albaştri ai lui Bill o priviră mici şi circumspecți.

- încerci s-o legi de accidentul lui Paul?

- Ei bine, da. Cel puțin.

- Ai greşit adresa, îi spuse Bill cu hotărâre. Am descoperit problema pe care am avut-o când am venit de la Singapore - nu era murdărie, ci o țeavă de alimentare stricată. Unul din lucrurile acelea care cu puțin ghinion se poate întâmpla oricui.

- Defecțiunea n-ar fi putut fi provocată deliberat?

- în Sourabaya? Acolo au început problemele, după ce am - plecat din Sourabaya. Uite, dacă accidentul din dimineața asta s-a datorat unui sabotaj - nu exclud încă posibilitatea - dar dacă da, atunci sabotorul trebuie să fi fost aici, nu-i aşa, nu în Java? Un sabotor din Java n-ar fi putut pune o bombă cu ceas, dacă la asta te gândeşti. Am fi văzut-o când am descărcat - la naiba, am verificat personal avionul, imediat după ce ai plecat cu Vince. Nu m-am dus la palat până n-am controlat. Si dacă sabotorul este aici, în Loei, atunci n-ar fi putut să ne defecteze țeava de alimentare când am aterizat la Sourabaya. Nu?

- Nu. Dar.

- Cine ştia că Paul va lua aeroplanul în dimineața asta? Eu n-am ştiut şi cred că nici el, până n-a văzut că e deja pregătit şi s-a hotărât să nu mai aştepte până îl scot pe al lui. Dacă cineva i-a pus gând rău lui Paul, Francesca, atunci tot ce pot să spun e că e al naibii de norocos că l-a prins pe el în dimineața asta, şi nu pe noi doi, pentru că.

- Bill, raționamentul tău cade dacă nu pe Paul îl urmăreau, ci pe mine. Nu?

- Pe tine? Dar de ce naiba ți-a pune cineva de pe insula asta gând rău? Nu are nici un sens! Eşti englezoaică, o străină, şi.

Se întrerupse şi Francesca termină fraza în locul lui:

- Si l-am cunoscut pe Paul, înainte să vin aici. Chiar tu ai spus că zvonurile circulă repede pe Loei. Poate că există zvonuri despre mine care. nu sunt adevărate. Se poate, Bill. Trebuie să recunoşti că există posibilitatea.

- Cred că exagerezi. Si dacă e vreun sâmbure de adevăr în teoria ta, n-ar

fi mai bine să le demonstrezi că zvonurile nu au nici o bază? Doar ca măsură de precauție!

- Eu. Bill, vorbesc serios. Eu.

- Dumnezeule, Francesca, şi eu. Niciodată n-am fost mai serios. Uite, voi verifica atent accidentul. Se poate să nu fi fost decât un accident - zborul e meseria mea şi ştiu ce se poate întâmpla, din experiențe dureroase. Dar. Uite că vine ambulanța. Să vedem ce are de spus Vince, hm?

- Bine.

Dar când ajunseră în parcarea pavată din fața clădirii aerodromului, din ambulanță nu coborî Vince, ci însuşi doctorița Frayle.

Capitolul 8

îndreptându-se să-şi întâlnească profesoara de odinioară, Francescăi i se păru că doctorița Kathleen Frayle îmbătrânise. Era o femeie înaltă, care se mişca lent, dar cu hotărâre. întotdeauna îi dăduse impresia că posedă rezerve enorme de energie, pe care le păstra deliberat şi foarte bine calculat ca să le poată folosi în cantitatea necesitată de fiecare situație, dar pe care niciodată, indiferent de circumstanțe, nu le irosea.

La Royal Free, făcuse istorie cu rezistența şi curajul ei incredibile, în timpul războiului-fulger londonez. Studenții vorbeau cu respect despre ea, amintindu-şi cum apăruse, cu o prospețime uluitoare, după ore întregi de muncă sub lumina fierbinte a lămpilor din sala de operații, cu o expresie senină şi arătând ca scoasă din cutie, la fel de calmă de parcă abia s-ar fi trezit dintr-un somn odihnitor.

De fapt, poveştile despre ea erau credibile, Kathleen Frayle rareori dormea. Dacă nu era în sala de operații, o găseai în saloane sau la urgență. Acum, părea oarecum încordată, traversând grațios pavajul, dar era foarte palidă şi nici măcar machiajul perfect nu puteau ascunde ridurile de oboseală şi tensiune din jurul gurii şi ochilor. Totuşi, zâmbea şi, ca de obicei, era imaculat îmbărcată. O salută cu căldură pe Francesca şi se scuză cu atâta farmec şi sinceritate pentru întârzierea cu care se întâlneau, încât cealaltă nu se putu îndoi de regretele ei. Numai după ce-şi ceru scuze,

întrebă de Paul. Ascultă cu gravitate raportul Francescăi, fără s-o întrerupă. Apoi, spre uimirea Francescăi, respiră cu uşurare, închise ochii de parcă s-ar fi rugat şi apoi se întoarse cu un zâmbet ciudat şi forţat spre Bill.

- Stii, Bill, mesajul tău. ne-a indus în eroare. De asta am venit, eu. bietul Paul! Nu pot să-ţi spun cât de uşurată sunt că nu e grav. Văzându-i cămaşa neagră de fum şi pantalonii pârjoliţi, spuse: pilotai avionul? Atunci, ce făcea Paul.

Tânărul îi povesti cum decureseseră lucrurile şi când termină, doctoriţa Frayle îi întinse mâna:

- Bill, ai fost foarte galant să-ţi rişti viaţa pentru Paul.

- Nu mi-am riscat-o, răspunse Bill şi se înroşi când doctoriţa îi ridică mâna ca să i-o arate Francescăi.

- Spune că nu, Francesca! Ce fiinţe absurde sunt bărbaţii! Poate ar trebui să mă uit puţin la Paul. Sunt sigură că ai făcut tot posibilul pentru el, dar dacă tot sunt aici.

Examinând pacientul, doctoriţa Frayle era din nou medicul familiar, competent şi eficient.

- Cred că ai dreptate, Francesca - nu e grav rănit. E un miracol. Când am primit mesajul lui Bill, care spunea că a avut loc un accident şi că Paul e implicat, trebuie să mărturisesc că m-am pregătit pentru ceva mult mai serios. Si cum înălţimea Sa e atât de bolnavă. oh, nici măcar nu vreau să mă gândesc! Aţi fost minunaţi, şi tu şi Bill. Ochii ei, direcţi şi cercetători, îi întâlniră pe ai Francescăi. Presupun că l-ai recunoscut.

Francesca se aşteptase la întrebarea asta, crezuse că e pregătită să răspundă, dar când veni, ezită.

- Da, doctore Frayle. L-am recunoscut. Eu. Obiceiul disciplinei avea rădăcini adânci. Doctoriţa Frayle nu era omul cu care să te cerţi sau căruia să-i ceri indignat explicaţii. Francesca îşi muşcă buza şi aşteptă în tăcere replica superioarei ei.

- Presupun că tu crezi că te-am înşelat.

- Ei bine, am crezut asta. N-am putut să înțeleg. adică, date fiind circumstanțele, părea atât de.

- Crud? Că nu te-am avertizat? Am intenționat să te previn, desigur. Dar nu vreau să-ți faci o impresie greșită în privința motivelor pentru care ți-am oferit postul acesta. Am nevoie de abilitățile tale profesionale, am foarte mare nevoie de tine, după cum vei vedea curând şi singură. Si dacă mărturisesc c-am sperat ca prezența ta aici să-l ajute pe Paul să-şi vină în fire, o să mă crezi că n-am avut nici un alt motiv ascuns să te rog să vii la Loei?

- Eu. Indignarea Francescăi păli. Exprimată aşa cum tocmai o făcuse Kathleen Frayle, pe un ton blând şi firesc, decepția devenea dacă nu justificabilă, cel puțin scuzabilă şi. bine intenționată. Numai vehemența lui Paul o făcuse să pară atât de crudă.

- Paul avea o părere atât de bună despre tine şi l-am avut, ca şi pe tine, multă vreme pe conştiință. Ar fi trebuit să te avertizez, acum îmi dau seama, dar mi-a fost greu s-o fac în scris. Mi-a fost teamă că poate n-o să vii, dacă-şți voi spune adevărul. Aveam de gând să vin cu Bill la Singapore, să te întâmpin şi să-ți spun atunci. Dar boala rajahului m-a impiedicat. De atunci, mă tem c-am fost prea îngrijorată pentru el, ca să mă mai gândesc la altceva sau la altcineva. Mă ierți?

- Da, şopti ea, cu toată admirația şi afecțiunea.

- Fii binecuvântată, micuța mea doctoriță Challis! Ti-am înşelat de două ori încrederea, şi totuşi mă ierți. Eşti un copil generos.
Cred că înțelegi că prima dată când te-am mințit, aveam mâinile legate şi n-am putut face nimic. într-un fel, de data asta încercam să mă revanşez pentru prima ocazie, când ți-am spulberat cu atâta cruzime iubirea de adolescentă şi te-am rănit destul de rău, mă tem. Dar, dacă preferi să nu rămâi, nu te voi reține şi desigur, îți vom plăti drumul înapoi. Deşi mi-ar plăcea să rămâi măcar o săptămână, înainte să iei o decizie. Cu boala înălțimii Sale, nu voi putea să plec de la spital şi asistența ta ar fi inestimabilă.

Se decisese deja, cu puțin timp în urmă, să rămână, uitându-se la chipul chinuit al lui Paul. Fusese o decizie liberă şi ştiu, când ochii Kathleenei Frayle o studiară întrebători, că era cea corectă. Dar era conştientă că era şi periculoasă. Pentru că dacă prăbuşirea lui Paul nu fusese un accident.

Se auzi spunând cuvinte pe care nu intenționase să le rostească, vorbind cu calm şi convingere şi din nou, recunoştința profesoarei îi încălzi inima. Ca să-şi ascundă confuzia, se întoarse să se uite la Paul şi văzu că avea ochii deschişi şi fixați pe fața ei. Un zâmbet îi ridică uşor colțurile gurii şi-i aprinse chipul întunecat într-un moment de recunoaştere conştientă. Apoi, pleoapele îi căzură din nou şi adormi.

- Cred c-o să-l ducem la spital imediat, Francesca, ce spui? Dacă-l chemi pe Ong, o să-i trimită pe băieți.

Mergând împreună spre ambulanță, Francesca se aventură să întrebe despre starea rajahului. Fața frumoasă şi obosită a doctoriței Frayle deveni brusc inexpresivă. Răspunse scurt:

- încă nu e în afara pericolului şi prognoza nu e prea bună. Dar. va mai avea puțin, cred. Te simți capabilă să te duci la Nilli? Pentru că sunt sigură că doctorul Lucas ar fi dispus să te înlocuiască. Dimineața asta trebuie să fi fost un iad pentru tine şi voi înțelege dacă vei simți că nu poți zbura atât de curând.

Francesca nu-şi putu reține tremurul pe care cuvintele acestea i-l provocară. Amintirea accidentului era prea recentă, prea vie. Dacă va întoarce capul, va vedea rămăşițele fumegânde în capul pistei.

Dar când se întoarse, fu ca să-l vadă pe Bill venind spre ele, trupul lui mare, îmbrăcat în haine curate blocând imaginea aeronavei prăbuşite.

- E apelul meu, doctore Frayle. Aş vrea să mă duc personal. Si văzând zâmbetul aprobator al lui Bill, fu conştientă de o absurdă şi irațională exaltare. Cu toate că nu putea să înțeleagă de ce ar conta aprobarea lui. Era suficient să ştie că o câştigase.

Cel puțin va putea să-şi demonstreze, în următoarele câteva ore, dacă

temerile şi suspiciunile ei aveau o bază reală. Si va fi un început pentru slujba ei, va face ceva pentru salariul ridicol pe care i-l ofereau. Dacă nu putea face asta, atunci putea la fel de bine să plece de la Loei şi să se recunoască învinsă. Pentru că venise aici ca medic şi la Nilli, indiferent unde o fi, era nevoie de un medic şi era de lucru.

- Voi trimite jeepul după tine într-o oră-două, spuse Bill. O să ai timp să te schimbi şi să mănânci ceva, Francesca. Ok?

Era foarte insistent să plece şi nu avea sens să se certe. Francesca o urmă pe doctoriţa Frayle în ambulanţă şi plecară.

Când făcuseră aproape jumătate de drum, Francesca privi în urmă şi văzu, în depărtare, un aeroplan accelerând pe pistă. Cu inima bătându-i tare şi cu gura uscată îl urmări cum decolează şi urcă pe cer, cum înconjoară de câteva ori terenul şi apoi revine la sol. Lângă ea, doctoriţa Frayle urmărise şi ea.

- Aşadar, de asta vroia Bill să scape de mine!

- Da, aşa cred, Francesca. Bill e un tânăr ciudat şi imprevizibil, dar vei fi în siguranţă cu el. E loial şi niciodată nu i-a lipsit curajul. Crede-mă, draga mea, nu te-aş ţine aici dacă aş crede că eşti într-un real pericol. Stiu că atunci când un avion explodează, te gândeşti imediat că a fost sabotat. şi tu, şi eu, ne-am gândit la asta; cu siguranţă, şi Bill. Paul este temut şi urât. poate că Bill ţi-a spus. Dar oamenii care se tem de el şi-l urăsc sunt primitivi şi superstiţioşi - n-ar ridica mâna asupra fiului rajahului lor, şi dacă ar face-o, ar lovi cu săgeţi otrăvite sau cuţite. Aeroplanele şi bombele nu sunt domeniul lor, Francesca. Cât despre posibilitatea ca cineva de aici să vrea să vă facă rău ţie sau lui Bill. ei bine, tu eşti o străină şi Bill e unul din cei mai populari oameni la Loei. Aşa că, în locul tău, aş încerca să uit incidentul.

Pe Francesca o linişti raţionamentul acesta calm şi logic. Temerile ei fuseseră absurde, bănuielile nu avuseseră nici o bază: îşi dăduse frâu liber imaginaţiei.

- Bine, voi uita.

- Eşti o fată sensibilă, Francesca. Si Loei. e un loc minunat, plin de pace

şi neprihănit, aşa cum arată. îl vom păstra aşa şi sper că vei fi fericită aici. La fel de fericită cum. am fost eu.

Capitolul 9

Vince Lucas bătu la uşa din pânză contra insectelor:

- Bună. te superi dacă intru?

- Nu, desigur. Francesca împinse din raza vizuală revista şi-i arătă un scaun. Ia loc, te rog.

- Mulțumesc. Nu te deranjez?

- Oh, nu, îl asigură ea. Am terminat de mâncat, mai am doar cafeaua. Vrei o ceaşcă?

- Eşti drăguță, doctore Challis, dar o să iau şi eu masa peste zece minute. Aşadar, eşti hotărâtă să te duci la Nilli?

- Da. N-ar trebui?

- Majoritatea femeilor nu s-ar aventura. îi oferi pachetul de țigări, şi după ce-şi aprinseră amândoi câte una: eşti sigură că nu vrei să merg în locul tău? Nu mă deranjează, să ştii. După accidentul de mai devreme, e cam mult pentru tine, mai ales că abia ai ajuns aici.

- Aş vrea să merg. Te rog să nu crezi că sunt nerecunoscătoare, doctore, dar.

- Dar crezi că e cea mai bună cale să capeți curaj e să te duci imediat şi să înfrunți ceea ce te sperie.

- Ei bine, ceva de genul ăsta. Adică, mai devreme sau mai târziu, va trebui să zbor, nu? Aşa că de ce chiar acum?

- Să ştii că-ți admir spiritul! Dar oricum, ai putea să-ți faci datoria şi la spital, cu aceeaşi eficență, următoarea săptămână, fără ca cineva să se plângă că nu-ți faci treaba. Eşti femeie şi nu eşti obişnuită cu clima. Eu aş mai aştepta câteva zile. Asta, dacă rămâi. Trase din țigară, privind chiorâş la capătul ei strălucitor şi luând-o de la buze, o privi brusc. Rămâi, nu-i aşa? Nu te întorci acasă?

- Dar. abia am venit, doctore Lucas, după cum mi-ai reamintit adineauri. Chiar dacă nu voi rămâne mult, trebuie să mai stau şuțin. Doctorița Frayle e ocupată cu rajahul - măcar atât pot face.

- Oh, desigur. Iartă-mă c-am întrebat, din moment ce nu mă priveşte. Sunt curios din fire, ăsta e defectul meu! Doctoriţa Frayle a spus că ţi-a dat şansa să pleci şi ai refuzat. Părea încântată şi m-am gândit că poate te-ai răzgândit. Când vrea ceva, doctoriţa Frayle poate fi foarte convingătoare.

- Nu m-a convins ea, doctore Lucas. izbucni Francesca, roşie în obraji.

- Numele meu e Vince. Dacă tot rămâi, putem să lăsăm deoparte formalităţile şi să fim prieteni, hm? îmi placi, Francesca. îmi placi mult. nu că asta ar valora cine ştie ce, nu sunt important, n-am nici o putere aici. Dar de câte ori ai nevoie de ceva, poţi conta pe mine. Mă poţi privi ca pe un unchi. sau ca pe un frate mai mare. Se ridică în picioare, un om mărunt, a cărui agresivitate părea puţin ridicolă în contrast cu centimetrii în minus. Dar ochii lui căprui erau prietenoşi şi blânzi şi se străduise din răsputeri să fie amabil cu ea.

- E foarte frumos din partea ta, Vince.

- Plăcerea e de partea mea, doamnă, făcu el o plecăciune. Nu că aş fi făcut ceva. Cuvintele pot fi înşelătoare, dar se întâmplă să vorbesc serios. Se uită la ceas. Ar trebui să plecaţi, dacă vreţi să vă întoarceţi de la Nilli pe lumină. Oricum, Francesca, nu trebuie să-ţi faci griji, dacă eşti cu tânărul Bill. e de încredere. Se duse la uşă şi o ţinu deschisă: vii?

- Ei bine, nu ştiu. Bill a spus că trimite jeepul, când e gata. Mă uitam după el, dar.

- Jeepul e aici. Asta venisem să-ţi spun. Dar m-am gândit să-ţi dau ocazia să dai înapoi, dacă vrei. Te conduc. Ai luat tot? Deschise trusa ei medicală. Da, se pare că da. îi dădu câteva detalii medicale cu privire la maladiile tropicale şi Francesca îl ascultă recunoascătoare, conştientă că instrucţiunile lui vor fi foarte valoroase la Nilli, când se va confrunta cu un şir lung de pacienţi aborigeni, a căror limbă n-o vorbea.

Când ajunseră la intrarea principală, Vince încheie:

- Oh, apropo, ai făcut treabă bună cu Paul. A fost agitaţie mare aici, când a sosit mesajul lui Bill. Toată lumea fugea de colo-colo, crezând că

Paul a fost ucis! Ciudat, dar cea mai afectată a fost chiar onorabila noastră şefă, Kathleen Frayle - şi nu credeam că-l are la suflet pe Paul. M-am înşelat amarnic! Era înnebunită, sub masca aceea calmă şi rece a ei şi a insistat să vină personal pe pistă. Nu s-a îndepărtat mai mult de o jumătate de coridor de înălţimea Sa, de când l-au internat, dar când a crezut că Paul s-a dus dintre noi, a plecat pur şi simplu şi l-a lăsat pe rajah în grija mea şi a lui Davie.

Ajunseră la un colţ al clădirii şi Francesca văzu jeepul, cu un chinez la volan. Acesta sări din maşină când se apropiară şi-l recunoscu pe Robert Ong, barmanul de la aerodrom.

- Ia te uită! Vince păru surprins. Redutabilul Ong a venit personal după tine! Ar trebui să te simţi onorată, Francesca - Ong nu se deranjează pentru prea multă lume.

- Dar credeam că e barman, adică.

- Oh! râse Vince. Ong e mai mult decât un simplu barman. E o putere pe aici, un personaj. E foarte respectat la Loei, deşi e chinez. S-a născut aici, desigur, şi asta contează, iar în timpul războiului a condus o trupă de gherile împotriva japonezilor. Oamenii n-au uitat niciodată asta - nici Ong. E un omuleţ curajos şi loial până la fanatism, dar se cam crede buricul pământului. Probabil de asta a şi venit să te ia. De asta şi din dorinţa de înţeles de a te cunoaşte, pentru care eu, ca un admirator înflăcărat al frumuseţii feminine, în ciuda vârstei mele, nu-l pot învinui!

Făcu o altă plecăciune şi Francesca se trezi că râde cu el.

- Aşa! spuse Vince, triumfător. Aşa mai merge. Nu trebuie să te demoralizezi, Francesca.

- Nu mă demoralizez, protestă ea, fără prea multă convingere; Vince o bătu uşor pe umăr şi o ajută să urce în jeep şi aşeză trusa medicală lângă ea. Ong îi spuse ceva pe limba lor şi lui Vince îi pieri brusc zâmbetul.

- Oh! Arătă spre o maşină care vedea pe deal, ridicând un nor de praf şi spuse: vin necazurile! Mai bine ai pleca înainte să ajungă, Francesca, dacă nu vrei să fii implicată. Eu am plecat.

- Dar cine e? Si de ce aş. Dar el dispăruse deja.

- Regina, domnişoară, îi răspunse Ong. Si prinţul Anil.

Porni jeepul şi trecură pe lânga maşina regală în dreptul intrării în curtea spitalului. Francesca zări o clipă chipul unei femei, o faţă ovală şi frumoasă, maro-aurie, cu ochi mari, negri, care o priviră fix.

Robert Ong îi vorbi despre locuri, obiceiuri şi chiar despre isprăvile lui cu trupa de gherile. Dar la subiectele Paul, regina şi accidentul din dimineţa aceea nu putea fi atras. Francesca făcu două încercări să-l tragă de limbă, îl întrebă direct despre scopul vizitei reginei şi despre prăbuşirea avionului, dar îi întoarse un zâmbet placid şi pretinse că nu înţelesese nici un cuvânt. Totuşi, era sigură că înţelesese. Vorbea engleza cu o fluenţă remarcabilă, deşi aparent nu era capabil să urmărească nici o frază care făcea referire la evenimentele zilei. Pe Francesca o intriga şi-l găsea interrsant; până când ajunseră la pista de decolări, nu era sigură dacă-l plăcea sau nu.

Dar îndată ce văzu avionul, uită de chinez. Bill o pofti în carlingă şi-i propuse să stea în locul copilotului. Câteva clipe mai târziu, porneau în viteză pe pistă. Francesca închise ochii. Palmele îi erau umede de transpiraţie. Mai repede. şi mai repede. Bill decolase deja, aşa că de ce se mai temea? Hotărâtă, se forţă să deschidă ochii şi ţinându-şi respiraţia, văzu că erau deja în aer.

Vaporul Seamew, legătura dintre Loei şi civilizaţie, se mişca lent către port. Arăta ponosită şi părea să necesite urgent un strat nou de vopsea.

- Nu e tocmai un vas modern, nu? întrebă Bill. Dar văd că barca ei cu motor nu este, aşa că poate ca încărca mâine. Ei bine, Francesca? Cum te simţi?

- Sunt. bine, realiză Francesca, simţindu-se dintr-o dată uşurată.

- Mă bucur că ai venit.

- Si eu.

- N-o să dureze mult, să ştii, în douăzeci de minute suntem acolo. Ce făcea Paul?

-Vince nu i-a mai găsit nimic. A rezistat foarte bine drumului.

-Bine. Si înălţimea Sa?

-N-am auzit nimic particular, doar că se pare că rezistă. îl privi, nesigură. Când am plecat, tocmai venise regina.

Ochii lui Bill o priviră întrebători, dar nu spuse decât:

- Pe cuvântul meu, vinăria insulei trebuie să fi lucrat ore suplimentare! Ai vorbit cu ea, cu regina?

- Nu. Abia am văzut-o. Părea mai tânără decât aş fi crezut. Si foarte frumoasă.

- E şi tânără şi frumoasă, încuviinţă Bill. Are o poveste tragică. Lucrurile n-au mers prea bine pentru ea. A fost practic exilată la ... Aşteaptă, cred că pot să-ţi arăt unde locuieşte cu prinţul Anil. Uite, acela e palatul de vară.

Francesca se aplecă puţin şi văzu clădirea de pe plajă. în apropiere, dar separat de o fâşie groasă de palmieri, se afla un sat de aborigeni, ridicat pe malul apei. Aici era multă activitate, bărci erau lansate în larg şi oamenii se plimbau încoace şi-ncolo cu năvoade.

- Oh, uite, trebuie că se duc la pescuit! spuse Francesca.

Bill îndreptă botul avionului în jos.

- Tine-te bine, o avertiză, vreau să arunc o privirea mai îndeaproape. Se întâmplă ceva acolo, jos, dar nu sunt sigur. la naiba, da, aia barca cu motor a Seamewei! O vezi, la debarcader? Ce naiba caută Seamew aici?

Neavând idee despre ce vorbeşte, Francesca nu-i putu da nici o sugestie şi Bill dădu câteva ture înainte să revină la traseul obişnuit. Si atunci, spre iritarea ei, nu-i dădu nici o explicaţie.

- Se poate să se fi defectat barca. Ca şi Seamew, i-a cam trecut vremea. Ar fi putut s-o trimită înapoi în oraş. Oh, ei bine. următoarea oprire - Nilli, hm? Altfel, or să creadă că nu mai venim deloc.

Capitolul 10

Sarcina de a-i primi pe regină şi pe fiul ei îi reveni lui David Urquhart, aşa cum se întâmpla de obicei cu îndatoririle de genul acesta. îşi petrecuse jumătate din viaţă uşurând-o pe Kathleen Frayle de majoritatea responsabilităţilor cu titlu oneros şi nu-i trecu prin gând s-o rateze nici pe asta.

Furişându-se mişeleşte, Vince îl întâlni pe hol şi-l avertiză, sobru, de sosirea vizitatorilor. Dar se lumină vizibil când îl asigură că se va ocupa el.

- Mă întreb ce mai vrea de data asta, spuse Vince.

- Ei bine, cred că ar f i mai bine să aflu şi să n-o fac să mă aştepte. Ai putea s-o anunţi pe Kathleen, în drum spre masă?

- Desigur, o anunţ. Vince ezită, vârându-şi mâinile în buzunare. îl privi curios. îţi place regina, nu-i aşa, Davie? în ciuda a tot.

- Să zicem că-mi pare rău pentru ea. Si că, într-un mod simplu şi copilăresc, Anil mi se pare atrăgător. Nu-mi face nici o plăcere că trebuie să-i trimit la plimbare.

- Presupun c-o vei face cu blândeţe, oricum. Ei bine, noroc. Mă duc.

- Nu uita s-o anunţi pe Kathleen.

- Nu uit.

Traversând holul, David strânse din buze, dar până când ajunse în capul scărilor verandei, reuşi să schiţeze un zâmbet. Regina îl întâmpină cu obişnuita-i sfială. Era o femeie măruntă şi graţioasă, cu mâini şi picioare mici, care lui David abia dacă-i ajungea la piept.

în zilele acestea, abia dacă mai punea piciorul în spital şi când o făcea, era cu umilinţa dureroasă a aceluia care ştie că nu e binevenit şi care speră că, abţinându-se cu puteri aproape nefireşti, va reuşi să evite orice ostilităţi deschise.

David era unul din puţinii care ştiau că zvonurile cum că ar fi încercat să-şi ucidă soţul erau adevărate, din moment ce el însuşi adusese dovada, cu ajutorul unor teste de laborator care nu puteau să mintă. Oricum, aşa cum sugerase şi Vince, putea să-i găsească scuze.

Fusese foarte tânără când făcuse pasul acela disperat - aproape un copil, fără tutore, primitivă. Ajunsese în culmea disperării, din teamă pentru sănătatea fiului ei şi din iubirea pasională şi nenecesară pentru soțul ei, care abia dacă ştia de existența ei. Damien se căsătorise cu ea din motive politice: nu făcuse nici un secret că nu-şi dorea decât un singur lucru din înrudirea aceasta - un fiu care să-i ia locul lui Paul, ca moştenitor. Potrivit standardelor din Loei, o tratase foarte bine, o umpluse de bijuterii şi o înconjurase în lux, dar n-o iubise şi nici nu se prefăcuse. Era o aborigenă, fără educație şi fără cultură.

Nu-l puteai învinui pe rajah pentru indiferența lui, se gândi David, dar totuşi, o făceai. Oricum, el îl învinuia. Poate totuşi era subiectiv, căci noaptea trecută începuse să suspecteze adevăratul motiv.

Se uită la Anil, agățându-se agitat de mâna mamei lui, şi oftă. Băiatul era înalt şi bine dezvoltat, sănătatea întruchipată. Ar fi fost frumos, dacă n-ar fi avut ochii aceia goi şi zâmbetul acela neglijent. David îi vorbi şi băiatul îi răspunse cu entuziasmul şi nerăbdarea unui cățeluş nedresat, până când regina îl opri şi se întoarse docil lângă ea.

Odată cu naşterea fiului ei, statutul reginei crescuse rapid: făcuse tot ce se aşteptase de la ea, îi dăruise soțului ei un fiu şi-şi justificase mariajul, indiferent cât de puțin şi-l dorise rajahul. Câteva luni scurte, fusese ridicată la mare rang şi fusese fericită, astfel că după căderea din grații, totul fusese mult mai amar. întârzierea psihomotorie a lui Anil nu mai putuse fi ascunsă şi fusese lovitura finală, din punctul de vedere al rajahului. Sacrificiul lui fusese în zadar. Nu avea nici un fiu care să-i urmeze, în afară de Paul.

David se întrebă din nou dacă nu cumva femeia acesta fusese victima circumstanțelor. Când fusese întrebată, recunoscuse că ce-i dăduse soțului fusese o poțiune a iubirii - o fiertură inofensivă preparată, la solicitările ei disperate, de către un vraci din satul ei. Nu intenționase să-i facă rău, nu vrusese decât să-l facă să se îndrăgostească de ea. Si era posibil să se fi înşelat cu toții în privința ei, chiar şi rajahul. Poate că spusese adevărul şi era posibil ca otrava care-l doborâse să nu fi fost decât un substitut pentru

poțiunea reginei. Doar că nu-ți permiteai să-ți asumi riscuri. Rajahul își revenise şi cu siguranță actuala lui boală nu putea fi considerată a fi rezultat din încercarea eşuată a soției lui de a-i câştiga afecțiunea, nici dintr-o altă acțiune ulterioară a ei. Ea şi Anil fuseseră exilați şi în ultimii ani, nu avuseseră acces la persoana sau la proviziile lui de alimente.

Din când în când, venea, ca acum, în timpul sejururilor periodice la spital ale rajahului, ca să întrebe, cu umilință şi fără prea mari speranțe ca cererea să-i fie aprobată, dacă i se permite să-şi vadă soțul.

David o conduse politicos în camera medicilor. Un băiat aduse cafele. David o servi şi aşteptă răbdător întrebarea obişnuită. Fu puțin surprins când regina puse deoparte ceaşca de cafea şi întrebă, cu ochi mari şi tragici:

- Doctore Urquhart, cine e englezoaica aceasta pe care a adus-o doctorița Frayle?

Ca să câştige timp, David îi oferi o țigară, însă regina, care în mod firesc ar fi apreciat şi curtoazia şi o schimbare de la tutunul ei aborigen, scutură cu hotărâre din cap.

-Am văzut-o, când am intrat pe poarta spitalului. E o fată foarte frumoasă. Are obrajii ca trandafirii pe care i-a adus înlățimea Sa din grădinile de la palat. Mi-a dat şi mie câțiva, ştiți? continuă ea cu melancolie patetică. I-am crescut. Am citit într-o revistă englezească despre cum trebuie s-o fac.

Lui David i se strânse inima. Aşadar, învățase şi să citească reviste englezeşti!

- Trebuie să vă referiți la doctorița Challis, Francesca Challis. Cred că a lucrat cu doctorița Frayle, la Londra.

- E medic. copila aceea? Reginei nu-i venea să creadă. Eu am auzit altceva. Se spune că a venit aici din cauza lui Paul - c-o va lua de soție. Dacă se va mărita cu el, atunci cu siguranță nu va lucra aici, ca medic.

- Cred c-ați auzit bârfe exagerate. Doctorița Challis a venit la Loei să lucreze - ați văzut-o adineauri cu ochii dumneavoastră plecând într-un

apel de urgență.

- Era într-un jeep, cu barmanul Ong, îmbrăcată așa cum am văzut-o și pe doctorița Frayle, bărbătește, în pantaloni. Cu siguranță, părea să se ducă la lucru. Dar englezii sunt oameni ciudați. Aş fi zis că nu e demn de ea să dea curs apelurilor bolnavilor, din moment ce va fi soția lui Paul.

- V-am spus, zvonurile acestea sunt nefondate. înălțimea voastră a fost prost informată.

- Nu cred. Regina vorbea cu convingere. Doctore Urquhart, mi-ați fost întotdeauna loial. şi amabil. Mi-ați spus întotdeauna adevărul. De ce mă mințiți acum? Când e o chestiune atât de importantă pentru fiul meu?

- Vă spun adevărul, așa cum îl știu, înălțimea voastră.

-Atunci informațiile dumneavoastră nu sunt atât de bune ca ale mele, doctore.

- Mă îndoiesc.

- Aş vrea să-l văd pe Paul. Am înțeles că e aici, în spital.

- De unde știți? E aici abia de o oră.

- Am ascultat bârfele, spuse triumfătoare regina. Si nu sunt chiar atât de exagerate pe cât vroiați să cred. Stiu și că Paul a avut în dimineața asta un accident aviatic. S-a prăbușit cu aeroplanul, nu-i așa?

- Da, așa este. Nu a fost rănit grav, a scăpat miraculos.

- Atunci, îl întrebați, vă rog, dacă mă primește?

- Stiți la fel de bine ca și mine că vi se va permite, înlățimea voastră, spuse compătimitor David.

- De către doctorița Frayle, poate. Dar doctorița Frayle nu trebuie neapărat să știe, nu? Dacă-l veți întreba pe Paul, sunt sigură c-o să mă vadă.

- Dar.

- Nu cer să-mi văd soțul, doctore Urquhart. Stiu că asta iese din discuție, cu toate că s-ar fi crezut că Anil, care e fiul lui. Nu, vă rog, continuă eavăzând că David se pregătea s-o întrerupă. Nu mă înțelegeți greşit, sunt conștientă că Anil și cu mine nu avem nici un drept aici. Vă cer să-mi faceți o favoare și să mă lăsați să vorbesc cu Paul. Un minut, nu mai mult. Trebuie să-l întreb ceva. Ceva foarte urgent și care nu suportă

amânare.

- Ei bine, aş putea să-l întreb, dacă insistaţi. Dar să nu credeţi nici o clipă că.

- întrebaţi-l numai! Tonul ei era imperios. David îşi reţinu un suspin. Evoluase mult, decât părăsise satul natal. Vorbea perfect engleza şi era foarte educată. Si, când ocazia cerea, putea să afişeze o demnitate de regină. David îşi dorea ca eforturile ei patetice să nu-l mişte într-atât, s-o poată trata cu cruzime, ca doctoriţa Frayle, sau s-o poată evita, ca Vince. Dar nu putea şi-i făcea rău s-o vadă.

- Ştiţi că e imposibil, nu? întrebă el cu blândeţe.

Faţa ei mică se contorsionă şi în ochi îi apărură lacrimi. Dintr-o dată părea atât de mică, încât chiar şi vigurosul ei fiu retardat părea pipernicit lângă ea. Simţind durerea mamei, se duse lângă ea şi-şi gudură, ciudat, faţa de umărul ei. îl trase spre ea într-o înfricoşată îmbrăţişare maternală, şi braţele băiatului veniră nerăbdătoare în jurul gâtului ei. în momentul acela, avu o lumină în ochi care-l făcu să pară aproape frumos.

David îşi drese gâtul. Un nod ameninţa să-l înece. Era furios pe el însuşi, şi mai furios pe cei doi pentru că-i distruseseră după-amiaza calmă şi ordonată. Si-i va aminti mai târziu, când se va închide în laborator să lucreze. chipurile lor îl vor bântui, aşa cum o făceau adesea problemele lor. De ce trebuia să fie singura persoană de la Loei căreia să-i pese de ei doi, de izgonirea şi de nereficirea lor de parcă ar fi fost ale lui? La naiba cu amândoi!

îi conduse cât putu de blând către uşă, apoi către maşina veche, care cu ani în urmă, aparţinuse tatălui rajahului. în timp ce şoferul porni zgomotosul motor, David găsi în buzunar pachetul de ţigări şi i-l dădu reginei.

- Vă rog, luaţi-le. Am destule, Seamew mi-a adus provizii. Si pentru băiat. Pentru băiat, avea ciocolată. Anil o luă entuziasmat. Era nevoie de foarte puţin să-l faci fericit pe Anil, să-i usuci lacrimile

- numai o ciocolată australiană de trei penny uitată într-un buzunar al halatului. Anil o devoră de parcă ar fi fost nectar.

- Ați fost foarte amabil, doctore Urquhart. întotdeauna sunteți. Mulțumesc. îmi pare rău că am venit, că v-am supărat.

- Sunt întotdeauna încântat s-o văd pe înălțimea voastră, minți David, rușinat atât pentru minciună şi pentru compătimirea care o inspirase. îi strânse mâna micuță. Dacă doriți, o să-i spun lui Paul că ați venit să întrebați de el.

- Da? Fața i se lumină. Cred că n-o să vă pară rău dacă-i spuneți şi dacă menționați că vreau să-l văd, îndată ce se simte destul de bine încât să vină la mine. Stie - vocea şoptită avu o urmă de ironie conştientă - unde să mă găsească. La revedere, doctore.

- La revedere.

David urmări cum maşina dispare din raza vizuală; apoi Vince i se alătură:

- Ei bine?

- Au plecat.

- Da, văd, Davie. Eşti o minune! Sper că ai fost amabil cu ei.

- Da, mărturisi David.

- Rajahul şi-a revenit, Kathleen e cu el, continuă Vince în treacăt. M-am gândit că vrei să ştii. Si Paul vrea să se ridice şi să-şi scuture de pe picioare praful din modernul nostru spital. Vroia s-o vadă pe Francesca, dar i-am spus că a plecat la Nilli. I-am sugerat să rămână aici până se întoarce.

- Si?

- A fost de acord, dădu din umeri Vince.

- Bine. Si mă bucur pentru înălțimea Sa. E o veste extraordinară.

- Mda. Davie.

- Da?

- Cât de adevărate sunt zvonurile despre Paul şi micuța noastră Francesca?

- N-am idee, spuse David, neobişnuit de iritat. Deloc, sper. Oricum, asta a încercat jumătate din după-amiază să-i explic reginei. Si acum, ar fi mai bine să mă duc să văd dacă nu cumva Kathleen are nevoie de mine,

înainte să mă întorc în laborator.

Capitolul 11

Soarele apunea, când Francesca şi Bill aterizară, la întoarcerea de la Nilli.

- Ei bine? Ce părere ai, acum? o întrebă Bill.

Francesca îi zâmbi; se simţea ciudat de încântată. Pacienţii pe care îi tratase la Nilli o fascinaseră: îi adorase pe copii, pe femei le găsise irezistibil de fermecătoare, iar curtoazia şi gratitudinea bărbaţilor o mişcaseră profund. Si era conştientă, în adâncul sufletului, că era mândră. Se descurcase de minune cu ciudaţii ei pacienţi, le câştigase încrederea şi o plăcuseră imediat, cu toate că era o străină şi nu ştia decât câteva cuvinte pe limba lor. Fiind oameni primitivi, îi arătaseră fără ascunzişuri c-o plăceau, îi aduseseră daruri simbolice şi-i apreciase, în comparaţie cu pacienţii scorţoşi din Londra.

- A fost o experienţă minunată, Bill. Mi-a plăcut.

- Ştiam că aşa va fi! Si ştiam că oamenii te vor îndrăgi. La naiba, să fi auzit ce spuneau pe ascuns despre tine, complimentele pe care le-au făcut cu privire la pricererea şi bunătatea ta! Ai fost un mare succes - ţi-au dat chiar şi un nume insular, de care nu vei mai scăpa.

- Oh? Care anume?

- Ti-au spus Perla, dar îmi place mai mult Francesca. Ce zici de o băutură, înainte să te întorci la spital? Văd că Ong ne aşteaptă.

- Bine, acceptă Francesca, nefiind prea nerăbdătoare să se întoarcă la spital. Mulţumesc, Bill.

Bill sări cu uşurinţă din carlingă şi întinse braţele spre ea.

- Eu unul n-aş încerca să sar, de data asta, Francesca. Ai putea să-ţi scrânteşti glezna. Sau chiar să-ţi rupi piciorul. E o săritură mai înaltă decât pare.

Arăta foarte atrăgător, stând acolo, cu ochii albaştri şi cu tenul bronzat, briza uşoară jucându-i-se în părul bălai, zâmbind şi ademenind-o cu braţele întinse. Francesca îşi ţinu respiraţia. îl plăcea, îl plăcea enorm şi. nu putea să nege, o atrăgea. Mai ezită o clipă, apoi, balansându-se cu grijă, sări fără

ajutorul lui. Bill îşi coborî braţele, ofensat:

- Oh, foarte bine, dacă nu vrei, nu vrei. Sper să-ţi luxezi glezna, data viitoare când vei încerca!

- Ce maliţios eşti!

- Mă simt maliţios. Clocotesc de maliţiozitate când mă umileşti, Francesca. Până la urmă - ridică bărbia, sfidător - nu mă poţi învinui că încerc să-ţi fac avansuri. Oricine ar face la fel, dacă ar avea vreun gram de sânge în vene, iar eu sunt mult mai bine dotat. Eşti o fată al naibii de frumoasă. Necazul e că ştii.

- Nu ştiu, protestă Francesca, indignată. Era foarte tânăr, îşi spuse ea. Foarte tânăr şi foarte. australian. Nu trebuia să-l ia în serios. încerci să faci avansuri tuturor fetelor frumoase pe care le întâlneşti? vru ea să-l tachineze, şi să transforme totul într-o glumă.

- Fireşte, o informă glacial Bill. Nu că am ocazia să întâlnesc prea multe. Probabil, sunt destul de ruginit la capitolul ăsta. în fine. hai să bem ceva. Vroiam să te invit să înotăm împreună, dar din moment ce evident m-ai refuza, aş face bine să-mi petrec timpul mai cu folos, făcând o revizie la motoare. Si o să mă mai uit o dată şi la ale lui Paul.

- Oh! Ai găsit ceva? Ceva care să sugereze un sabotaj?

- Nu. După tine, doctore.

- E în regulă, domnişorico. meştere Bill? Totul a fost în regulă? întrebă Ong, din spatele tejghelei.

- Desigur, Robert, a fost în regulă, îl asigură Bill. Comandă un cocteil pentru Francesca şi o bere pentru el. Ieri am spus că-mi pare rău că am pornit cu stângul cu tine, Francesca, dar cumva, continuu tot aşa. Te enervez?

- Bineînţeles că nu! Ce idee absurdă!

- M-aş putea îndrăgosti de tine, de-adevăratelea, ştii? O privi cu gravitate. Ai avea ceva împotrivă? Eu. uite, nu sunt realmente străin. Sunt australian prin adopţie. Abia dacă-mi amintesc limba maternă şi dacă asta te deranjează, eu.

- Oh, Bill! Lipsa lui de menajamente era deconcertantă şi Francesca se

refugie într-un semi-adevăr. Abia dacă ne cunoaştem. Nu-i aşa, Bill?

- Simt că te cunosc de-o viață.

- Da, dar nu e aşa.

- Nu contează. Francesca, tu. Se întrerupse, când Ong îi aduse a doua bere. După ce chinezul plecă, se aplecă şi o luă de mână. Paul mai înseamnă ceva pentru tine? Da, nu-i aşa, Francesca?

- Nu ştiu, Bill. Sincer nu ştiu. Oricum, asta era adevărat. Dintr-o dată se simți obosită şi uşor iritată de insistența lui. Am venit aici să practic medicina. Nu ca să. mă implic emoțional cu cineva. Si ți-am mai spus, nu aveam nici cea mai mică idee că Paul e. Paul. La nouăsprezece ani, l-am iubit, probabil, şi dacă aş fi ştiut că e aici, n-aş mai fi venit. Deşi nu sunt sigură, pentru că postul m-a interesat. Si încă mă interesează - îmi iubesc meseria. E atât de ciudat?

- Presupun că nu, doar că majoritatea fetelor care arată ca tine s-ar fi căsătorit de mult. Sau s-ar fi logodit, oricum.

- Ei bine, eu nu, răspunse ea scurt.

- Din cauza lui Paul?

- Nu. îmi mai pui multe întrebări? Pentru că în cazul ăsta, cred că voi pleca.

- Sunt o pacoste, nu-i aşa? zâmbi el. îmi vâr nasul unde nu-mi fierbe oala. îmi pare rău. Doar că eu. oh, ce mai contează? Uite, uită totul, bine? Si hai să înotăm, să ne răcorim la surf. Ce spui? Numai o jumătate de oră.

Ideea era tentantă. Francescăi îi era cald şi plajele peste care zburaseră în ziua aceea păruserăă delicios de ademenitoare.

- N-am costum de baie. începu ea.

- Poți să-l împrumuți pe al doctoriței Frayle, lasă unul aici şi după ceea ce nu vezi, nu plângi. Vino, Francesca. O să te învăț să surfezi, aşa cum facem în Australia.

Francesca cedă. Si nu regretă, când, zece minute mai târziu, intră în apa rece şi întunecată şi experimentă, pentru prima oară, fiorul minunat şi de nedescris al surfului. Orice urmă de oboseală dispăru. Urcară împreună pe crestele valurilor până când fură extenuați. Bill o luă de mână şi alergară

împreună pe plaja care strălucea în lumina lunii, râzând ca doi copii, fericiți fără un motiv anume, în afara plăcerii de a-şi opune forțele plăpânde puterii mărețe a Pacificului.

- Stăm jos câteva minute, să fumăm o țigară? întrebă Bill, când ajunseră la prosoapele de la umbra palmierilor.

Dar Francesca scutură din buclele ude. Stele strălucitoare erau prea încântătoare, briza uşoară şi frumos mirositoare era mult prea magică. iar lumina din ochii lui era prea nerăbdătoare ca să poată avea încredere în el - sau în ea însăşi.

- Nu, Bill. Trebuie să plec. A fost divin, dar trebuie să plec.

- De ce? întrebă el, aspru. Inima Francescăi tresări când mâna lui îi atinse brațul gol, urcând şi mângâindu-i obrazul. Nu trebuie să te duci nicăieri. Doar te descotoroseşti de mine. Te temi, Francesca? Ti-e teamă. de mine?

- Poate că da. Râsul ei fu puțin tremurat şi se îndepărtă de el. Unde era doctorița Francesca Challis cea sobră şi controlată, de la St Benedict's? Se acoperi cu prosopul şi porni spre jeep. Bill veni în urma ei, însă nu mai încercă s-o atingă.

-Nu vreau doar să flirtez cu tine, Francesca, îi spuse când urcă la volan. Dar fie ca tine. Ai face o greşeală să-l alegi pe Paul, vei vedea.

- Nu credeam că trebuie să aleg pe cineva, spuse ea cu blândețe, căci era prea fericită ca să fie furioasă pe el. Am venit aici ca medic, Bill. sincer. Pentru nici un alt motiv. Slujba mea însemnă foarte mult pentru mine - aş vrea să mă crezi.

- Voi încerca, promise Bill, puțin iritat. Chiar voi încerca, Francesca, dacă asta-ți doreşti. Dar dacă ai şti cum arăți, stând aici, cu lumina lunii în păr şi cu fața relaxată. frumoasă, ai înțelege de ce. Se opri brusc. Oh, la naiba, ar fi mai bine să mergem. în timp ce se îndreptau spre spital, se uită la ea: Francesca, aş vrea să înțelegi ceva. S-ar putea ca noi doi să avem mult de zburat împreună, fiecare făcându-şi meseria. Să nu-ți faci niciodată griji că voi profita vreodată de asta, pentru că nu se va întâmpla. Niciodată. Nu, stai puțin. nu sunt bunul samaritean şi nici nu-i port pică lui Paul.

Intenționez să profit de orice altă șansă pe care o voi primi, cu sau fără Paul. Seful meu e rajahul, nu Paul şi. ei bine, asta e tot. înțelegi, nu?

- Da, spuse Francesca, plăcându-l şi mai mult. înțeleg, Bill. Mulțumesc.

- Nu-mi mulțumi! mormăi Bill. Coborî din jeep şi ocoli, s-o ajute. Nu-i mai ignoră mâna, aşa cum făcuse la avion şi Bill îi zâmbi încântat. Trăim şi învățăm, nu? Voi învăța, Francesca, îți jur. Si când voi fi învățat.

- Da, Bill. când vei fi învățat?

- Ai grijă, Perla mea. S-ar putea să te trezeşti că te îndrăgosteşti de mine, până la urmă. îi eliberă mâna. Arăți minunat cu părul ud, dar presupun că vei vrea să te usuci înainte să ne întoarcem. Să zicem în cincisprezece minute?

- Da, încuviință Francesca.

în timp ce se schimbă şi-şi uscă păryl, Francesca se întrebă dacă-l va vedea pe Paul, când se va duce la spital. Apoi, o clipă mai târziu, realiză că nu vroia realmente să-l vadă, ceea ce însemna să evite problema. Si nu obişnuia să evite problemele. Nu era o laşă şi întotdeauna înfruntase lucrurile, înainte. Nu era nici din cauza lui Bill. Bill era o persoană drăguță, onestă şi sinceră şi, trebuia să recunoască, o atrăgea; era atât de puternic şi viril şi arăta atât de bine. Ciudat de cavaler în atitudinea lui neoficială, incredibil de bun în meseria lui şi, de fapt, la tot ce-l văzuse făcând.

Dar Paul era. Paul. Fantoma primei ei iubiri, o fantomă a cărei dureroasă amintire o bântuise toți anii aceştia şi pe care nu reuşise s-o dea uitării, înlănțuind-o într-un mic colț al inimii şi de care, indiferent cât încercase, nu reuşise niciodată să-l scoată. Un băiat cu un vis în privire - băiatul acela pe care-l iubise fusese oare adevăratul Paul? Sau era realitate bărbatul care era acum, urât de poporul său, neagreat de către Bill şi Vince, cel despre care se vorbea în şoaptă şi în care nici măcar tatăl lui nu avea încredere? Oare amintirea ei despre el era iamginea sentimentală, uşor denaturată, a unei personalități care nu existase decât în fanteziile ei?

Nu ştia, pur şi simplu nu ştia. Si însuşi Paul îi vorbise despre destin. „ce e scris, e scris“ - vechiul aforism estic în care, în ciuda educației lui occidentale, Paul credea încă şi în care începea să readă şi ea.

Si asta era o nebunie. Era medic şi venise la Loei să lucreze ca medic. Din nici un alt otiv. Nu venise pentru Paul: nu rămânea din cauza lui.

Dar în clipa în care o spuse cu voce tare, ştiu că nu era adevărat. Rămânea pentru că Paul o rugase să stea şi nu-l lăsase pe Bill s-o sărute în seara asta, aşa cum vrusese, pentru că faţa lui Paul intervenise între ei.

Paul devenise o problemă pe care nu mai putea s-o evite.

Capitolul 12

Abia când ajunseră la intrarea spitalului, Bill aduse vorba despre Paul, pe un ton aproape agresiv:

- Presupun că te vei duce să-l vezi.

- Cred că da, dacă nu doarme şi dacă şi-a exprimat dorinţa de a mă vedea. Altfel, mă duc să mă culc. Nu ştiu tu, dar eu sunt extenuată.

- Nu eşti obişnuită cu climatul. E umed, te copleşeşte, după o zi petrecută în aer liber. Ca să nu mai vorbim de nopţi! Hai înăuntru, să vedem ce s-a mai întâmplat în absenţa noastră. O luă de mână şi intrară.

Pe Vince şi pe David îi găsiră în salonul medicilor, bând ceai. La întrebarea lui Bill, Vince le spuse că starea rajahului se ameliorase. îi mai făcuseră o transfuzie şi doctoriţa Frayle era acum cu el. Iar Paul. Paul era bine. Lăsase un mesaj că vrea s-o vadă pe Francesca, dar desigur - Vince şi David schimbară o privire - dacă era obosită şi nu avea dispoziţia necesară, îi vor explica.

Neştiind ce să răspundă invitaţiei lipsite de entuziasm, Francesca încuviinţă. Ochii albaştri ai lui Bill arătau ofensaţi şi mâhniţi, dar nu spuse nimic şi aprinzându-i o ţigară, se întoarse la ceaiul lui. Francesca se ridică, scuzându-se, Bill îi ură noapte bună şi aşeză la loc, posomorât.

Vince o urmă pe coridor.

- e într-unul din saloanele private - te conduc. îi deschise o uşă şi se dădu în spate, să intre. Eu n-aş sta prea mult. Noapte bună, Francesca.

- Noapte bună.

- Intră, Francesca, o invită Paul, care stătea într-un scaun, pe verandă. Ia loc. Vreau să stau de vorbă cu tine.

Avea mâinile încă bandajate, iar tăieturile de la cap erau acoperite cu bezi de tifon. Arăta palid şi puţin tras la faţă, dar în afară de asta, nu părea să se fi aflat în vecinătatea morţii.

Doar că era încordat, lucru care o îngrijoră.

- Ti-au dat voie să te ridici din pat? Aş fi crezut că.

-N-am aşteptat să-mi dea voie, m-am ridicat. Sunt perfect în regulă.

- Da, dar.

- Draga mea Fran, voi ieşi numaidecât de aici. Am aşteptat doar cât să te văd. Ochii lui negri îi întâlniră atenți, provocatori şi alarmanți pe ai ei.

- Oh! Vocea îi era reținută şi ascuțită. Am fost la Nilli, am primit un apel.

- Da, mi-am închipuit. Fran, nu te-am rugat să vii ca să vorbim despre îndatoririle tale de medic.

- Nu. îmi imaginez că nu. Tensiunea lui îi provoca nervozitate şi, din expresia şi din strălucirea ochilor lui, simțea ce vroia să-i spună. Nu vroia să i-o spună, era prea curând, era un străin pentru ea, ştia prea puține despre el, avea atât de puține lucruri care s-o ghideze, în afara instinctului orbesc. Instinctul orbesc - şi amintirea nesigură şi obscură a unei iubiri în care nu mai credea. O iubire care o rănise insuportabil şi care putea s-o rănească din nou, dacă era destul de proastă să-i permită.

- Nu eşti chiar atât de obosită încât să nu poți asculta ce am de spus, începu Paul, nerăbdător. Fran. nu m-ai uitat, nu-i aşa?

- Nu, recunoscu ea, nu eşti o persoană pe care s-o poți uita cu uşurință.

- Si nu eşti indiferentă, insistă el. Nu?

- Nu. Cum aş putea să mă prefac, dacă simplul fapt că ne-am cunoscut, acum şapte ani, face ca asta să-mi fie imposibil?

- Ne-am cunoscut şi. ne-am iubit, Fran!

- Da, dar asta a fost în trecut. s-a treminat. Eram foarte tânără. Te-am cunoscut ca Robin Cornwall, dar. nu eşti. Pentru că eşti cine - şi ce - eşti, totul s-a spulberat. Aşa trebuie să fie, nu înțelegi? îşi căută cu disperare cuvintele care să-l împiedice să-i spună ce se pregătea să-i spună.

- Fran, m-am tot gândit, cât am stat aici. N-am avut nimic altceva de făcut şi, sincer să fiu, incidentul de azi-dimineață mi-a dat serios de gândit. Să fii aproape de a-ți pierde viața e o experiență marcantă, să ştii. M-a trezit brusc la realitate şi am stat aici ore întregi, încercând să-mi dau seama ce am realizat şi încotro mă îndrept. Si e exact nicăieri! Era foarte grav; ochii lui nu-i slăbiră nici o clipă fața. Fran, am spus că e prea târziu, nu-i aşa? Dar nu este, nu trebuie să fie, dacă. Oh, Fran, cu tine alături, nu există

nimic ce n-aş putea face. Fran, eu.

- Te rog, Paul, nu. N-aş putea îndura. Am venit aici ca medic şi acum, asta e viaţa mea, cariera mea. Dacă voi rămâne, va fi ca medic, nu din alt motiv. Te rog, dă-mi drumul. încercă să se elibereze, dar mâna lui se strânse şi mai tare în jurul braţului ei. Faţa lui era la câţiva centimetri de a ei; luna îi dădea un farmec straniu şi atrăgător, pe jumătate trist, pe jumătate nostalgic. O mişcă profund şi pulsul i se acceleră şi sângele începu să-i pulseze în vene.

Aşa cum se întâmplase întotdeauna, în adâncul sufletului, Francesca ura puterea pe care o avea s-o tulbure într-atât. Se mişcă, nerăbdătoare.

- Am venit doar să-ţi urez noapte bună şi să te întreb cum te simţi. Am intenţionat să fie o vizită. profesională.

- Da? râse el. Mi se pare foarte greu de crezut. Nu, Fran, ai venit pentru că trebuia să vii - pentru că odată m-ai iubit. Ai putea să mă iubeşti din nou, şi ştii asta!

- Nu. Francesca se retrase de lângă el. Te-ai schimbat şi s-au schimbat şi împrejurările. Nimic n-ar mai putea fi ca înainte între noi, Paul.

- Nu m-am schimbat în ceea ce te priveşte, Fran.

- Ba da. De exemplu, te-ai căsătorit. Si asta.

- Da, m-am căsătorit. Crezi că asta a ridicat o barieră între noi? Lasă-mă să-ţi povestesc şi poate vei înţelege. Mariajul tatei a fost un eşec, dar m-a condamnat la exact aceeaşi soartă. S-a căsătorit cu o aborigenă pentru că, atunci când s-a întors aici, după război, s-a temut că poporul nu va mai avea încredere în el şi că la Loei s-ar putea întâmpla acelaşi lucru ca în Java şi în Sumatra şi că dorinţa poporului de libertate va pune capăt suveranităţii lui. Nu s-a întâmplat, dar i-a fost teamă. Aşa că atunci când m-am întors, am aflat că şi căsătoria mea e aranjată, că mi-a ales o mireasă, fără s-o fi văzut vreodată în viaţa mea. Soţia mea era o copilă, Fran, o fetiţă care încă nu împlinise paisprezece ani. Asta e vârsta la care se căsătoresc femeile aici, sunt considerate adulte la paisprezece ani. Dar eu. Poate că educaţia mea occidentală a îngreunat lucrurile şi am fost îndrăgostit de tine. Am făcut ce mi s-a spus, am fost nevoit, pentru că tata e un despot şi puterea lui pe insula aceasta nu are margini. M-am însurat cu fata aleasă de

ei şi am luat-o sub acoperişul meu. Dar nu mi-a fost niciodată cu adevărat soție, ci numai cu numele.

Veni lângă ea, privind-o în ochi şi respirând greu, ca şi cum ar fi alergat.

- Dar mi-ai spus că.

- Că a murit la naştere? Da. E adevărat. buzele lui erau o linie aspră şi încordată. Continuă, de parcă vorbele i-ar fi fost smulse împotriva dorinței lui: inocenta mea soție a avut un copil, Fran. N-a fost al meu. Ea. venea dintr-un sat din munți, unde fuseseră aduşi japonezii, la sfârşitul războiului. Au făcut pornit ultimul atac în munți. puțini dintre ei, doi sau trei, au supraviețuit şi nu s-au predat. Se ascundeau în peşterile din munți, trăiau ca animalele, prădând ocazional satele şi luând tot ce le trebuia. Orice, Fran - mâncare, băutură, femei. Copilul era. japonez. Oh, n-a fost vina ei, mi-a spus povestea şi cred că nu m-a mințit, biata ființă; nu avea nici un motiv s-o facă. Dar am fost bucuros - oh, numai Dumnezeu ştie cât de bucuros am fost - când a murit la naştere.

Se duse la marginea verandei, se aplecă peste balustradă, strângând-o cu putere. Din întuneric, se auzea o chitară cântând frânturi dintr-o melodie. Apoi, se opri brusc şi în tăcere, Paul spuse peste umăr, cu amărăciune:

- Acum, înțelegi? Acum înțelegi de ce sunt înrăit, de ce urăsc Loei şi viața mea aici? Tata a ordonat să mă însor din nou, pentru că datoria mea sacră e să dau insulei un moştenitor. Până acum, am refuzat. Câteodată, urăsc Loei, Fran, şi-mi doresc din toată inima să pot scăpa de ea, să uit de obligațiile mele şi să fiu din nou Robin Cornwall. Au fost momente când mi-am dorit mai mult decât orice pe lume să mă întorc la viața aceea. totuşi, am rămas. Ceva m-a ținut aici - sau poate multe lucruri, lucruri pe care nu ți le pot explica. Credința într-o viziune, poate, sau o resemnare fatalistă în fața destinului meu: chiar şi o anume loialitate bolnavă şi obscură față de dreptul meu din naştere, de care nu pot scăpa. Sau poate că a fost influența Kathleenei Frayle, care - zâmbi dintr-o dată, fără să fie amuzat - e foarte puternică. Atât pentru ea, cât şi pentru tata, Loei e o responsabilitate sacră. Când am fost disperat, m-a făcut să mă opresc,

înainte de a face vreun pas decisiv: m-a forțat să rămân, în fața urii şi a neîncrederii, adică a tot ce mi-au oferit vreodată semenii mei.

Se opri din vorbit şi o mică tăcere se instală între ei. Francesca se sili s-o rupă:

- Paul, există vreun motiv pentru neîncrederea lor?

- Poate că da, mărturisi el, alb ca varul. Dar lucrurile sunt mult mai profunde decât eşecul mariajului meu şi decât faptul că nu le-am dat un moştenitor. Eu. ascultă, Fran, am găsit o comoară la Loei, o comoară care, exploatată corespunzător, ar putea aduce prosperitate şi bogăție insulei şi. mi-ar da ocazia să pot evada de aici. Dar exploatarea ar însemna sfârşitul modului de viață de la Loei şi oamenii se tem de schimbare. Sunt primitivi şi needucați, e de înțeles că nu-mi împărtăşesc viziunea, dacă nu le-o explic. Văd drumuri, Fran, şcoli, zece spitale ca ăsta, un port plin de vapoare, chiar şi cel mai sărac pescar de pe insulă având barca lui - chiar şi populația pe jumătate sălbatică din junglă şi din munți angajată în proiect, câştigând un salariu care să le ofere un standard civilizat de viață. Dar. Vocea îi tremură, din pricina intensității pasiunii. Nu mi s-a permis să fac nimic în privința asta. Tata, ca toți ceilalți, se opune schimbării - sosirea civilizației i-ar ştirbi din putere, poate chiar i-ar pune capăt despoticei domnii. Si moştenitorul ar îmbrățişa-o. Nu vreau să domnesc aici, nu sunt ahtiat după putere, decât dintr-un singur motiv - mi-ar da ocazia să mă întorc la viziunea mea despre realitate. După aceea, aş abandona-o, căci aş folosi-o deja în cel mai bun mod posibil. Oftă şi deveni puțin mai relaxat. Până acum, continuă în şoaptă, a trebuit să păstrez secrete toate demersurile mele, folosind ca aliați oameni de care insularii se tem şi în care, uneori pe bună dreptate, nu au încredere. Urmarea a fost că s-a organizat o campanie de bârfe împotriva mea şi răzvrătitorii au insinuat cele mai neadevărate lucruri despre intențiile mele, au sugerat că îi voi vinde, dacă voi prelua conducerea. îi voi vinde, voi lăsa Loei în plata Domnului şi mă voi întoarce în vest, să trăiesc din banii câştigați! Desigur, e absurd! Bogățiile de pe Loei - potențialele bogății - sunt mai mari decât ar putea cheltui oricine într-o viață. Sunt îndeajuns, după cum ți-am spus, încât să facă insula prosperă, să le aducă toate beneficiile civilizației pe

care.

- Pe care nu o vor? intreveni cu blândețe Francesca.

Un spasm de durere traversă chipul întunecat al lui Paul.

- Pe care nu o înțeleg, Fran.

- Dar sunt fericiți. Oh, ştiu că sunt aici de foarte scurt timp, dar în după-amiaza asta - a fost o experiență să văd cum trăiesc, să-mi dau seama cât de puri şi mulțumiți sunt. Asemenea copiilor. Au suficient pentru nevoile lor simple - peşte în mare, acoperişuri deasupra capului, au ce mânca. Si pace - linişte să se bucure de toate, lumina soarelui şi râsul lor. Libertatea de orice griji. Poate că nu sunt cele mai potrivite cuvinte, dar. ei bine, mi s-a părut că au mult mai mult decât ar putea avea în ceea ce numim comunitate civilizată. Mult mai mult. fericire. Mai multă decât vor avea dacă umpli insula cu premergătorii civilizației pe care vrei să le-o oferi - oamenii care vor face posibilă extracția. bogăției care zace în pământul insulei. Pentru că asta trebuie să aibă întâietate, nu-i aşa? Ai vorbit de potențialul de bogății şi presupun că te referi la bogății minerale.

- Da. Ochii lui aveau o sclipire stranie. Mă refer la bogății minerale.

- Petrol? sugeră Francesca, dar el scutură hotărât din cap.

- Nu, nu petrol. Dacă ar fi petrol, temerile tale ar fi justificate, pentru că recunosc, aş ezita să aduc sonde şi echipaje de foraj pe Loei. Si ar fi nevoie de un capital enorm, probabil că o propunere economică nici n-ar sta în picioare. Fran, eu. Ezită şi-i luă mâinile în ale lui. Nu-ți pot spune mai multe, cel puțin nu încă. Nu pot decât să te rog să ai încredere şi să crezi puțin în mine, aşa cum nu face nimeni altcineva aici, nici chiar oamenii pe care încerc să-i ajut.

- Chiar tu ai spus că nu înțeleg.

- Da. N-am intenționat să-ți spun toate astea. Nu am vrut decât să te cer în căsătorie. Eu. Fran, te căsătoreşti cu mine? Am foarte mare nevoie de tine, să ştii. mai mult decât am avut vreodată nevoie de cineva.

Francesca îşi muşcă buza. Aşadar, întrebarea pe care ştiuse că i-o va pune venise şi nu putea să răspundă, încă nu era pregătită să ia o astfel de hotărâre. Dacă ar fi întrebat-o acum şapte ani, n-ar fi existat nici o îndoială

- îl iubise atât de mult, n-ar fi ezitat, deşi ar fi însemnat să-l urmeze la capătul lumii.

O privea insistent şi-i citi pe faţă nesiguranţa; o trase brus în braţele lui.

- Fran, te iubesc şi te voi face să mă iubeşti din nou. O iubire ca a noastră nu moare - poate că amândoi am crezut că a murit, dar nu. N-a murit, Fran! Iubito, ştii că e adevărat, nu-i aşa?

Buzele lui le găsiră pe ale ei şi se agăţă de el într-o clipă de uimire, speriată să descopere că, în ciuda anilor în care fuseseră departe, atracţia lui Paul faţă de ea era la fel de puternică. dar oare numai asta era? Tremură în braţele lui, simţind dintr-o dată o teamă iraţională.

- Fran. şopti Paul, oh, Fran, ştii că încă mă mai iubeşti.

- Da, spuse ea, da. Dar, Paul, eu.

- Nu există nici un „dar“, iubito. Nu acum, nu de acum înainte.

Un zgomot dinspre uşă îi sperie pe amândoi. Paul blestemă în barbă, dar nu dădu drumul trupului subţire al Francescăi.

- E în regulă, iubito, nu e nimeni acolo.

însă uşa se deschise şi înăuntru pătrunse o rază de lumină. Doctoriţa Frayle apăru în deschizătură, uitându-se cu ochi mari, puţin surprinşi, când la el, când la Francesca. Apoi, spre uimirea Francescăi, veni lângă ea, cu braţele întinse şi cu faţa luminată de bucurie şi de o nerăbdare stranie.

- Francesca, draga mea, şopti ea, asta înseamnă că tu şi Paul.

- Da, răspunse Paul, asta înseamnă. Francesca se va căsători cu mine.

Capitolul 13

Vestea logodnei Francescăi merse repede. La micul dejun, a doua zi, primi felicitările colegilor ei şi nu-şi dădu seama, după gravitatea tăcută a lui David Urquhart, nici după tachinăria ironică a lui Vince, ce credeau în realitate cei doi. Fuseseră politicoşi, păruseră sinceri în urările lor, totuşi Francesca simţise o notă dacă nu de dezaprobare, atunci de compătimire.

Vince, de exemplu, se străduise din răsputeri să fie drăguţ cu ea. Petrecură dimineaţa împreună, mai întâi în rezerva de ortopedie, cu pacienţii minori ai lui Vince, şi mai târziu în amfiteatru, unde doctoriţa Frayle operă, Francesca asistând-o, iar Vince ocupându-se de anestezie.

După un prânz întârziat, la care li se alătură şi Kathleen Frayle, Francesca află că i se permitea să-l vadă pe rajah, probabil ca să accepte felicitările acestuia sau să-i ceară acordul formal.

Aşteptă pe coridor, lângă uşa lui, cu inima cât un purice şi cu moralul la pământ. Lucrurile se petreceau mult mai repede decât îşi dorea - era prinsă într-o pânză de păianjen pe care ea însăşi o ţesuse şi de care părea să nu existe scăpare. Paul luase drept accept cuvintele ei bâlbâie de azi-noapte; nu intenţionase asta şi singura ei tentativă de a nega i-o spulberase cu o fermitate tandră şi plină de afecţiune căreia îi fusese imposibil să reziste.

îl iubea, îşi spuse iar şi iar, în timp ce se plimba încolo şi încoace pe holul răcoros: întotdeauna îl iubise şi soarta îl adusese din nou în viaţa ei, destinul ordonase să traversează pământul şi să-i fie alături într-un moment în care avea mai mult ca oricând nevoie de dragostea şi încrederea ei.

Atunci, de ce se temea? De ce s-ar eschiva de la întrevederea aceasta cu tatăl lui Paul, care va pune o pecete finală şi irevocabilă unei decizii pe care ştia, în adâncul inimii, că ar fi luat-o oricum, în cele din urmă? Pentru că fusese grăbită, forţată să ia decizia, înainte să aibă curajul de a o înfrunta?

Ăsta trebuia să fie motivul. Nu fusese pregătită pentru şocul de a-l găsi aici pe Paul, când crezuse că nu-l va mai vedea niciodată. Si mai puţin se

aşteptase la o schimare atât de rapidă a sentimentelor lor. întâmpinase cu amărăciune sosirea ei - acum, o ceruse de soție, aşa cum doctorița Frayle fusese sigură că va face. Doctorița Frayle o adusese aici, nu atât ca să lucreze ca medic, cât pentru Paul

- pentru că Loei era o responsabilitate sacră pentru ea şi pentru că Paul trebuia salvat de la urmările greşelilor pe care ei - tatăl lui şi Kathleen Frayle - le făcuseră încercând să-i ordoneze cum să trăiască. Mai presus de orice, Paul trebuia să uite de viziunea lui de a aduce civilizația pe Loei, pentru că era ceva periculos. Viziunea lui Paul putea duce la un dezastru.

Mâinile Francescăi se strânseră cu putere. Palmele îi erau lipicioase, iar fruntea umedă. Nu trebuie să se gândească aşa, nu trebuie să se vadă pe ea şi pe Paul ca pe nişte pioni pe o tablă de şah, nişte piese mutate încoace şi-ncolo, împotriva voinței lor. Lucrurile nu stăteau aşa. Paul era băiatul pe care-l iubise cu mult timp în urmă - bărbatul cu care acum urma să se căsătorească. Si

Loei era moştenirea lui, o responsabilitate pe care trebuie să învețe s-o împartă şi s-o iubească alături de el - nu o închisoare, nu un loc de care trebuie să fugă cumva. Loei era importantă acum pentru ea, desigur, dar nu într-atât încât să trebuiască să-şi sacrifice drepturile ca persoană. Asta niciodată.

O auzi pe Kathleen Frayle strigând-o şi îndreptându-şi ținuta, intră în camera rajahului, jurându-şi că îndiferent ce se va întâmpla, îşi va continua munca de medic, chiar şi după căsătoria cu Paul. Căci numai aşa îşi va putea păstra statutul ca persoană.

Rajahul era în pat, sprijinit de perne. Aspectul lui o şocă pe Francesca; şi-l amintea un bărbat viril şi chipeş, mereu zâmbitor. Si acum zâmbea la fel de cald şi fermecător, dar se schimbase aproape radical. Era foarte slab şi ochii întunecați, odată atât de strălucitori şi plini de umor, păreau să i se fi retras în cap şi-şi pierduseră vitalitatea. Pielea de pe față nu mai era maro-aurie, ci avea culoarea unui pergament şi străbătută de mii de riduri fine, cauzate deunui pergament şi străbătută de mii de riduri fine, cauzate de încordare şi suferință, spunându-şi povestea observatoarei experimentate.

Faptul că mai era în viață se datora atât curajului său, cât şi îngrijirilor medicale. Era un om extrem de bolnav şi se apropie încet de patul lui şi strânse cu compasiune mâna atrofiată întinsă de rajah, murmurând un salut plin de respect.

-Voi vorbi între patru ochi cu fata aceasta, Kathleen. Cred că ai pacienți de văzut.

- Da, recunoscu doctorița Frayle. Surprinse privirea Francescăi şi spuse şoptit: numai cinci minute. Farncesca încuviință ascultătoare din cap şi se aşeză. Degetele rajahului se strânseră în jurul mâinii ei. Aşteptă până când doctorița Frayle părăsi încăperea, apoi întrebă cu blândețe:

- Eşti fericită că te-ai logodit cu fiul meu? Asta ți-ai dorit?

- Eu. Ezitarea Francescăi fu abia perceptibilă. Da, înălțimea voastră, sunt foarte fericită.

- L-ai iubit, cred, în urmă cu câțiva ani, când a fost în Anglia.

- Da. Când l-am cunoscut ca Robin Cornwall.

-Atunci, nu ai avut nici cea mai mică idee cine e, nu?

- Oh, nu, absolut nici o idee. A fost un adevărat şoc să vin aici şi să-l reîntâlnesc, să aflu că e fiul dumneavoastră.

- Crezi cu sinceritate, Francesca dragă, că vei fi mulțumită să-ți petreci restul vieții pe Loei? Crezi că vei învăța să iubeşti locul acesta, ca noi toți?

Francesca era conştientă de un nod straniu în gât. încercă să înghită, dorindu-şi să n-o fi privit atât de insistent, temându-se că-şi trădase nesiguranța în fața ochilor acelora păliți, dar încă alarmant de sfredelitori.

-Eu. se înecă puțin. voi încerca, înălțimea voastră. Credeți-mă, voi încerca.

-Te cred, sunt sigur de asta. Dar nu e de-ajuns să încerci. Cred că trebuie să fii sigură de sentimentele tale, înainte să-ți iei un angajament. Nu crezi?

-Oh, da! Bolnavă de uşurare, îl înfruntă fără să se mai teamă de ce ar putea vedea ochii lui cercetători. întrevederea aceasta nu decurgea aşa cum se aşteptase. Se afla în fața singurei persoane din Loei căreia îi putea spune

adevărul: rajahul, a cărui cea mai aprigă dorință era ca paul, fiul său, să se căsătorească, dar care nu vroia totuşi s-o grăbească, la fel ca ceilalți, să ia o decizie pripită.

Preocupată de avertismentul doctoriței Frayle şi de starea lui precară, ezită puțin, şi rajahul spuse:

- Oh, sunt un invalid, ştiu, şi trebuie să fiu răsfățat. Dar ăsta e un lucru important pentru toți. n-o să mă oboseşti, Francesca; în afară de asta,vreau să te cunosc şi să te înțeleg, dacă pot. Poate chiar să te ajut, dacă-mi stă în putere. Mă voi întinde şi tu-mi vei vorbi în şoaptă.

Paul spusese că tatăl lui e un despot. Cu siguranță, se înşela. Bărbatul acesta era înțelept şi bun, văzuse ceva ce nimeni altcineva nu văzuse şi se oferise s-o ajute.

îi povesti despre scurta şi tragica ei poveste de iubire cu paul, despre anii în care muncise şi cât însemna meseria pentru ea. Rajahul o ascultă în tăcere, punându-i din când în când câte o întrebare, dar în majoritatea timpului stătu cu ochii închişi, zâmbind. Când termină, deschise ochii şi o privi cu gravitate.

- Mă bucur că mi-ai spus toate astea, Francesca. Acum, înțeleg multe din lucrurile care mă nedumereau. Ei bine. Paşii de pe coridor vesteau întoarcerea doctoriței Frayle. Rajahul o strânse de mână. Va trebui să pleci acum. Dar vei continua să lucrezi aici ca medic, dacă asta îți doreşti. Vei ajunge să cunoşti insula şi oamenii ei, poate chiar vei ajunge să-i iubeşti. Sper că te vei căsători cu fiul meu, dar nu va fi nici un anunț oficial, până când nu vei fi capabilă să răspunzi la întrebarea pe care ți-am pus-o mai devreme cu „da“ şi nu cu „voi încerca“. Mi se pare esențial.

Francesca îl lăsă, cu lacrimi de recunoştință umplându-i ochii. îl găsi pe Paul aşteptând-o pe hol. Văzu lacrimile şi cu o exclamație furioasă, se duse s-o strângă în brațe, căutându-i nerăbdător privirea.

- Plângi, Fran! De ce? Pentru numele lui Dumnezeu, ce te-a făcut să plângi? Ce ți-a spus?

Nu putu să-i răspundă, doar îl privi, lacrimile alunecându-i pe obraji.

Apoi doctorița Frayle îl chemă, pe un ton care tăia orice refuz.

- Paul, vino, te rog. Tatăl tău vrea să te vadă.

- Oh, Paul, a fost atât de bun cu mine, atât de înțelegător! Te rog, lasă lucrurile aşa cum sunt - dă-mi puțin timp.

O scânteie de mânie născu, o clipă, în ochii lui. Dar reuşi să se controleze şi intră fără tragere de inimă în camera bolnavului.

Francesca ieşi în curte, unde Vince tocmai se pregătea să plece cu maşina în oraş, să viziteze câțiva pacienți.

- Vino cu mine, o invită el. Se răcoreşte şi va fi o plimbare plăcută. Si aşa o să-l evităm şi pe Bill, care am înțeles că va trece pe aici. Cred că nu e tocmai fericit de vestea nunții tale. Dar fără îndoială, cu timpul și cu suficient alcool, va trece peste asta. Poate vom trece cu toții peste.

Roşie în obraji, francesca îl urmă la maşină.

- Stii, Francesca, un bărbat se scutește de multe bătăi de cap dacă singurele lui iubiri sunt orhideele şi copiii, în ordinea asta. Nu crezi?

- Presupun că aşa e, încuviință Francesca, deşi abia dacă auzise ce spusese Vince.

- Desigur, orhideele sunt frumoase să le priveşti, dar nu au suflet şi nu te rănesc, pentru că nu pot. Iar copiii. ei bine, copiii sunt copii, la fel oriunde te-ai duce şi orice culoare ar avea pielea lor. Si nu te rănesc pentru că pur şi simplu nu vor, mai ales copiii de aici. Ce spui, mergem să vedem nişte copii bolnavi, Francesca?

- Oh, Vince, da. exact de asta aveam nevoie! Mulțumesc. Vreau să lucrez.

Capitolul 14

Trecuseră deja câteva zile de la întrevederea cu rajahul; Paul fusese trimis într-o excursie, iar Francesca se îngropă în muncă. Pe doctorița Frayle abia dacă o văzu, iar pe Bill nu-l văzu deloc.

Dintr-un motiv pe care nu-l putea descoperi în totalitate, îl avea pe conştiinţă pe Bill şi-şi dorea să-l vadă, ca să poată avea ocazia să-i dea o explicaţie. Bill nu însemna nimic pentru ea, nu-l lăsase niciodată să creadă altceva. Dar ce sens avea? Absenţa lui o îngrijora - nu vrusese, nici nu intenţionase să-l rănească, cu toate că din spusese lui Vince, devenea din ce în ce mai evident că o făcuse. Dar Vince era, ca de obicei, optimist şi ironic.

- Desigur, prostul o să treacă peste, nu trebuie să-ţi faci griji, Francesca. Stia, când ai venit aici, că tu şi Paul aţi fost îndrăgostiţi nebuneşte odată - toţi am ştiut. Doctoriţa Frayle ne-a spus, sau mai bine spus, ne-a bătut apropouri. Văzând culoarea din ce în ce mai intensă din obrajii Francescăi, adăugă: dacă tânărul Bill alege să se amestece, e numai vina lui, nu? Nu poate spune că n-a fost avertizat.

-Nu, încuviinţă Francesca, pe un ton glacial. Eu am fost singura care n-a ştiut, Vince.

-Tu şi Paul, o corectă Vince sec. Ce contează? Totul a mers cum trebuie, nu? Aşa cum a plănuit doctoriţa Frayle, adică aşa cum funcţionează majoritatea lucrurilor aici - cu toate că puţin mai repede decât s-ar fi aşteptat vreodată! Dar dacă îţi faci realmente griji pentru Bill, pot să aranjez să preiei următorul apel la distanţă pe care-l primim: nu poate s-o facă pe orgoliosul când are o sarcină de îndeplinit. în momentul acesta, cred că-şi îneacă supărarea în barul lui Ong, şi asta nu e cea mai bună modalitate de a-ţi petrece serile, când eşti pilot, nu?

- Nu, recunoscu Francesca abătută. Dar sincer nu i-am dat de crezut că. Se întrerupse, jenată. Vince lăsă capul pe spate şi râse.

- Draga mea Francesca, nu trebuie să faci nimic, e de-ajuns să te uiţi la un tip cu ochii aceia mari ai tăi! Chiar şi devotamentul meu de-o viaţă faţă de orhidee a fost ameninţat în ultimele zile, cât am stat în compania ta - şi

asta, crede-mă, nu s-a mai întâmplat niciodată. Nu, doamnă! Cred că Paul e un tip norocos; sper că te merită, Francesca.

- Nu crezi că mă merită? interveni repede Francesca şi văzu uimită cum Vince se înroşeşte.

- Nu e treaba mea, nu, draga mea? se eschivă el. Presupun că decizia îţi aparţine şi numai tu o poţi lua. Se uită la ceas şi apoi la Francesca. Dacă eşti gata, ar fi mai bine să mergem. în jumătate de oră trebuie să fim în amfiteatru şi vreau să fac câteva runde înainte, să văd cazurile care urmează să intre în operaţie. Vii?

Francesca îl urmă fără o vorbă. Până la urmă, nu mai era nimic de spus. Pentru că era adevărat. Decizia era a ei şi, bună sau rea, o luase deja.

Restul după-amiezii lungi şi sumbre, fu ocupată cu munca, încercând să alunge toate gândurile. Pe măsură ce cazurile se succedau în sala de operaţii şi doctoriţa Frayle lucra cu precizia şi viteza unui robot, începea să se piardă în sarcina dificilă şi meticuloasă, devenea o pereche de mâini ghidată de un creier ca de gheaţă. Domnişoara Penty stătea lângă ea, dându-i ace şi instrumente: vedea ochii prietenoşi ai lui Vince zâmbindu-i deasupra măştii, în timp ce degetele lui manipulau cu dexteritate valvele maşinii de anestezie. în faţa ei, Kathleen Frayle tăie capetele afectate ale unei vene şi zâmbi şi ea când Francesca îi ghici următoarea mişcare. Mâinile ei şi ale profesoarei de altădată se sincronizau perfect, într-o uniune controlată, fără să fie nevoie de nici un cuvânt, doar la un schimb de priviri. ar fi putut fi foarte bine la Londra.

O clipă, îşi dori să fi fost în Anglia şi apoi, suspinând, luă acul întins de domnişoara Penty şi începu să coasă.

Doctoriţa Frayle se întoarse şi se duse să se spele pe mâini, scoţându-şi mănuşile. Peste umăr, spuse:

- Continuă tu, Francesca, eu o să te asist doar.

Era deja cinci când terminară şi porniră să ia ceaiul împreună, un trio unit de eforturile comune. Luând-o de braţ, doctoriţa Frayle îi spuse Francescăi:

- Eşti bună, copila mea, foarte bună. Cred că în viitor, vei.

Dar Francesca nu avea să afle niciodată ce-i rezerva viitorul în direcţia chirurgiei, căci cum intrară în salonul doctorilor, doctoriţa Frayle făcu un pas în spate şi cuvintele i se stinseră pe buze.

- Regină! exclamă ea. Ce cauţi aici? Si. Vocea ei avea un ton mai mult decât furios. De ce ai venit?

Micuţa regină se ridică de pe scaunul ei de la fereastră şi-i privi pe cei trei doctori, zâmbind cu interes neascuns. Spuse triumfătoare:

- Am venit să dau ascultare ordinelor stăpânului meu, doctore Frayle. A cerut să-şi vadă fiul.

- Fiul. lui? Obrajii doctoriţei Frayle albiră ca varul. Te referi la Paul?

- Nu, răspunse regina, ochii sclipindu-i de malițiozitate. Nu, doctore Frayle, Paul - Anil. Anil e acum cu el.

Francesca fu uimită de efectul pe care-l avură acele cuvinte asupra Kathleenei Frayle. Părea dintr-o dată îmbătrânită şi toată lumina îi dispăruse de pe faţă. Oricum, se control'. Se scuză faţă de regină, cu răceală, dar politicos, apoi se întoarse către Vince şi Francesca şi spuse:

- Vă rog. staţi voi cu înălţimea ei? Trimiteţi după ceai şi prăjituri. Spuneţi-i domnişoarei Penty să aducă prăjituri cu înălţimea ei? Trimiteţi după ceai şi prăjituri. Spuneţi-i domnişoarei Penty să aducă prăjituri cu îngheţată, înălţimii ei îi plac foarte mult. Mă duc după băiat.

Regina urmări cum pleacă şi buzele i se curbară într-un zâmbet straniu şi secretos. Când se închise uşa în urma ei, se aşeză din nou şi arătă spre tava plină care stătea pe masa din faţa ei.

- Ceaiul, spuse ea politicos, este deja aici - l-a comandat doctorul Urquhart. Dar fără îndoială, biata doctoriţă Frayle a fost prea supărată să observe. Se uită la Francesca şi-i întinse mâna. Aşadar, tu eşti doctoriţa Challis! Eşti foarte frumoasă, dacă îmi ierţi îndrăzneala, şi-ţi admir culoarea părului. Vă rog, ia loc, nimeni nu stă în picioare în prezenţa mea. Si dumneavoastră, doctore Lucas. Si acum. care din noi toarnă în căni? Nu sunt prea sigură care eeticheta într-o astfel de ocazie.

- Dumneavoastră, desigur, spuse Vince. Sunt sigur că vă veţi descurca

de minune.

- îmi place să torn ceaiul, zâmbi regina, chiar dacă numai pentru mine şi pentru Anil. Ridică ceainicul greu, mâna micuță strângându-l cu putere. Cum îți place să bei beaiul? o întrebă pe Francesca. Cu lapte şi zahăr? Trebuie să-mi spui, te rog, ca să ți-l fac aşa cum îți place.

Convinsă că visează şi că personajul acesta straniu şi mic nu exista în realitate, Francesca răspunse amețită:

- Oh, nu mă deranjează, regină. Aşa cum este. Si fără zahăr.

- Aşa cum este, repetă regina de parcă ar fi recitat o lecție, şi fără zahăr. Turnă în cantități industriale. Si dumneavoastră, doctore Lucas? Tot aşa cum este?

- Oh, desigur. Vince evită privirea Francescăi. Cum o fi; Oricum, nu prea mă omor cu ceaiul.

- Nu, spuse regina, compătimitoare, dar atunci înseamnă că nu sunteți englez? Am citit că americanii preferă cafeaua. Am citit într-o revistă englezească, îi mărturisi Francescăi, în „Good Housekeeping". Mă întreb dacă o ştii.

Vince îşi bău ceaiul şi se ridică.

- Eu. mă scuzați, vă rog, eu. ei bine, trebuie să plec. O să mă iertați, nu-i aşa, regină?

- Desigur, doctore Lucas. Sunteți întotdeauna atât de ocupat, ştiu. Dar doctorița Challis va rămâne să stea de vorbă cu mine, nu-i aşa? Sunt sigură că vom avea multe de vorbit.

Vince îi aruncă o privire vinovată Francescăi şi o lăsă singură cu regina. în clipa în care ieşi din raza auditivă, ragina o priunse pe Francesca de braț. Degetele ei micuțe erau extraordinar de puternice şi de aspre, muşcând brațul Francescăi.

- Doctore Challis - chipul mic şi tăcut se încreți nerăbdător când regina se aplecă spre ea, scăzându-şi vocea într-o şoaptă silabisită, astfel că Francesca fu nevoită să ciulească urechile ca s-o audă - se spune că te vei mărita cu Paul. E adevărat?

- Eu. Francesca ezită. După o pauză considerabilă, adăugă: da.

Mica regină își ținu scurt respirația. Ochii ei strălucitori asemeni cremenelui deveniră aspri.

- Stiam eu că e adevărat, știam! Au încercat să mă mintă, dar știam. Doctore Challis - strânsoarea ei deveni dureroasă - te rog, mă vei crede că nu sunt rău intenționată? Nu ne cunoaștem - azi ne întâlnim pentru prima oară, deși te-am mai văzut și am auzit multe lucruri bune despre tine de la oamenii mei. îmi spun că ești nu numai amabilă și bună, dar și inteligentă, un bun medic, care are multă înțelepciune, în ciuda vârstei fragede. Nu, te rog - când Francesca încercă să protesteze împotriva avalanșei de complimente - știu ce am auzit. Ești aici doar de câteva zile, dar deja ai câștigat iubirea multora din oamenii mei. Nu ești ca doctorița Frayle.

- Dar doctorița Frayle mi-a fost profesoară, începu Francesca. Regina îi făcu semn să tacă.

- Ascultă-mă, doctore Challis, căci s-ar putea să nu mai avem prea multe ocazii să vorbim. Doctorița Frayle este o femeie crudă și rea, o femeie pe care o urăsc din tot sufletul! Ea.

- Te rog, înălțimea ta. Mergea prea departe, se gândi Francesca. Nu putea să stea aici și să asculte cum regina o denigrează pe doctorița Frayle. Loialitatea față de șefa ei i-o interzicea, fiecare instinct se răzvrătea împotriva unei astfel de trădări. Nu ai nici un drept să-mi spui astfel de lucruri. Doctorița Frayle este prietena mea, o cunosc de mult timp și probabil mult mai bine decât tine. Doctorița Frayle e un doctor genial. Ea.

- O fi, dar e rea. Nu ea mi-a luat iubirea soțului meu, nu ea l-a întros împotriva mea, astfel ca fiului meu i-a fost răpită moștenirea și am fost amândoi izgoniți? Oh, da, doctore Challis, ăsta e adevărul și te șochează - văd asta în ochii tăi!

-într-adevăr, sunt șocată, recunoscu Francesca, plină de obidă. Sunt șocată că sugerezi așa ceva, regină, și încă despre o femeie pe care o știu onorabilă și bună! sunt mâhnită chiar și că gândești așa ceva, cu atât mai mult că-mi spui mie, dintre toți oamenii. Si nu cred nici un cuvânt, eu.

- Nu trebuie să mă crezi, doctore Challis. Regina se ridică și continuă cu mai multă ardoare: dar, dacă te căsătorești cu Paul, întreabă-l. El știe. O

să-ți spună adevărul, dacă te iubește. întreabă-l - fața ei mică și roșie era la câțiva centimetri de a Francescăi - întreabă-l pe Paul despre mama lui, cere-i să-ți spună cine a fost și ce rol a jucat doctorița Frayle, preaminunata și grozava doctoriță Frayle, în viața ei! Poate că așa vei înțelege. îi eliberă brațul și trecu dincolo de ea, într-o tentativă patetică de a părea rănită în orgoliu. Ajungând la ușă, spuse cu răceală: bună ziua, doctore Challis.

Francesca o urmări cum pleacă și indignarea îi păli încetul cu încetul. Primul gând fu să-i povestească întâmplarea doctoriței Frayle - acuzațiile reginei erau malițioase și vizau fantasticul, desigur, dar erau și periculoase.

Si totuși - Francesca se întoarse neliniștită la scaunul ei, își turnă încă o cană de ceai și-și aprinse o țigară. Dacă ar vorbi cu doctorița Frayle, ar răni-o inevitabil; indiferent cât de neadevărate erau spusele reginei, ura ei fusese îndeajuns de reală. Mult prea reală! Cel mai bine era să uite totul, să u pomenească nimic nimănui și, dacă putea, să nici nu se mai gândească - doar să uite că se întâmplase vreodată.

Privind acum înapoi la toată discuția, Francesca se gândi că regina era o copilă care juca un rol melodramatic și nu putea fi luată în serios. N-o plăcea pe doctorița Frayle, pentru că doctorița Frayle - fără îndoială la porunca rajahului - refuza să-i permită să-l vadă. Rajahul era un om bolnav și pacientul ei, așadar refuzul doctoriței Frayle era absolut justificat. Francesca însăși, în locul ei, ar fi procedat la fel. Dar regina nu înțelegea asta. Cum ar putea să înțeleagă? Si în gelozia ei oarbă și irațională, jucase teatru și făcuse acuzațiile acelea fantastice în fața Francescăi, sperând că ea, ca nou- venită, poate le va crede și le va transmite. Da, poate de asta o făcuse, poate că așa se explica vizita ei la spital, a doua oară în aceeași săptămână.

în cazul ăsta - Francesca se ridică, stingându-și țigara - va uita. Cu siguranță, nu-i va spune doctoriței Frayle. Cu toate că, dacă se va ivi ocazia, poate că-i va spune lui Paul. El va ști cum să trateze cu micuța și malițioasa regină.

Capitolul 15

- Apropo, Francesca, o interpelă Vince, avem un nou apel de la Nilli - m-am gândit că poate vrei să mergi tu, dacă tot ai pacienți acolo. Ce spui?

Francesca acceptă, însă abia apoi îşi aminti că asta însemna să zboare cu Bill, care o evita de parcă ar fi fost ciumată.

- Am vorbit cu tânărul Bill şi i-am spus că probabil tu vei fi desemnată, zâmbi ştrengăreşte Vince. „Zburătorul“ nostru n-a fost prea coerent, dar ideea n-a părut să-i displacă. Eu m-aş duce, să lămuresc odată lucrurile. într-un loc atât de mic, tu şi Bill nu puteți să vă evitați la nesfârşit, nu? De ce să nu îngropați securea, hm? Atunci, toți am trăi în pace.

- Vorbeşti de parcă m-aş fi certat cu Bill, obiectă Francesca. Vince o ciupi în joacă de obraz.

- Termină! Stii la fel de bine ca şi mine că i-ai frânt inima bietului băiat. Dă-i o şansă să-ți spună tot, asta vrea, apoi o să fie la fel de vesel şi senin ca înainte şi poate n-o să-l mai sece de băutură pe Ong. în locul tău, m-aş duce să-l văd. Paul trebuie să se întoarcă abia peste două zile - doar nu vrem ca tânărul nostru olandez zburător să se ia la harță cu el, nu ar fi bine.

- Oh, bine, mă duc. Dar sincer.

- Stiu, ştiu - nu trebuie să-mi spui, Francesca. E frumusețea ta fatală. Du-te şi mănâncă şi după aceea pleacă.

Francesca îl lăsă, îndreptându-se spre sala de mese unde, spre surprinderea ei, îl găsi pe David Urquhart care începuse deja să ia prânzul.

- Bună! o salută el ridicându-se şi-i trase un scaun. Tocmai luam o gustare, cred că mă aşteaptă o după-amiază ocupată la laborator. Unde urmează să pleci?

- Nilli, doctore Urquhart. Tocmai am primit un apel.

- Nilli? se încruntă David. Si vei zbura, desigur. Ascultă sfatul meu, draga mea, şi termină cât poți de repede - nu-mi place cum arată vremea şi barometrul coboară rapid, ceea ce de obicei înseamnă că ne aşteaptă o furtună. Dacă va fi aşa. îi zâmbi, împingând deoparte farfuria goală, atunci

vei înțelege de Loei se mai numeşte şi „Insula Vântului". Dar Bill o să aibă grijă de tine şi trebuie să fi primit deja rapoarte despre vreme. Nu trebuie să te alarmezi - de regulă primim multe avertismente. Doar că nu i-aş lăsa să te convingă să vezi prea multe cazuri în afara celui pentru care te-au chemat, aşa cum vor încerca, dacă nu eşti fermă. Oricum, ai fost acolo de curând, nu? Aşa că de data asta n-ar trebui să fie nimic care să te rețină. Si acum, dacă n-o să mă consideri prea nepoliticos - se ridică - trebuie să mă întorc la laborator. Am câteva teste de făcut. Din întâmplare. în ochii lui era o strălucire stranie de incitare şi Francesca observă că mâna îi tremură puțin când puse scaunul la loc. Dar licărirea se stinse o clipă mai târziu şi adăugă: nu, e prea devreme să vorbesc despre asta. La revedere, doctore Challis - sper să ai un zbor plăcut.

Francesca îşi termină singură prânzul şi se gândi, când se duse să se schimbe şi să-i ia trusa, că un zbor plăcut era ultimul lucru la care se aştepta, dată fiind dispoziția actuală a lui Bill.

Când ajunse la aerodrom, văzu că Bill era deja în carlinga avionului, cu motoarele turate, aşteptând-o. îi făcu un semn, o invită pe locul copilotului şi-i ură un politicos bună ziua, ba chiar reuşi şi un zâmbet slab.

- Ei bine? Care mai e viața ta?

- Ocupată.

- Ocupată? se miră el. Cu siguranță, nu eşti obligată să fii ocupată. acum. Ultimul cuvânt fu rostit apăsat.

- . Vreau să fiu. îmi iubesc meseria. Am preluat cazuri de toate genurile, în toate colțurile insulei, am început să cunosc realmente Loei şi oamenii ei. Pot chiar să port o conversație simplă, eu.

- în anticiparea viitorului? o întrerupse el tăios. Foarte frumos din partea ta, lăudabil. Că tot veni vorba, nu te-am felicitat. pentru logodnă, nu?

- Nu. Dar nu te-am mai văzut de mai bine de o săptămână.

- Te aşteptai să mă vezi? se înroşi Bill.

- Da. Credeam că suntem. prieteni.

-Prieteni?! Oh, pentru numele lui Dumnezeu, cum am putea să fim prieteni, Francesca? N-ai ştiut ce simt pentru tine? N-ai ştiut, în noaptea aceea când am înotat împreună? Trebuie să fi ştiut! Si mi-ai spus că povestea cu Paul s-a terminat cu ani în urmă, că n-a fost decât o copilărie de la bun început. Si apoi aud că te-ai logodit cu el - că te vei căsători cu tipul ăsta, fără să.

-Fără să ce, Bill? Francesca îşi controla vocea, dar suferința lui o durea.

- Fără să-mi spui nimic. Cred că ai fi putut măcar să-mi dai de înțeles, Francesca, să mă previi cumva.

- Nu puteam. A fost o supriză şi pentru mine. Sincer, Bill. Nu ştiam ce simt pentru Paul. Sau. ce simte el pentru mine. Ti-am spus asta.

- Oh, da, mi-ai spus asta. Acum, nu mi-e tocmai uşor să cred. Ochii lui albaştri îi întâlniră pe ai ei. Spuse ruşinat: uite, ştiu să pierd - cel puțin voi încerca. Dacă Paul ar fi un om de ispravă, un tip de nota zece, nu ți-aş lua-o în nume de rău: aş încerca să accept, m-aş minți singur că nu contează decât fericirea ta, nimic altceva. Dar nu vei fi fericită cu Paul, Francesca - nici într-o mie de ani.

- De ce? De ce, dacă. se înecă, dar trebuia s-o spună: dacă-l iubesc?

- Dacă îl iubeşti, începu Bill, alb ca varul şi cu buzele strânse. La naiba, dacă îl iubeşti, nu mai e nimic de spus, nu? Cel puțin de către mine.

- Dar.

- Fran. Bill luă mâna de pe maneta de control şi o strânse pe a ei atât de tare, încât aproape țipă. Te iubesc - cred că e destul de evident. Aş face orice pentru tine, mi-aş da şi viața pentru tine, dacă mi-ai cere. Dar dacă eşti îndrăgostită de Paul, totul se încheie aici. N-am crezut că-l iubeşti realmente - am crezut că. La naiba, după tot ce mi-ai spus, am avut impresia fie că. ei bine, m-ai mințit, fie, din moment ce eram sigur că nu m-ai minți, că te-au păcălit cumva să te logodeşti. Si de asta am stat deoparte. Mi-a fost teamă de ce aş face. Si am crezut că dacă vei avea nevoie de mine, îmi vei spune. Fie vei veni la mine, fie mă vei chema. Când Vince mi-a spus că vii astăzi cu mine, am sperat, am fost atât de sigur că

nu-l iubeşti pe Paul. S-a întâmplat atât de repede! Eu. Se întrerupse, stânjenit.

După câteva clipe de tăcere, Bill continuă:

- Acum că ai venit doar pentru că aşa îți cere meseria, pentru că la Nilli e nevoie de un doctor. N-ai venit să mă vezi. Ei bine, dacă aşa stau lucrurile, Francesca, de acum înainte o să-mi fac doar datoria. Eu sunt tipul care te duce cu avionul. Voi încerca să nu te pun într-o situație jenantă.

- Bill, eu. Inima Francescăi se strânse. Dintr-o dată, avea senzația că cineva îi răsuceşte un cuțit în ea. Durerea lui Bill era durerea ei. Si totuşi, nu, nu se putea. se va căsători cu Paul. Paul o iubea şi ea. îl iubea la rândul ei, avea nevoie de ea şi-l iubise dintotdeauna. Bill era tânăr, puternic şi viril: o cunoştea de - era absurd, dar nu trecuseră decât câteva zile. Vince spusese că va trece peste şi trebuie să aibă dreptate: n-ar fi spus asta, dacă n-ar fi fost adevărat. Se întoarse din nou spre Bill. Stii.

- Am ajuns, spuse Bill sec. Tine-te bine, sunt pe cale să aduc medicul să-şi facă meseria.

Francesca simți cum aeronava deviază brusc, apoi se echilibrează şi începe să se pregătească de aterizare. Aşteptă, văzând cum pământul aleargă să-i întâlnească. închise ochii.

Motoarele huruiră brusc din nou, apoi urmă izbitură uşoară şi Francesca deschise ochii să vădă că opreau în capătul pistei.

Ca şi la prima vizită, la câteva minute de la aterizare, văzu printre copaci un grup restrâns de oameni venind să-i întâmpine. Bill se duse să discute cu ei. Se întoarse încruntat.

- Se pare că va trebui facem o plimbare pe jos, Francesca. Până acolo. îi arătă jungla deluroasă de deasupra pistei. Conducătorul spune că e un drum de aproximativ o oră şi ne călăuzeşte el. Se pare că a fost un accident.

Ochii lui, Francesca văzu, erau ca de oțel, iar mâinile încleştate, ca şi cum ce i se spusese l-ar fi înfuriat.

- . Un accident? întrebă ea.

- Da. Pacientul e un alb. Nu sunt sigur de unde vine, dar conducătorul

spune că un grup a fost adus cu barca Seamew, acum cinci-şase zile. Tipul ăsta e într-un sat din junglă şi nu i-a lăsat să-l aducă aici. Nu ştiu decât că are răni destul de urâte. O să fie un drum dificil - crezi că o să te descurci? Pentru că pot să mă duc să văd dacă nu-l puteam muta aici - am o targă în avion.

- Mă descurc. Sau o să pier încercând!

- Ai tot ce trebuie, Francesca, spuse Bill fără să zâmbească. Si vei avea nevoie. Pentru că am impresia că tipul ăla a fost împuşcat.

Capitolul 16

Cățăratul prin jungla deasă, pe o cărare îngustă si prost definită, era abrupt si extenuant. Copacii erau înalți si crengile lor înlănțuite permiteau doar pe alocuri să pătrundă lumina soarelui, briza deloc, astfel că aerul era sufocant si umed si Francesca se împiedica adesea.

Mergeau în sir indian, trei dintre aborigeni conduceau coloana, sase o încheiau, ducând targa din avion. Bill se aşezase în spatele Francescăi si de câteva ori o salvă de la o căzătură. Vorbea foarte puțin - si el, si Francesca trebuia să-si mențină suflul pentru drum

- dar din când în când murmura cuvinte de încurajare sau îi zâmbea cu gura până la urechi, lucru pentru care îi era mai mult decât recunoscătoare.

Satul era destul de mic, constând în mai puțin de douăzeci de colibe cu acoperisuri din frunze de palmier, fiecare cu câte o scară subredă din lemn. Bărbații coborâră pe scări si femeile se adunară de nicăieri să se zgâiască la vizitatori. Conducătorul lor apăru, sărind sprinten pe scara celei mai mari colibe. îl salută pe Bill ca pe un prieten, zâmbind, apoi vocea şi expresia îi deveniră grave. Ascultând conversația neinteligibilă, Francesca ghici că noutățile trebuie să fie serioase.

- E acolo, Francesca, spuse Bill, arătând spre coliba conducătorului. Au făcut tot posibilul pentru el, dar cred că e pe moarte. După ce-ți recapeți suflul, intrăm. Ochii lui albaştri o priveau insistent. A fost împuşcat. Oamenii ăştia ştiu cine e. Bietul de el, a venit târându-se acum trei zile şi n-a putut să vorbească prea mult. Tot ce a reuşit să-i facă să înțeleagă a fost că nu vrea să fie mutat. N-o să. la naiba, Francesca, n-o să fie prea plăcut pentru tine. îmi pare foarte rău.

- Sunt medic, îi aminti ea. Adesea, munca mea nu e tocmai. plăcută.

- Desigur. ştiu asta. Dar oricum, eşti femeie. şi nu-mi place să fii amestecată în lucruri de genul ăsta. Nu s-a mai întâmplat niciodată - Loei e un loc liniştit şi fericit, cu toate că poate ți-e greu să crezi. Dar de regulă, nu avem de-a face cu violența şi cu accidentele.

- Sunt convinsă. Sunt gata. Amărâtul acela - indiferent cine este - poate avea dureri. Si a durat destul până să ajungem aici.

Pacientul zăcea pe o rogojină, vegheat de două femei care se ridicară în picioare când o văzură pe Francesca. Una din ele, aproape o copilă, ținea o frunză de palmier. îi zâmbi timid Francescăi, privind în pământ, fără să se oprească din mişcarea ritmică şi lentă cu frunza de palmier. Pacientul se zvârcolea agitat, murmurând ceva în barbă. Era engleză, dar numai atât putu Francesca să înțeleagă, căci vorbirea lui era neclară şi vocea foarte slabă. îngenunche lângă el, trase la o parte pătura şi văzu că era un bărbat în vârstă, al cărui păr grizonant era lung şi vâlvoi şi al cărui chip alb şi ridat era desfigurat de barba nerasă de o săptămână. Din spatele ei, Bill spusese:

- Oh, e Grayson, inginerul şef de pe Seamew! De ce. Se abținu brusc.

- îl cunoşti? întrebă Francesca. Degetele ei căutară şi găsiră pulsul slab. Bill se aplecă.

- Da. Cât să ne salutăm; vine aici de ani de zile. E un ticălos bătrân, Sandy Grayson, dar n-aş fi crezut că cineva ar vrea să-l aranjeze - e destul de inofensiv. Se îmbată din când în când şi fugăreşte fetele, dar toți fac la fel şi Sandy nu e mai rău decât ceilalți. Arată destul de rău, nu-i aşa?

Francesca încuviință. Omul abia dacă trăia. Ceru apă ca să se spele pe mâini şi când i se aduse, îşi începu examinarea. Nu dură mult. Fusese împuşcat de două ori - o dată în piciorul stâng, o dată în spate. Ambele răni erau urâte, iar piciorul făcuse cangrenă. Era o minune că mai era încă în viață.

Făcu puținul care putea fi făcut pentru el, lucrând cu atâta concentrare, încât atunci când se întoarse să ia ceva din trusă, fu şocată să vadă că una din femei se apropie cu o lampă.

- E întuneric deja?

- Mă tem că da, răspunse Bill din umbră. Nu e nici o speranță să-l mutăm, nu?

- Nu. N-ar rezista. Francesca îşi dădu dintr-o dată seama cât era de obosită. Se aşeză pe călcâie, uitându-se la Bill, a cărui față o vedea în

lumina palidă a lămpii. Restul colibei, luminat acum de lămpi micuțe cu gaz şi populat de siluete care se mişcau încet, părea separat de colțul acesta în care un bătrân se stingea lent din viață.

Va muri, dacă ea nu va. Dar cum putea, aici în coliba aceasta primitivă din junglă, fără un asistent cu experiență, fără instrumentele corespunzătoare şi fără lumină adecvată, fără nici unul din ajutoarele moderne ale chirurgiei cu care era obişnuită? Riscul era prea mare, nu putea să şi-l asume - nimeni nu i-ar -
cere-o. Dar dacă nu o va face - Francesca îşi reținu un suspin. Dacă nu va profita de acea şansă la mie de a-l salva, sufletul lui Sandy Grayson, care deja se agita în trupul vătămat, va porni neiertat de păcate în ultima lui călătorie, o călătorie din care nu mai exista întoarcere.

Depindea de ea să-i ofere această şansă - dacă avea curajul. Se uită din nou la piciorul infectat şi se scutură. îşi pusese cu câteva zile în urmă un garou făcut dintr-o funie pe care probabil o avusese în buzunar şi aborigenii, în ignoranța lor, îl lăsaseră acolo, mulțumindu-se cu paliativele din ierburi, singurele pe care le înțelegeau. Si acum.

Se uită din nou la Bill. Era responsabilitatea ei, ea era doctorul. Dar va avea nevoie de ajutorul lui Bill, doar pe el se putea baza. Ciudat, dar vroia acordul lui în orice decizie lua.

El simți conflictul ei interior şi veni să îngenuncheze lângă ea.

- Ce te frământă, Francesca? Te gândeşti la ceva, nu-i aşa? vocea lui era mai mult decât blândă. Cum putuse să-l creadă vreodată impertinent şi insensibil? Cu atât mai mult, iresponsabil?

îi spuse pe scurt ce concluzii trăsese în urma examinării şi apoi, cu voce gâtuită, îi dezvălui planul ei disperat. Spre surprinderea ei, Bill primi cu calm situația, puse câteva întrebări practice şi apoi se ridică.

- Dacă-mi spui ce vrei, voi organiza lucrurile. Oamenii ăştia vor aduce şi vor căra, dar nu te poți aştepta la mai mult de la ei. Desigur, voi face tot ce pot.

- Ai văzut vreodată o operație, Bill?

- Am fost în război, zâmbi Bill. N-ai de ce să te temi c-o să leşin lângă tine, Francesca. Singurul lucru care mă preocupă e că s-ar putea să nu-ți fiu de cine ştie ce ajutor. Dar pot să urmez instrucțiuni - am învățat în război.

- înțelegi că e o şansă infimă? Chiar şi într-un spital, ar fi o incertitudine dacă va rezista şocului. Si aici.

- Fran. îşi puse mâinile pe umerii ei, strângându-i cu putere. Nu sunt chirurg. Nu ştiu nimic despre medicină. Dar tu, da. eşti un medic de excepție, te-am văzut. Acum şi. cu paul. Dacă spui că asta trebuie să facem, pariez pe tot ce am că ai dreptate. Dacă faci. facem asta, mai are o şansă, nu?

- Una foarte mică, Bill.

- Dar e singura pe care o are, nu-i aşa?

- Da, aşa cred.

-Atunci nu mai avem de ce să stăm pe gânduri. Să încercăm. O ajută să se ridice în picioare. îl cunosc pe bătrânul Sandy Grayson şi ştiu ce ar fi spus, dacă ar fi putut să vorbească - ar zice să-i dăm drumul, cu câteva adejective la întâmplare ca să-şi sublinieze punctul de vedere! Ti-ar fi mai uşor dacă le-aş spune eu pentru el?

- Nu e nevoie. Dar ai fost amabil că te-ai oferit.

- Lasă asta. Eu. Ezită o clipă, apoi adăugă sobru: mai e ceva, să ştii. Sandy nu s-a împuşcat singur, nu?

- Nu, ar fi fost imposibil. A fost împuşcat în spate.

- Exact. Bill strânse din buze. Aşadar, altcineva trebuie să-l fi împuşcat şi l-a lăsat să moară. Bătrânul merita mai mult, Fran. Aş vrea să aflu cine a făcut-o şi de ce. Pentru că trebuie să existe un motiv, nu? Si el e singurul care ne poate spune ceva. Ar putea fi foarte important.

- Da?

- La naiba, da! Ei bine. îi eliberă umerii. în momentul acesta, important e să-l ajutăm să supraviețuiască. Spune-mi ce-ți trebuie. Lumini,

presupun? Ce altceva?

- Apă fierbinte. Si va trebui să-mi sterilizez instrumentele. îi făcu o listă cu cele necesare şi Bill o ascultă cu atenție.

- Nu vrei prea multe, nu? Nu suntem la clinica Mayo, dar vom face tot posibilul. Mă duc să vorbesc cu şeful, dacă începi cu instrumentele.

Pregătirile durară o oră, deşi neadecvate şi superficiale. Dar luase o decizie şi nu mai putea să dea înapoi acum. Iar Bill era un munte de tărie; naivitatea lui veselă era tonică. Părea să fie pretutindeni, lângă ea când avea nevoie, traducându-i vorbele conducătorului, având grijă de lămpi, fără să se grăbească şi la fel de calm de parcă ar fi fost meseria lui, pe care o făcea zi de zi, încrederea lui consolidând-o pe a ei.

Când în cele din urmă, totul fu pregătit, o privi peste masa de operații improvizată şi-i spuse:

- N-o să moară, Fran, pentru că n-o să-l laşi. O ştim amândoi.

Dintr-o dată, gândurile Francescăi se limpeziră. Mâinile îi erau sigure când începu operația. Bill o urmărea, puțin transpirat, dar expresia nu-i trăda nici o emoție, deşi o clipă, acoperişul fragil al colibei, de care atârna o colecție de provizii, se clătină în fața ochilor lui.

Orice ar fi, nu va leşina. Dacă fata asta curajoasă putea să suporte, atunci putea şi el. înghiți în sec, întâlni ochii Francescăi şi reuşi să schițeze un zâmbet. Cu mâinile neexperimentate şi puțin neîndemânatice, se forță să-i asculte ordinele.

Era o tăcere adâncă în încăperea acum bine luminată a colibei. Francesca ciulea urechile să audă zgomotul slab şi aspru al respirației pacientului, în timp ce lucra cu toată viteza şi dexteritatea de care era în stare, casă-l aducă înapoi din valea umbrelor.

Speranțele erau slabe. Dar Bill spusese că nu va muri. Pentru prima dată, îl crezu.

Capitolul 17

Dimineața sosi brusc, alungând umbrele din colibă. înțepenită şi inimaginabil de obosită după lunga noapte de veghe, Francesca întinse mâna să verifice pulsul pacientului.

Bătea regulat. Se ridică, verifică tubul cu ser fiziologic şi fluxul de picături şi se întoarse mulțumită la locul ei.

Bătrânul Sandy Grayson era tare şi lupta. Deşi încă sub efectul anastezicelor şi cu mintea neclară, dorința de a trăi era acolo. Socul după operație era mai puțin puternic decât se temuse Francesca: era recunoscătoare că trusa fusese atât de bine echipată şi conținea serul fiziologic salvator, fără de care Sandy n-ar fi rezistat. Lângă ea, fata cu frunza de palmier se mişică uşor şi-i zâmbi. Nu vorbea engleza şi prezentase o figură perplexă la silabisirile Francescăi; cu toate astea, între ele crescuse o înțelegere născută din experiența prin care trecuseră şi din determinarea comună de a salva viața străinului care se răsucea neliniştit la picioarele lor.

Fata - nu putea să aibă mai mult de doisprezece ani - era destul de neexperimentată, dar Francesca realiză că era o asistentă medicală înnăscută. Deşi nu din cale-afară de curate, mâinile ei erau incredibil de blânde şi îndemânatice şi Francesca fusese uluită de uşurința cu care făcuse tot ce-i ceruse prin semne şi de talentul pe care-l dovedise.

întâlnind privirea copilei, îi zâmbi încurajator, răspunzând întrebării mute din ochii negri şi limpezi cu un semn încrezător din cap.

Războiul nu se încheiase, dar câştigaseră prima bătălie - ea, Bill şi fetița aceea frumoasă al cărei nume înțelesese că era Palak.

Si Bill, se gândi cu o strălucire caldă de afecțiune - Bill fusese magnific. Era nevoie de un curaj deosebit să faci ce făcuse el aseară, să depăşeşti ororarea instinctivă a unui neprofesionist de intervențiile chirurgicale, să învingi greața şi să urmezi ordine al căror scop îți este obscur.

O dată sau de două ori, când Vince îi vorbise despre reacția lui Bill față de logodna ei, Francesca se întrebase dacă Bill era realmente matur. Acum,

nu mai avea nici o îndoială în privința asta. Partea imatură a caracterului lui era cea emoțională: în orice altă privință, era adult în toată regula. Sau confundase ea sinceritatea şi sentimentele profunde cu lipsa de rafinament? Nu era Bill un produs tipic al generației lui - băieți luați în grabă de la şcoală ca să lupte ca nişte bărbați, fără să li se dea timp să se adapteze la o maturitate pe care la început nu putuseră decât s-o simuleze? Băieți care acumulaseră experiență aşa cum un avar adună aur, mai mult ca să-l păstreze decât ca să se bucure de el, numai pentrui că rațiunea le spusese că s-ar putea să moară înainte să-şi înceapă viața cum se cuvine.

Da, ăsta era Bill - ăsta era farmecul şi tragedia lui. Pentrui Bill, viața era meseria lui, pe care o făcea atât de bine - iubirea, o emoție pe care o simțea, dar n-o înțelegea. Venind la Loei fără să fi trăit o viață normală şi civilizată fusese aproape o continuare a existenței din timpul războiului şi o înfrunta în acelaşi fel în care înfruntase şi războiul, trăind de pe o zi pe alta, privind în viitor rareori sau niciodată.

Francesca zâmbi. Se gândea la Bill de parcă ar fi fost mult mai tânăr decât ea şi totuşi - nu era. Probabil era cu câțiva ani mai mare decât ea, dar deprinsese obiceiul lui Vince de a-i spune şi de a se gândi la el ca „tânărul Bill". De a nu-l lua tocmai în serios. Si era puțin absurd şi nu prea amabil din partea amândurora, deşi desigur, în cazul lui Vince, nu conta. Vince era bărbat, pe Bill nu l-ar deranja să-l trateze ca pe un băiat: pe de altă parte, i-ar displăcea ca Francesca să-l trateze la fel.

Francesca îşi schimbă poziția, se lăsă pe spate şi-şi sprijini capul de peretele colibei; o secundă mai târziu, adormise.

Era plină zi când Bill o trezi, scuturând-o cu blândețe de umăr. Deschise ochii şi se zgâi la el, uitând o clipă unde era. Bill arăta foarte fercheş şi proaspăt. Nu se schimbase, desigur, dar se spălase şi se bărbierise şi arăta la fel de în formă de parcă ar fi dormit jumătate de zi în loc să petreacă o noapte albă ca şi Francesca.

- Ce spui de micul dejun? zâmbi el.

- Hm, da. Sunt moartă de foame. Se ridică,amintindu-şi de pacient şi unde era. Bill se uita la chipul alb al lui Sandy Grayson cu un interes

aproape proprietăresc şi ochii lui îi întâlniră pe ai Francescăi, care se aplecase şi ea deasupra bolnavului.

-Arată mai bine, nu-i aşa, Fran?

- Da. Slavă cerului! Stii, Bill, aseară n-am crezut să aibă nici măcar o şansă la un milion. Serul fiziologic l-a ajutat.

-Oh, nu, Fran, scutură Bill din cap. în ochii lui albaştri se citea mai mult decât admirație. Tu l-ai ajutat, numai tu. întinse mâinile spre ea şi o ajută să se ridice în picioare. Eşti o persoană minunată, Fran. Mi-aş dori să te fi îndrăgostit de mine. Vru s-o ia în brațe, dar îl ținu la distanță, făcând o glumă.

-Bill, la ora asta! Nici măcar nu m-am trezit cum trebuie. Si mă simt îngrozitor de lipicioasă. Crezi că aş putea să fac un duş?

-Desigur, am pregătit totul. Palak spune să nu-ți faci griji, o să stea ea cu Sandy.

Francesca se simți mai bine după ce făcu baie. Luă masa cu Bill şi de ce nu ştia ce era, i se păru delicios. După ce terminară şi-şi aprinseră câte o țigară, Bill spuse:

- Fran, cât de curând vom putea să-l mutăm pe bătrânul Sandy, ai idee? Se încruntă, cum nu ştiu şi inhalând gânditor fum, continuă: atunci, mai bine te duc la spital. în dimineața asta, dacă e în regulă cu tine. Pot să aduc pe altcineva înapoi cu mine, dacă tu crezi că bătrânul are nevoie de asistență profesională. Domnişoara Penty o să-mi dea pe cineva din subrodinea ei.

- Ei bine. ezită Francesca, neagreând ideea de a-şi părăsi pacientul atât de curând.

- Doctore, să nu avem discuții. ai făcut tot ce se poate aici. în afară de asta, o să vină furtuna şi ar putea fi o problemă, crede-mă.

- Oh? își aminti avertismentul lui David. Cât de mare?

- S-ar putea să nu putem decola. Ai putea să rămâi izolată aici o zi sau două. Si ponoasele o să le trag eu. Ar fi mai bine să mergi cât se mai poate.

- Da, dar. dacă mă duci la spital şi nu mai poţi să te întorci cu schimbul? Trebuie să ne gândim la asta. Palak a fost minunată, dar e doar o copilă. N-o pot lăsa să aibă grijă de un om atât de bolnav ca Sandy Grayson poate chiar patruzeci şi opt de ore. Ar însemna să aşteptăm prea mult de la ea. ei bine, nu pot.

- O să mă întorc, o asigură Bill. Furtunile astea ţin de obicei câteva zile, dar primim multe avertismente. Ultimul raport meteorologic l-am primit ieri şi estima că va mai trece cel puţin o zi până să vină furtuna. Nu trebuie să te temi că nu mă întorc.

- Ei bine, în cazul ăsta. aştept până când te întorci şi plec în ultima cursă. Oricum, voi avea nevoie de mai multă ser fiziologic. asta e ultima doză.

- Nu-mi place să te las singură aici, spuse Bill neliniştit. Nu vorbeşti limba şi.

- Mă descur destul de bine prin semne. Oricum, n-ar fi pentru mult timp, nu? Dacă pleci acum, te întorci când? în patru ore?

- Lejer. Mai puţin, dacă ştiu că mă aştepţi. Dar oricum, Fran, aş prefera să vii cu mine, pentru orice eventualitate.

- Ce eventualitate?

- Ei bine. în caz că raportul meteorologic e greşit. Uneori, se întâmplă - suntem departe de cărarea bătătorită aici, aproape la capătul lumii. Si crede-mă, când e furtună la Loei. e furtună!

- Adică. un taifun?

- S-ar putea. Ai mai văzut vreunul?

- Nu.

- Pot fi foarte înfricoşători, spuse Bill.

- Dar n-ar fi mai rău aici decât la spital?

- Nu, încuviinţă el, dar ai fi pe cont propriu aici, n-ai avea cu cine să vrobeşti. Chiar şi numai asta ar fi neplăcut. Dacă o să fie realmente furtună, aborigenii se duc în aer liber, se simt mai în siguranţă acolo. Fălcile i se încleştară. N-o să risc să te las aici singură, Fran. Pentru că ştiu că ai

rămâne în colibă, cu Sandy. Nu-i aşa?

- Da, recunoscu ea, desigur că aş rămâne aici. M-am hotărât, Bill. N-aş putea să-l las pe bietul bătrân, ştiind că există posibilitatea să-l părăsească toți. Sincer - doar nu te aştepți. E pacientul meu.

- O.k., cedă Bill, atunci o să rămân şi eu.

- Dar am nevoie de ser fiziologic! Nu sunt vorbe goale. E urgent.

- Hotărâtă, nu? Zâmbetul lui Bill era strâmb.

- Da. Francesca îi întinse mâna. Bill, suntem atât de aproape de a-l salva pe bătrânul Sandy, nu-l putem lăsa acum. Stii că nu putem.

- Bine, tu eşti şefa, oftă el. Dar lui Paul n-o să-i placă prea mult, dacă se întoarce şi va trebui să-i spun că eşti singură aici. Nu?

Francesca realiză cu un fior că nu se mai gândise la Paul. Absența lui îi dăduse răgazul de care avusese nevoie -trebuia să se întoarcă azi sau mâine. Răgazul se sfârşea. Ăsta să fie motivul pentru care insista să rămână aici - adevăratul motiv pentru care nu vroia să se întoarcă la spital, pentru că ar însemna să-l înfrunte pe Paul, să ia o decizie?

Dar luase o decizie... se va căsători cu Paul. Paul avea nevoie de ea, şi îl iubea.

Studiindu-i chipul, Bill spuse:

- Fran, nu eşti prea încântată de Paul, nu? în adâncul sufletului, în inima ta?

- Bineînțeles. că sunt.

- Ba nu. Dumnezeule mare, îți imaginezi că mă duci cu teatrul ăsta? Paul te-a încolțit cumva, a mizat pe compasiunea ta, sau ceva. Dar nu eşti îndrăgostită de el.

- Bill, aş prefera să nu vorbim despre asta. La uşa clibei, Francesca îi înfruntă privirea. Nu e treaba ta.

- Oh, ba da, este! Fața atrăgătoare a lui Bill era gravă, cu o expresie acuzatoare. Ai uitat că sunt îndrăgostit de tine?

- Nu, n-am uitat că tu crezi că eşti, răspunse obosită Francesca. N-am uitat nici că mi-ai promis să nu deschizi subiectul când suntem de serviciu. Avem o treabă de făcut, amândoi. A mea e să stau şi să îngrijesc de

pacientul meu, până când mă înlocuişte o persoană competentă. A ta e să te duci şi să-mi aduci înlocuitorul - şi ser fiziologic.

- Da, spuse Bill cu amărăciune. Mă duc şi mă întorc. Dar o să mă săruți de rămas-bun, iubito. Măcar atât îmi datorezi.

O trase cu blândețe spre el, dar Francesca îi simțea inima bătând lângă a ei, prin cămaşa subțire.

- Fran, şopti el şi buzele lui le găsiră pe ale ei. Nu cred că te iubesc - ştiu. Si tu ştii.

Francesca se agăță de el, nu se putu abține şi, o clipă de exaltare, nu mai era nimeni altcineva pe lume în afară de Bill - un Bill abil şi adult, al cărui sărut era şi posesesie şi abandon în acelaşi timp.

Dar în cele din urmă, rațiunea îşi reintră în drepturi şi-l împinse la o parte:

- Bill - ne văd oamenii. Si trebuie să pleci.

- Ne văd? râse el. Ok, plec. Dar mă voi întoarce, iubito - după tine. Aşteaptă-mă. Nu te mişca din colibă.

- Nu. Francesca îl urmări cum pleacă, încercând o tristețe stranie. Inima încetă să-i mai bătă sălbatic, devenind grea ca o piatră. Se duse să se uite la pacientul ei, stătu cu el o vreme şi apoi, simțindu-se neliniştită, se aşeză în capul scării de lemn, privind în jur.

Copacii închideau satul, copaci înalți care împiedicau lumina, dar chiar şi aşa, oaza de cer pe care o zări Francesca nu era încurajatoare. Era mohorât şi înnorat şi nici o adiere de vânt nu agita vârfurile copacilor, nici un nor nu se mişca. Aerul era greu şi înăbuşitor, vag amenințător şi de undeva dinspre dealurile îndepărtate, huruiau trăsnete şi văzu reflexia trecătoare a unui fulger.

în sat încetase orice activitate. Oamenii stăteau la uşile colibelor lor, la fel ca şi ea - mamele îşi adunau copiii, iar bărbații se strânseseră într-un grup mic şi agitat, discutând între ei şi uitându-se din când în când în direcția ei. Evident, amenințarea furtunii era luată foarte în serios de către aceşti oameni ai junglei, cu toate că raportul meteorologic al lui Bill sugerase că mai erau câteva ore până când va începe. începu să-şi facă griji

pentru Bill.

Se uită la ceas. Trecuse aproape o oră de când plecase din sat: curând va decola, dar nu va putea să-l vadă. Se scutură, sperând că nu se va avânta în furtună cu aeroplanul lui fragil, rugându-se să nu înceapă prea devreme şi să le strice planurile. Nelinişti ei se adăugă teama că se putea să-l fi pus în pericol pe Bill, căci cunoscându-l, ştia că se va întoarce după ea, indiferent de riscuri.

Francesca era pe cale să se întoarcă la pacientul ei, când zgomotul motoarelor unui avion, apropiindu-se rapid, o făcu să tresară. Aeroplanul argintiu trecu deasupra ei, ştergând aproape vârfurile copacilor. îi făcu un semn cu mâna şi văzu - sau îşi imagină că vede cum Bill o salută şi el, din spatele plexiglasului carlingii. Apoi avionul se depărtă, dispărând din raza ei vizuală şi zgomotul motoarelor fu înlocuit de un tunet şi puțin mai târziu, de bătăile picăturilor de ploaie pe acoperiş.

Dar tot nu bătea nici un vânt, nici măcar o briză slabă.

Din fundul colibei, Palak o strigă. Francesca nu înțelegea ce spunea fata, dar când se obişnui cu semi-întunericul, văzu că bătrânul Sandy Grayson începuse să-şi recapete cunoştința, gemând şi agitându-se în încercarea de a se ridica.

Puse o mână pe umărul lui, restricționându-l cu blândețe.

- Sst, eşti în regulă, eşti în siguranță, dar nu trebuie să încerci să te mişti.

Bătrânul se uită la ea, ochii lui păliți şi sticloşi nereuşind încă să se concentreze bine.

- Unde sunt? Vocea îi era răgușită de durere.

- Eşti într-un sat din junglă, aproape de Nilli. încearcă să nu-ți faci griji, domnule Grayson. Sunt medic şi am grijă de tine.

- Medic? Ignorând mâna ei restrictivă, încercă din nou să se ridice. Acum avea ochii mai strălucitori, pupilele mai puțin dilatate. Se uită la ea. Dar eşti femeie.

- Da. Sunt de la spitalul din oraş.

- Nu eşti. doctorița Frayle.

- Nu, sunt doctorița Challis.

Bătrânul își lăsă capul pe spate.

- Nu știu nici o doctoriță Challis, spuse el agitat.

- Tocmai am venit aici, din. Anglia.

- Din Anglia, hm? Suspină cu nostalgie. Sunt ani de zile de când n-am mai fost acasă, ani! Din ce parte ești? Nu cumva din Londra?

- Ba da, din Londra.

Bătrânul îi strânse mâna și începu s-o întrebe despre locuri și oameni de care Francesca nu auzise niciodată.

- Mă tem că vin din Kensington și am lucrat la Royal Free. Dar.

- Dar ești londoneză. îmi pare bine să te cunosc, doctore. Se pare că sunt puțin în urmă cu noutățile. Majoritatea locurilor probabil că au dispărut sau au fost schimbate, ca și oamenii. Făcu dintr-o dată ochii mici, când văzu aparatul de transfuzii suspendat deasupra capului său și observă că tubul de cauciuc se termina cu un ac lipit de brațul lui cu un plasture. Hm, ce e ăsta?

Francesca îi explică și-i făcu semn lui Palak să-i dea bătrânului puțin ceai. Sorbi recunoscător conținutul și apoi împinse cana deoparte cu mâna liberă.

- De unde ai știut că sunt aici? Cine ți-a spus să vii?

- Conducătorul de la Nilli a trimis un mesaj în oraș, cerând un medic, și am venit. în Nilli, mi-au spus că ești aici.

- Oh, înțeleg. Făcu o pauză, privind-o atent, cu o expresie obosită. Stii cum mă cheamă, cine sunt?

- Da. Domnul Russ, Bill Russ - te-a recunoscut.

- E și el aici?

- Nu, s-a întors în oraș, domnule Grayson. Nu crezi că ar trebui să nu mai vorbești și să încerci să te odihnești? Ai fost foarte bolnav, să știi.

- Am fost împușcat în spate, nu-i așa?

- Da. domnule Grayson - cine te-a împușcat?

Expresia bătrânului deveni perplexă și ca de catâr. Răspunse cu

oarecare rezervă:

- Nu ştiu, dar voi afla. La naiba, voi afla, chiar dacă e ultimul lucru pe care-l fac!

O urmări cum îi prepară un calmant şi apoi îi făcu semn lui Palak să plece, vorbindu-i repede în limba ei. Francesca aşteptă cu seringa în mână.

- Vrei să-mi spui ceva, domnule Grayson? Pentru că ar trebui să încerci să dormi şi.

- N-am nevoie să mă dopezi.

- O să-ți mai calmeze durerile şi o să te ajute să dormi. Cred că ar trebui să mă laşi să-ți fac injecția.

- Nu, scutură el cu încăpățânare din cap. Trebuie să mă ridic şi să o şterg de aici. Nu vezi, nu pot să rămân aici! Odată ce vor afla că sunt aici, teafăr şi nevătămat, crezi c-o să mă lase să dorm în pace? De crezi că m-au împuşcat?

- N-am idee. N-ai fost prea explicit, domnule Grayson.

- Bineînțeles că nu, mârâi el. Si asta pentru binele tău, doctore. Serviciu contra serviciu - m-ai ajutat, aşa că o să te ajut şi eu şi n-o să-ți spun nimic. Dar în fiecare minut în care stai cu mine, eşti în pericol. Se chinui să se ridice, gemând de durere şi încercă să-şi smulgă transfuzia. Lasă-mă să mă ridic, bine? îți spun. trebuie să plec.

Cu blândețe, farncesca îl împinse la loc pe pernă. Era atât de slăbit încât nu întâmpină nici o dificultate.

- Domnule Grayson, mă tem să trebuie să faci cum îți spun şi să rămâi aici. în primul rând, se apropie furtuna - un taifun. în al doilea, n-ai putea să stai în picioare. îmi pare rău dacă e un şoc pentru tine, dar. a trebuit să-ți amputez piciorul stâng. Avea cangrenă şi singura speranță să te salvez era să-l tai.

Se zgâi la ea, cu gura căscată. Treptat, pe măsură ce implicațiile cuvintelor ei deveneau evidente, chipul bătrân se încrețea şi mai mult; nu-i mai opuse rezistență.

- A trebuit să faci asta, a trebuit să mă schilodeşti? întrebă printre

lacrimi bătrânul.

-Ai fi murit, dacă n-aş fi făcut-o.

- Bine. Stii mai bine, presupun. Dar. Inspiră adânc, ezită o clipă, apoi îi întinse braţul. Ok, fă-mi calmantul. Mi-e cam greu să suport ce mi-ai spus. Dar dacă vine taifunul, cred că vom fi în siguranţă aici.

Francesca îi făcu injecţia, înainte să se răzgândească. începu să-l asigure în privinţa piciorului, promiţându-i că va fi ca şi nou cu unul artificial. Sandy Grayson o ascultă cu un zâmbet tolerant.

- Mă amăgeşti, doar, spuse el cu resemnare, dar fără amărăciune. Ma fost împuşcat pentru că am aflat ceva foarte important, doctore. Hm - o trase mai aproape - ştiai că am adus doi oameni de ştiinţă americani, pe Seamew?

- Nu. Francesca nu-i dădea prea multă atenţie. Auzea, în depărtare, cum se înteţeşte vântul şi îngheţă. Pentru că era un sunet diferit de orice alt sunet pe care-l auzise vreodată - un geamăt ascuţit care, deşi nu reprezenta o ameninţare, vestea ameninţarea care sosea.

După o vreme, zgomotul se stinse şi Francesca îşi dădu seama că bătrânul Grayson vorbea cu ea, deşi cuvintele lui trecuseră pe lângă ea.

Vorbea neclar; probabil că injecţia începuse să-şi facă efectul. Prindea din când în când câte un cuvânt, dar erau aproape lipsite de sens. Sau poate că era prea obosită ca să se mai concentreze. Bill plecase de aproape trei ore. Poate chiar acum se avânta în furtună. Oh, cu siguranţă va avea prezenţa de spirit să nu încerce să vină după ea. Doctoriţa Frayle sau David Urquhart trebuie să-i fi spus că e o nebunie - chiar şi Bill, care ţinea mult la aeroplanul şi la meseria lui, nu şi-ar asuma un risc atât de mare.

Dintr-o dată se auzi un huruit groaznic şi Palak se ridică din locul ei de lângă uşa colibei, tânguindu-se înspăimântată. îi spuse ceva Francescăi, dar nu înţelese nimic, şi apoi, suspinând, dispăru pe scara de lemn.

Rămăsese singură cu un bătrân semi-conştient, ale cărui degete osoase îi muşcau carnea de pe braţ, şi a cărui voce se ridică, un croncănit sălbatic în tăcerea subită, ca să repete la nesfârşit o propoziţie incoerentă:

- Uraniu. asta au găsit aici. uraniu. au găsit uraniu pe Loei.

Capitolul 18

Când doctorița Frayle străbătu coridorul lung şi umbros, după ce-i escortase pe regină şi pe fiul ei la maşină, îl găsi pe David Urquhart aştepând-o. stătea încruntat şi părea sincer îngrijorat şi Kathleen Frayle îşi încrucişă instinctiv brațele înainte să se apropie de el.

- Bună dimineață, David. Arăți obosit, dragul meu - s-a întâmplat ceva sau e doar rezultatul faptului că ai lucrat toată noaptea?

- Oh, am lucrat. Ascultă cu nerăbdare prost disimulată cum Kathleen îi povesteşte despre vizita reginei şi că Anil fusese chemat de către tatăl său: auzi indiferent că exista amenințarea unui taifun şi nu reacționă decât când Kathleen menționă că Francesca şi Bill nu se întorseseră încă de la Nilli. Se încruntă şi mai tare. I-am spus Francescăi să nu zăbovească mai mult decât necesar.

- Ei bine, atunci probabil că a dat peste un caz care nu i-a permis să plece. Oricum, Bill e cu ea, n-o să pățească nimic.

- Da, atâta timp cât Bill rămâne acolo. Ce vroia regina?

- Dragul meu David, nu ştiu - nu mi s-a spus, zâmbi ea strâmb. Tot ce ştiu e că Damien a trimis dimineață după ea. Mi-am închipuit, din moment ce Anil era cu ea, că l-a chemat şi pe el, cu toate că nu ştiu. Ti-am mai spus o dată toate astea, zâmbi ea şi zâmbetul şterse orice urmă de critică. Nu m-ai ascultat?

- Nu, mărturisi David. Mă gândesc la ceva.

- Oh? La ce? E ceva ce ar trebui să ştiu?

- Da, mă tem că da. Doar că. nu ştiu cum să-ți spun. Tonul lui era atât de grav, încât o sperie.

- David - ce naiba vrei să spui? Nu înțeleg.

- Cred că nici eu nu înțeleg prea bine. Dar - o luă de braț - mai bine vino cu mine în laborator, să-ți demonstrez. Cred că am găsit cauza bolii lui Damien.

- Doar nu vrei să spui că. Era albă la față şi tremura.

- Ba da, Kathleen. Si nu sunt prea încântat.

- Dar de ce? David, dacă ai dreptate.

- Oh, am dreptate, nu poate fi nici o greşeală. Vei vedea şi singură în câteva clipe. Deschise uşa laboratorului şi o lăsă să intre prima. Ia loc.

Nedezlipindu-şi ochii de el, nedumerită şi îngrijorată, Kathleen îi dădu ascultare. Văzu că avea un aparat pe masă, complex şi indesifrabil pentru cei neiniţiaţi. Kathleen Frayle nu era patolog, dar lucra cu David de atâta vreme, încât recunoscu semnificaţia aparatului înainte ca David să înceapă să-i explice. Vorbind încet şi fără emoţie, David trecu prin istoria cazului rajahului. Păstrase notiţele fiecărui test pe care-l făcuse vreodată, fiecărei analize de sânge şi se referi la ele, menţionând date, numere şi o lungă succesiune de rezultate eşuate.

- Fiecare dintre greşelile mele a servit scopului de a elimina încă o cauză posibilă. Nu? De fiecare dată, am rămas cu un singur şi inevitabil fapt că anemia e acolo, că îl ucide, că simptomele sunt tipice şi că faptul care a cauzat-o ne scapă. Boala aceasta nu urmează nici un tipar obişnuit, reconoscibil - există remisii, când simptomele abia dacă se văd, dar acestea vin aritmic şi din aparent fără nici o cauză şi până acum, nu le-am putut găsi o explicaţie satisfăcătoare. Stii mai bine decât mine câte tratamente am încercat.

David continuă metodic, întorcându-se acum spre aparat şi făcând pauză doar cât să aprindă lumina. Afară se întunecase de tot, deşi nu trecuse încă de miezul zilei, şi zgomotele îndepărtate ale tunetelor îi avertizară că începea furtuna. Nici unul din ei nu era însă conştient de asta, erau prea absorbiţi de problema din faţa lor, prea îngroziţi de răspunsul care reieşea treptat din noianul lui David de date, ca să se mai poată gândi la altceva.

- Ei bine, te-ai convins? întrebă David, în cele din urmă.

- Da. Kathleen încerca disperată să se controleze. Se ridică şi începu să se plimbe încoace şi-ncolo. David o convinsese. Acum, ştiau cauza, fusese dovedit incontestabil - cumva, la intervale neregulate, rajahul din Loei fusese expus la o substanţă radioactivă care, cu o acurateţe letală, îi atacase

şi-i distrusese globulele roşii şi câteva organe vitale. Poate că numai neregularitatea atacurilor îl salvase. David.

- Da, draga mea.

- Nu poate fi. accidental?

- Desigur, ar putea fi, dar. Dacă ar fi accidental, de ce e afectat numai Damien? Nu se duce nicăieri unde să nu mergem şi restul.

- Nu. David, nu ştiu prea multe despre iradiere. Dacă a fost accidentală, atunci cum, în ce formă ar fi putut fi administrată?

- Ei bine. Pe bancă erau teancuri de cărți amestecate cu rapoarte şi un morman de reviste ştiințifice. David arătă spre ele. M-am documentat. Un articol din B.M.J. mi-a dat ideea. Uite. Găsi revista, îii arătă un pasaj marcat cu carioca şi aşteptă să citească.

Kathleen Frayle vedea cuvintele tipărite printr-o ceață de lacrimi, dar văzu de-ajuns încât să înțeleagă. Lăsă deoparte revista, cu un gest straniu de finalitate.

- Nu se poate să fi fost decât Paul, nu? întrebă ea, zguduită de durere. E singurul care are suficiente cunoştințe, care ar fi avut acces la material.

- Să spunem că e singurul de la care ar putea proveni materialul, o corectă precaut David. Dar dacă el i l-a administrat - dădu din umeri - nu avem cum să ştim, nu? Se poate să fi menționat cuiva că deține aşa ceva. Se poate chiar şi să fi spus, în inocența lui, că administrat oral, probabil s-ar dovedi letal.

- Posibil, David, dar. puțin probabil.

- Ei bine - durata bolii, faptul că încă nu s-a dovedit fatală, ar putea să indice că ar putea fi adiministrat de către cineva care nu are cunoştințele lui Paul, sugeră David, fără prea multă convingere.

- Cine altcineva decât Paul ar vrea să-l otrăvească pe Damien? întrebă cu amărăciune Kathleen. O putem exculde pe regină. N-a avut nici cunoştințele, nici oportunitățile necesare. La altcineva nu mă pot gândi.

David oftă. Nici el, totuşi nu vroia să condamne pe nimeni - nici măcar pe Paul - fără dovezi concludente. Dar Paul era om de ştiință, era instruit să

descifreze misterele puterii atomice. Paul ar fi putut să obțină un izotop radioactiv, în forma în care fusese folosit, căci numai el, dintre toți cei implicați, avusese acces la astfel de materiale: numai el ar fi știut cum să-l mânuiască fără să-și facă rău. în sfârșit - și cel mai acuzator dintre toate - numai Paul ar fi realizat potențialul lui. David citise destul despre subiectul acesta ca să știe acum că substanțele radioactive puteau să pară, necunoscătorilor, inocente și inofensive. De fapt, erau inofensive până când emiteau radiații. Rajahul ar fi putut să ia substanța sub diferite forme, fără să știe că se expune la radiații - de exemplu, sub formă de săruri, pe care David știa că le lua regulat.

Kathleen Frayle arătă spre mormanul de cărți și ziare și întrebă cu voce scăzută:

- De cât timp ai bănuit, David? Cauza asta, vreau să spun.

- Destul de demult încât să comand detectorul acela Geiger. Stiam că trebuie să-l am ca să-mi pot demonstra supozițiile.

- Nu mi-ai spus de bănuielile tale.

- Oh, draga mea! David îi luă mâinile în ale lui. Cum aș fi putut? Nu eram sigur, mă bazam pe atât de puțin, toată investigația a fost aproape o încercare oarbă. Nu sunt specialist în fizica atomică. Nu știu decât teoria. Articolul și. rapoartele din ziare despre efectele radiațiilor asupra pescarilor acelora japonezi, la Eniwetok. M-am gândit că simptomele rajahului se potrivesc cu cele menționate în B.M.J. și cum încercasem totul, exclusesem aproape toate posibilitățile, am simțit că e de datoria mea s-o exclud și pe aceasta, dacă pot. în schimb, am demonstrat-o.

- Da. Doctorița Frayle îi aruncă o privire rugătoare și David o sărută ușor pe obraz.

- Lasă restul în seama mea, Kath - bine?

- . Restul?

- Va trebui să încerc să detectez sursa. Pe viitor, tot ce mănâncă, bea sau atinge Damien, va trebui verificat. O altă doză l-ar ucide.

- Vom afla vreodată cine este?

- Cred că avem şanse. Odată ce ne asigurăm că nu i se mai administrează în nimic din ce ia aici, la spital, va trebui să fim atenți la o nouă tentativă de a introduce substanța. asta înseamnă o supraveghere neîncetată cu ăsta. Dădu din cap spre detectorul Geiger. Mai devreme sau mai târziu - indiferent cine este - presupun că va încerca din nou. Si atunci, probabil că-l vom prinde. Atâta timp cât nu ştie că am aflat ce se întâmplă.

- Da. Crezi că e Paul, David?

- Prefer să nu cred nimic, până nu sunt sigur. Până la urmă, nu putem exclude posibilitatea unui accident - nu putem exclude nici o posibilitate, în momentul ăsta.

- Dar numai Damien este afectat.

- Chiar şi aşa, ar putea fi un accident. Durează de mult timp, adică dacă ar fi o încercare de a-l ucide pe Damien, a fost una nereuşită, nu? Ei bine. Se ridică. Cred că ar fi bine să încep să verific. Va trebui să concepem o rutină, Kath, astfel ca unul din noi să verifice orice mănâncă, înainte să se atingă de ea. Si cred că cel mai bine ar fi să rămână între noi.

- Nu ştiu să folosesc detectorul, spuse ea, deznădăjduită.

- E foarte simplu, draga mea. Dar dacă preferi s-o fac eu, fireşte o voi face.

- Nu, scutură ea din cap. O să te ajut. Dar, David. nu crezi că ar trebui, cât timp Paul e plecat, să vedem dacă are ceva incriminator în casă. în laborator?

-Asta n-ar dovedi nimic. Mai mult ca sigur are, e om de ştiinţă. Kathleen, crezi că el e, nu-i aşa?

Nu încercă să se eschiveze. Avea încredere oarbă în discreția lui David. Dar chiar şi aşa, nu putu să se exprime, aşa că dădu din cap, fără să se uite la el. David o luă în brațe.

- Nu trebuie să crezi asta. Un om e nevinovat până la proba contrară. Si Paul este.

- Paul e fiul meu, David. Cred că trebuie să ştii asta, acum.

Culoarea dispăru încet de pe chipul lui. O clipă, arătă de parcă

l-ar fi lovit. Mâna îi tremura incontrolabil pe umărul ei, şi un minut întreg nu scoase o vorbă.

- Fiul tău şi. al lui Damien, vrei să spui?

- Da. Asta vreau să spun, David.

- Te-ai. căsătorit cu el?

- Nu. Era căsătorit. . Cu sora mea.

- Si Paul ştie?

- Nu. N-a ştiut niciodată nimeni, în afară de sora mea şi de Damien. Se iubeau foarte mult. Sora mea s-a îmbolnăvit de tuberculoză la mai puţin de un an de la căsătoria lor. A fost o infecţie foarte severă, n-a mai fost nici o speranţă pentru ea. Am venit aici ca să am grijă de ea. Nu avusese nici un copil şi a fost ideea ei ca eu. Se eliberă din braţele lui David. Nu te uita la mine, David. Nu-mi place că trebuie să-ţi spun toate astea.

- Stii că sentimentele mele pentru tine vor rămâne neschimbate, indiferent ce-mi spui. De când mă ştiu, am fost îndrăgostit de tine, Kathleen. Desigur, e un şoc. Nu m-am gândit niciodată la asta, deşi - se clătina pe picioare - deşi ştiam că ţii mult la Paul. Si acum câteva zile mi-am dat seama că eşti îndrăgostită de Damien. Până atunci. nu. în prostia mea, am crezut că ţii la mine, sau cel puţin că ţii la mine mai mult decât la oricare alt bărbat. Am fost un prost.

- Nu, n-ai fost, David. Tu erai cel la care ţineam, întotdeauna te-am iubit, de când te-am cunoscut, supsină ea.

- Dar. plângeai pentru el, pentru Damien. Si nu te-am mai văzut niciodată plângând. în toţi anii ăştia de când ne cunoaştem, nu te-am văzut niciodată plângând, până în noaptea aceea.

- Plâng acum, David, şopti kathlee.

- Oh, draga mea. Vru s-o ia în braţe, dar se opri. Kathleen fu cea care i se aruncă în braţe, lacrimile şiroindu-i pe obraji.

- David, plângeam pentru Paul. Pentru Paul plâng şi acum.

- Pentru Paul? Dar de ce?

- Pentru că e fiul meu, pentru că. mă tem pentru el. Acum îmi e mai teamă decât în noaptea aceea, când am crezut că tatăl lui o să moară. Nu

înțelegi, David? Pentru că sunt mama lui, sunt responsabilă că l-am adus pe lume. şi nu-l cunosc, nu am idee ce fel de om este. Nu ştiu sincer dacă e bun sau rău! E fiul meu şi nu ştiu dacă e sau nu responsabil pentru lucrul ăsta orbil pe care l-ai descoperit, pentru atentatul ăsta inuman la viața tatălui său. am crezut întotdeauna în Paul, întotdeauna l-am iubit, dar acum. pur şi simplu nu ştiu.

- Dacă e fiul tău, Kath, nu vreau să cred că e un monstru, spuse el cu tandrețe şi compasiune. Dar nu înțeleg, dacă mă iubeai, de ce ai refuzat să te căsătoreşti cu mine? Stiai ce simt pentru tine, ştiai că te iubesc.

- Da, ştiam, dar cum aş fi putut să mă căsătorec cu tine, cu secretul lui Paul între noi? N-am putut să-ți spun.

- Dar acum mi-ai spus.

- Da, dar acum nu mai contează; am spus că nu ştiu motivul vizitei reginei, dar. Cred că Damien intenționează să-i nege lui Paul autoritatea şi să-l numească pe Anil moştenitor. E o presupunere, desigur, dar cred că e adevărată. Nu pretind să ştiu de ce - e posibil ca Damien să suspecteze ceva din bănuielile noastre, deşi nu cred că intuieşte tot adevărul. Dar nu are încredere în Paul, niciodată n-a avut. Eu am păstrat ani întregi pacea între ei, sunt sigură că ți-ai dat seama.

- Da, mi-am dat seama.

- Dragul meu David! Ai fost atât de rămdător şi de bun cu mine! Mă bucur că ți-am spus în sfârşit despre Paul. Am vrut de atâtea ori. Eu. Se întoarse cu spatele la el, făcând eforturi uriaşe să-şi controleze emoțiile. O să fie o furtună urâtă.

- Da, încuviință David. Kath, te ve căsători cu mine, într-o zi?

- Dacă mă mai vrei, da. Poate vom pleca de aici.

- Da, am putea să ne întoarcem acasă. Ei bine. mai bine mă duc să încep cercetările. Aş vrea să mă ajute Paul.

- Paul? Kathleen se întoarse uluită. Dar.

- Paul e expert, eu nu. Si. cred că ar trebui să-i spunem că am aflat, tot ce suspectăm. Dacă el e făptaşul. ciudat, dar cred că va recunoaşte. Măcar

față de noi, sau oricum, față de tine. Si tu ar trebui să-i spui adevărul, cred că are dreptul să ştie. Nu?

- Da. Cred că are dreptul. I-am dat cuvântul lui Damien că nu-i voi spune niciodată, dar. dacă Paul va fi dezmoştenit, poate că l-ar ajuta să înțeleagă mai bine, se încruntă ea. David? Dacă Paul mărturiseşte că e vinovat de fapta asta dezgustătoare, ce vom face?

- Sugestia mea nu e prea morală, poate, dar ar fi să-i dăm drumul să-l trimitem departe de Loei. Fără Francesca, desigur. Dacă e vinovat, nu cred că e doar vina lui. Circumstanțele şi comportamentul tatălui său trebuie să-l fi influențat mult.

- ... Da, cred că ai dreptate. Am sperat ca Francesca să-l salveze, de asta am chemat-o aici.

- E puțin cam târziu pentru asta, dar n-am elibera un criminal, să ştii, chiar şi aşa. numai un om al cărui suflet a fost chinuit aici, un om care ar trebui compătimit pentru ce a îndurat, mai degrabă decât învinuit pentru încercarea făcută de a pune capăt torturii sale. Dar, zâmbi, tragem concluzii pripite, Kath, şi nu avem nici un drept. Vino, să mergem. Avem multe de făcut până se întoarce Paul. Trebuie să am un caz pe care să i-l prezint, şi încă bâjbâi în întuneric.

David deschise uşa şi tresări uluit când îl văzu pe Vince grăbindu-se spre el.

- Vince. ce este, omule? Pe mine mă cauți?

- Pe amândoi, spuse Vince cu respirația tăiată. Stii că Bill s-a întors de la Nilli şi a lăsat-o singură pe Francesca, în mijlocul junglei?

- Nu, nu ştiam, Vince. Dar e în siguranță, au sătenii grijă de ea, nu? Adică.

- Ascultă, strigă Vince, e cu unul din inginerii de pe Seamew şi a fost împuşcat. Ar putea să fie singurul supraviețuitor din grupul care a sosit cu Seamew, acum o săptămână, lângă Nilli. Bill a luat legătura cu Seamew şi i s-a spus că nimeni din grup nu s-a întors. Avea buzele livide, controlându-se cu eforturi aproape vizibile. Nu ştiu decât că Bill e aici, în cabinetul meu

- poate ar fi mai bine să-l vezi. E rănit, nu ştiu cât de grav, n-am avut timp să văd. dar nu e în condiție să zboare - s-a lovit la cap şi e pe cale să-şi piardă cunoştința, bălmăjeşte ceva despre serul fiziologic după care l-a trimis Francesca şi că trebuie să se întoarcă la ea.

- Calmează-te, Vince. Cum s-a lovit Bill? întrebă David. A putut să-ți spună?

- Mi-a spus mecanicul care l-a adus aici, recunoscu posomorât Vince. Bill a ratat pista de aterizare. L-a prins o pală de vânt exact când să aterizeze. La naiba, David, nu-l învinuiesc pentru asta - pala nu e vina nimănui. Dar n-ar fi trebuit s-o lase pe Francesca singură acolo, în împrejurările astea.

- Stia Bill împrejurările? Dacă Francesca l-a trimis după ser fiziologic.

- La naiba! explodă Vince. Acolo sus se întâmplă ceva ciudat. Nu te împuşcă nimeni degeaba şi Bill spune că comandantul de pe Seamew s-a înfuriat când a auzit despre inginerul lui. Pare să creadă că grupul a nimerit într-o ambuscadă.

- O ambuscadă? interveni doctorița Frayle. O ambuscadă pe Loei?

- Exact, pe prețioasa noastră Loei, doctore Frayle! Oricum, uite-l pe Bill, puteți să-l întrebați pe el. Dacă mă iertați, eu plec.

- Pleci? exclamă David. Unde te duci, Vince?

- S-o caut pe Francesca, desigur. Pentru numele lui Dumnezeu, îți imaginezi c-o s-o las acolo, de una singură? Poate ție nu ți se pare nici o problemă, dar mie da.

Vince era mai furios decât îl văzuse vreodată David şi uşor îngrijorat, puse mâna pe umărul celui mai tânăr. Dar cel care-i răspunse fu Bill; se ridică de pe scaunul lui Vince, îndepărtând mâna restrictivă a domnişoarei Penty. Bandajul pe care i-l legase în jurul frunții se desfăcuse şi-i atârna în spate. Ochii albaştri aruncau flăcări pe fața lui albă de agonie.

- Dacă te duci, vin cu tine, Vince. Dar cum ai de gând să ajungi acolo?

- O să pilotez aeroplanul tău; înainte să fiu doctor, am fost pilot în război. Mă descurc. Vorbea cu răceală, dar furia i se potolise. îl bătu pe

umăr pe Bill. Singur.

- Nu, scutură din cap Bill. Avionul poate fi defect, Vince - n-am putut să-l verific pentru că am leşinat după ce am aterizat, dar am lovit zdravăn pista. Poate reuşesc să-l pilotez, dar tu nu.

- Nu, Bill, nici nu poate fi vorba. Nu eşti în stare nici să mergi bine, darămite să zbori.

- Dar e vina mea, se încăpăţână Bill. N-ar fi trebuit s-o las acolo. Numai că avea nevoie de ser fiziologic pentru bătrânul Grayson şi am crezut că pot să plec şi să mă întorc înainte să înceapă furtuna. Am calculat greşit. Dar Fran e în regulă, vă dau cuvântul.

Vince îl prinse de umeri şi-l aşeză cu blândeţe la loc, pe scaun.

- Te cred, Bill. Dar o să-i duc eu serul. Am mai zburat pe furtună, să ştii. Nu trebuie să-ţi faci griji. Poate îl iau pe Robert Ong cu mine.

- Nu poţi, spuse Bill sec. Ong a plecat acum o săptămână, nu ştiu unde şi de ce. Ochii lui erau acum înceţoşaţi şi vorbea tărăgănat, ca un copil care recita o lecţie pe care n-o învăţase prea bine. Domnişoara Penty încercă să-i refacă bandajul, dar îi făcu semn, nerăbdător. E datoria mea, Vince. Si Francesca e fata mea. A spus că vrea serul ăla şi o să i-l duc. I-am dat cuvântul că mă întorc, eu. Se ridică dureros, se împiedică de piciorul scaunului şi fără nici un avertisment, se prăbuşi pe podea. Rămase acolo, nemişcat.

Vince îl privi compătimitor şi apoi se uită la David.

- Băiatul a leşinat, Davie - ai grijă de el, te rog. Eu plec.

- Bine. O prinse pe Kathleen de cot când vru să protesteze. Nu, lasă-l să plece, Kath - ştie ce face. Si probabil că are dreptate. Baftă, Vince. baftă!

- Poate că şi Paul e acolo. spuse Kathleen înspăimântată. Regina i-a adus un mesaj de pe Seamew ultima oară când a venit aici. Mi-a spus de dimineaţă că barca lui Paul a fost văzută de la palatul de vară. N-a ancorat în oraş, deşi maşina lui s-a întors. Desigur, regina ţine morţiş să ne facă necazuri, dar a insinuat că Paul s-a dus la Nilli pentru o întâlnire cu grupul de pe Seamew.

- Cu barca? exclamă David. Părea zguduit. Dar de ce s-ar duce cu barca?

- Nu pot să mă gândesc decât că n-a vrut să aflăm, ce altceva? Paul ar fi trebuit să se întoarcă azi. Si nu s-a întors. îngenunche lângă Bill şi acesta gemu când degetele ei iscusite atinseră rana urâtă de la cap.

- Fran, şopti el, Fran, vin, iubito. Aşteaptă-mă.

Suieratul slab al vântului îi răspunse. De parcă l-ar fi auzit, deschise ochii. Vocea îi deveni dintr-o dată normală:

- Bandajează-mă, Davie. Dar repede. Trebuie să mă întorc la Fran.

- Prea târziu, îl preveni cu blândeţe David. Vince a plecat deja, acum zece minute.

- Spune-le să-l oprească, ordonă el, şi cheamă-mi o maşină, pentru că mă duc după el. înfruntă sfidător privirea înlăcrimată a Kathleenei faryle: Fran e fata mea, doctore Frayle, şi mă duc s-o aduc înapoi.

Kathleen Frayle se ridică.

-Mă duc să chem o maşină, spuse ea şi se îndreptă orbeşte spre uşă. avea umerii plecaţi şi nu-şi ridică privire când adăugă cu amărăciune: David, ar fi mai bine să-i spui. totul.

Capitolul 19

întunericul din colibă era atât de intens, încât Francesca simțea că aproape poate să-l atingă. Palak se întorsese acum o jumătate de oră cu gaz pentru lămpi. Aprinsese trei sau patru, dar un luminau decât un colț mic al clădirii lungi şi aruncau umbre groteşti pe podea.

Fetița plecase ruşinată să li se alăture celorlalți săteni şi Francesca stătea singură, strângând încă mâna fragilă a bătrânului de dargul căruia rămăsese aici.

Nu se simțea izolată, totuşi, cu toate că două femei mai veneau din când în când să se asigure că e bine şi să întrebe de starea bolnavului, era conştientă de o singurătate apăsătoare. Deşi Bill plecase de mai puțin de patru ore, Francesca renunțase deja la orice speranță că se va întoarce. Iminența furtunii era foarte evidentă, chiar şi pentru ea, care era o necunoscătoare. Nu putea decât să aştepte. Sandy Grayson nu putea fi mutat şi, deşi acum nu mai putea face mare lucru pentru el acum, că serul fiziologic se terminase, putea cel puțin să rămână lângă el, să-i vegheze somnul. îi ştia deja toată povestea. îi spusese ce i se întâmplase acum o jumătate de oră, când injecția cu morfină începuse să-şi facă efectul şi-şi uitase scrupulele. Stia că venise la mal, în fruntea unui mic grup de pe Seamew, acum aproape o săptămână. Misiunea lor părea să fie să escorteze doi oameni de ştiință americani într-un loc pe care Paul îl marcase pe hartă.

- Totul a fost ținut în taină, înțelegi, doctore. Nu trebuia să ştim ce pun ei la cale, dar. îi făcuse cu ochiul, îşi aminti Francesca, eu am făcut repede legătura. Nu ştiam exact ce caută, dar după cum se purtau, am ghicit că e ceva destul de valoros. Si când e vorba de ceva valoros şi trebuie căutat cu tot soiul de drăcii ştiințifice - ei bine, n-om fi noi prea civilizați, dar bătrâna Seamew ajunge pe aici şi citim ziarele de la Sydney. Si ce valorează mai mult decât aurul, în ziua de azi? Uraniul! Asta a crezut şeful nostru, Paul, că a descoperit pe Loei. minereu de uraniu. Material brut. Dar după câte mi-am dat eu seama, nu era sigur şi de aceea a adus doi americani, ca să

confirme. Sau poate avea de gând să li-l vândă. Nu ştiu.

Trăncănise încontinuu, uneori vag, de parcă povestise un vis. Francesca urmărise povestea frântă pentru că Paul menționase că descoperise ceva, dar nu-i spusese ce. Povestirea lui Sandy Grayson se potrivea cu tot ce spusese Paul şi Francesca ascultase din ce în ce mai neliniştită.

Căci plănuiseră, insistase bătrânul, să se întâlnească pe drum cu Paul. Doar că el nu apăruse. în schimb, grupul, întorcându-se triumfător din misiune, dăduse peste o ambuscadă şi fusese luat complet pe nepregătite.

Numai doi dintre membrii de pe Seamew fuseseră înarmați şi nu avuseseră nici o şansă să-şi folosească armele, atât de prin suprindere fuseseră luați. O puşcă se descărcase din senin în direcția lor, apoi urmase o rafală de gloanțe, şi se împrăştiaseră, fiecare încecând să-şi găsească un adăpost. însuşi Sandy îşi luase călcâiele la spinare, după cum recunoscuse fără jenă. Nu văzuse ce se întâmplase cu ceilalți. fusese lovit excat când începuse să sape cu mâinile în pământ.

- N-am văzut cine ne-a atacat, doctore. Nu l-am văzut nici măcar pe cel care m-a împuşcat. Am continuat să fuf şi trebuie să fi leşinat, pentru că atunci când mi-am revenit, era deja întuneric şi nu mai era nici țipenie de om prin preajmă. L-am rudat pe conducătorul din Nilli să mă ascundă, l-am pus să jure că nu va spune nimănui unde sunt. Si apoi - Francesca se uită la chipul lui adormit şi se gândi la zâmbetul lui când îi spusese: m-am trezit şi tu erai aici. Era cel mai frumos tribut pe care i-l adusese vreodată vreun pacient.

Orice se va întâmpla şi oricât de frică îi va fi, Francesca era hotărâtă să nu-l părăsească acolo. Si îi era frică; nu încerca să ascundă asta nici măcar făță de ea însăşi. Citise despre taifuni şi cicloni, dar nu experimentase niciodată aşa ceva şi nu avea nici cea mai mică la ce să se aştepte.

Natura lovea orbeşte, fără un scop aparent: atacatorii lui Sandy nu fuseseră orbi şi scopul lor fusese mult prea aparent. Că acesta se putea extinde s-o includă şi pe ea, era o posibilitate la care Francesca se forță să se

gândească. Si pe măsură ce orele treceau nemiloase, devenea din ce în ce mai conştientă de groaza crescândă, uneori vecină cu isteria.

în adâncul inimii, era uşurată că Bill nu încercase să se întoarcă, dar acum regreta amar că-l lăsase să plece. Vrusese să rămână, deşi în momentul acela nici unuia din ei nu i se păruse esențial s-o facă. Când vorbiseră despre asta, Bill nu pomenise nimic mai îngrozitor decât posibilitatea de a rămâne o zi-două izolată acolo, pentru că taifunul va întrerupe comnunicațiile. Nici unul din ei nu ştiuse atunci ce ştia ea acum, se gândi Francesca deznădăjduită.

Conducătorul veni să-i propună să plece cu ei la peşteri, unde sătenii se simțeau în siguranță, însă când auzi că ar trebui să călătorească o distanță considerabilă, pe un teren dificil, Francesca ştiu că nu-l putea supune pe bietul bătrân hazardului şi tensiunii unui astfel de drum şi scutură cu regret din cap.

Cine îl împuşcase pe Sandy? Cine? Francesca se scutură. Că ar putea să fi fost Paul, era o posibilitate la care nu vroia să se gândească, dar cu toate străduințele ei, gândul se încăpățâna să se întoarcă, hidos în implicațiile sale. De zeci de ori alungase ideea ca fiind absurdă, de domeniul fantasticului, amintindu-şi că-l iubea pe Paul şi că-i ceruse să aibă încredere în el. Totuşi, stând acolo, cu picioarele încrucişate pe podeaua colibedi, ştia că nu-l iubea şi că nu s-ar putea căsători niciodată cu el. Paul era un străin pentru ea, un necunoscut imprevizibil - o fantomă din trecut care nu era tocmai reală. Simplul fapt că putuse, fie şi numai o clipă, să-l creadă capabil să instige atacul contra lui Sandy Grayson demonstra că nu-l iubea. Iubirea însemna încredere: însemna credință implicită şi Francesca nu-i putea oferi nimic din astea. Cu toate că era singură şi înspăimântată, dacă Paul ar intra în clipa aceea în colibă, Francesca ştia că n-ar îndrăzni să-l primească şi să fie sigură că venea s-o salveze.

Ajungând la concluzia logică a gândului acestuia, ştiu cu o siguranță copleşitoare că singura persoană pe care vroia s-o vadă era Bill. Bill însemna siguranță, însemna asigurare şi alinare, rădăcina nenumăratelor ei

temeri. Totuşi, nu-şi putea dori ca Bill să vină după ea, căci însemna să-şi rişte viaţa. îi era frici, dar pentru Bill se temea de o mie de ori mai mult.

Cu siguranţă, va aştepta măcar până când va trece partea cea mai rea a furtunii. Nu avea cum să ştie care era adevărul, nici el, nici nimeni altcineva de la spital. Doctoriţa Frayle, David, Vince nu-l vor lăsa să plece, fără îndoială. Gândurile i se învârteau în minte. Fu aproape o uşurare când bătrânul se răsuci şi-i ceru ceva de băut.

îi ţinea cana să bea, sprijinindu-i capul, când se auziră paşi apropiindu-se de colibă. Sandy auzi şi el şi o privi întrebător:

- Poate că e fata, doctore. Palak? Poate s-a întors.

- Da, aşa cred, răspunse ea, fără să creadă realmente că Palak s-ar întoarce, dar fără să se alarmeze serios, căci poate conducătorul trimisese un mesager s-o întrebe dacă are nevoie de ceva. Cu toate că era puţin probabil, sătenii abia dacă ajunseseră la destinaţie. Si paşii păreau nesiguri, apropiindu-se şi dând înapoi, de parcă ar căuta ceva, indiferent cine o fi. Sau. pe cineva.

Francesca se încordă, muşcându-şi buzele. Mâna îi tremura pe cană şi vărsă apă pe bărbia ascuţită a lui Sandy. El împinse cana deoparte, glumind:

- Nu aşa se dă de băut unui prieten, doctore!

- îmi pare rău. Dar abia dacă ştia ce spune. Asculta alarmată paşii de jos care acum se apropiau din nou. Sst, şopti ea, sst.

- Hm. doar nu crezi că. Bătrânul se albi la faţă instantaneu.

- Nu ştiu. Aşteaptă.

Aşteptară. Picioare desculţe se căţărară pe scara de lemn şi întorcându-se, Francesca văzu capul şi umerii unui bărbat în pragul uşii. Nu-i distingea trăsăturile; totuşi, felul în care-şi ţinea umerii şi părul negru şi strălucitor îi păreau familiare şi cumva, se simţi uşurată.

în clipa următoare, intrusul fu în colibă, o umbră şi mai întunecată printre umbre întunecate, unindu-se cu ele. Nu vorbi şi abia când intră în cercul luminat din jurul lui Sandy, Francesca îl recunoscu, suspinând recunoscătoare: era Robert Ong, barmanul de la aerodrom. De ce venise, cum ajunsese acolo, nu stătu să se gândească: era suficient că venise, că era

un prieten şi o legătură cu viaţa pe care o lăsase în urmă.

- Robert. Robert Ong! Oh, Dumnezeule, m-ai speriat. Nici prin gând nu mi-a trecut că eşti tu.

- Te-am speriat, domnişorico? spuse el, fără să zâmbească. îmi pare foarte rău. Nu ştiam că eşti aici. Ochii lui negri şi strălucitori îi studiară chipul, apoi trecură la Sandy. N-a murit, hm?

Ceva în legătură cu felul în care formulase întrebarea, cu expresia lui, făcu să-i bată inima mai tare. Ong nu era vesel ca de obicei: părea încordat, ciudat de neprietenos. îi răspunse, silindu-se să zâmbească:

- Oh, nu, o să se facă bine. Doar că furtuna ne-a izolat aici.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, direcţi, fără să clipească, mai degrabă încrezători decât insolenţi. inima Francescăi bătea să-i spargă pieptul, sângele îi îngheţa în vene, pe măsură ce adevărul i se dezvăluia încetul cu încetul.

Ong era duşmanul pe care-l aşteptase şi de care se temuse. Venise nu s-o ajute, ci să termine ce începuse acum trei zile, când trăsese pe neaşteptate o ploaie de gloanţe în nişte oameni neînarmaţi. de ce, nu avea idee, poate că era nebun.

Acum, avea un piston în mână; Francesca îşi umezi buzele uscate. Cumva, reuşea să ţină piept privirii lui, fără s-o plece pe a ei.

- Tu ai fost cel care a sabotat avionul prinţului Paul?

- Nu era pentru el, domnişorico, zâmbi el, ci pentru tine!

- Pentru mine? Francesca se zgâi la el, cu ochii mari de groază. Dar de ce? Ce ţi-am făcut de vrei să mă omori?

- Ai venit ca mireasă pentru prinţul Paul. Aveam alte planuri pentru el, oftă Ong. Am dat greş, în ziua aceea. De data asta, nu voi greşi. Rajahul o să moară, prinţul Paul o să moară - toţi albii or să moară. N-o să ştie nimeni secretul insulei - n-o să vină nimeni să-i fure comoara. e mai bine pentru Loei, cred. Mult mai bine. Ascultă-mă.

în clipa aceea, cu o sincronizare dramatică, începu furtuna. Deasupra şuieratului vântului, se auzi zgomotul slab al motoarelor unui avion. Dar

venea prea târziu, se gândi Francesca. Pe chipul zâmbitor al lui Robert Ong nu putea citi nici o urmă de milă.

Se aplecă spre ea, strângând-o de umeri:

- Sunt patriot, spuse el. Vântul îi înecă restul cuvintelor.

Capitolul 20

Când Vince ajunse la aerodrom, îl găsi pustiu. Fulgere brăzdau cerul şi trăsnete urlau deasupra. Ploua torenţial, vântul îi bătea în faţă în rafale şi abia ajunse la hangar, în căutarea vreunui mecanic care să fi rămas acolo.

Erau vreo şase şi spre uşurarea lui, văzu că în loc să-şi părăsească posturile, aduseseră înăuntru aeroplanul lui Bill şi lucrau la el. Văzându-l, Ho Ting, mecancul şef veni să-l întâmpine.

-Aeroplanul acela poate zbura, Ho?

- Poate, domnule, într-o oră. Ho Ting părea sceptic. Trenul de aterizare e defact, vezi? I-am pus cauciucuri noi, dar s-ar putea să fie afectate şi unele părţi metalice. Trebuie să verific.

- Nu e timp, spuse Vince. Vreau vă plec la Nilli chiar acum, înainte să vină taifunul.

- Doar nu vorbeşti serios, domnule! exclamă mecanicul uimit. Glumeşti?

-Nu, nu glumesc. în viaţa mea n-am fost mai serios. Fă-i plinul cât poţi de repede, te rog.

-Asta e sinucidere curată, domnule Vince, îl avertiză chinezul. Pista de la Nilli nu e bună nici pe vreme frumoasă. Acum - dădu el din umeri - vântul o să te abată de la drum, se poate să n-o vezi.

- Pot să urmez linia coastei şi raportul meteorologic ne mai dă o oră. Trebuie să încerc măcar, aşa că fii băiat de treabă şi nu mă mai contrazice. Vreau aeroplanul acela pe pistă în zece minute, gata de decolare, aşa că la treabă!

-Am primit un mesaj de la domnul Bill, se încăpăţână Ho Ting, spune să pregătesc avionul că vine. Dar să nu te las să pleci singur.

- Domnul Bill e la spital, inconştient, îl informă cu răceală Vince. Nu vine. Aşa că du-te, te rog, Ho. Si grăbeşte-te.

- Bine, domnule, dacă aşa vrei. Băiatul se întoarse la postul lui, strigându-le colegilor să dubleze eforturile.

Vince aşteptă încruntat. Ho Ting se înşelase în privinţa mesajului, dar avea dreptate cu aterizarea la Nilli. Era dificilă chiar şi pentru un pilot expert, pe vreme bună. La vremea lui, Vince fusese un pilot bun, dar acum

ruginise şi-şi pierduse îndemânarea. Zbura adesea cu Bill, desigur, dar interesul lui pentru avioane era pe locul doi faţă de medicină şi de cele mai multe ori refuza oferta lui Bill de a pilota chiar el.

Stând acolo, în hangarul bine luminat, era conştient de lacunele lui şi se blestema pentru asta, căci doar ele stăteau între Francesca şi. ce? Dorinţa lui imperioasă de a ajunge la ea era mai mult instinctivă decât raţională. îşi spusese de o mie de ori că temerile lui erau nefondate, că fata nu va păţi nimic acolo unde era şi că era culmea nebuniei să încerce să se ducă după ea. Totuşi, era aici, făcând planuri pentru un zbor care s-ar putea dovedi cu uşurinţă sinucigaş - el, care ani de-a rândul se crezuse imun la farmecele oricărei femei, el care era destul de bătrân să fie dacă nu tatăl, atunci unchiul Francescăi.

Totul era o nebunie. Presupunând că va reuşi să aterizeze la Nilli - Dumnezeu ştia, pentru asta avea nevoie de noroc cu carul - dar dacă totuşi ajungea, atunci ce? Stia satul, mai fusese acolo de câteva ori, aşa că nu va trebui să depindă de un ghid. Dar mai mult ca sigur va trebui să urce pe munte în bătaia taifunului, şi drumul ar putea să-i ia ore, probabil toată ziua.

Chiar dacă reuşea să ajungă întreg, ce va spune Francesca, văzând că dă buzna peste ea? Desigur, probabil va fi uimită, fără îndoială va crede că şi-a pierdut minţile. Si probabil, în ciuda temerilor lui oarbe şi iraţionale, convingerea că Francesca era în pericol, o va găsi acolo, calmă şi liniştită, alături de pacientul ei. îl va saluta ca pe un prieten, în felul ei englezesc, ascunzându-şi mirarea în spatele unui zâmbet fermecător - poate chiar îi va oferi o cană de ceai.

Buzele lui se strânseră. Care credea că era problema, oricum? Ce ar putea să păţească pe liniştita Loei?

Doar că fusese o ambuscadă, pe aceeaşi liniştită Loei. fuseseră ucişi oameni. Ce rost avea să se tot gândească şi să facă tot felul de speculaţii? Se va duce, orice ar fi, şi dacă asta îl făcea un nebun. atunci, ei bine, era. Suficient de nebun încât să se ducă şi să-şi rupă gâtul pentru o fată care abia dacă ştia de existenţa lui. Fata pe care o pretinsese Bill, cu toate că trebuia

să se mărite cu Paul - fata pe care o iubea Bill şi care, dacă nu interpretase greşit semnele, era îndrăgostită de Bill. Poate că acum îşi dăduse şi ea seama, poate că. Se întoarse spre Ho.

- Scoate avionul, Ho. Sunt gata.

- Da, domnule, în regulă. Ho le făcu semn coechipierilor să pornească aeroplanul. S-ar putea ca domnului Bill să nu-i placă asta. Mai bine mai aştepți, hm?

- Ti-am spus - domnul Bill e în spital, Ho, şi nu e în condiție să spună nimic. Dacă vrei să ştii, domnişorica albă, doctorița Challis, a rămas blocată în junglă cu un om foarte bolnav - un om care a fost împuşcat. Si trebuie să ajung la ea, să mă asigur că e bine. Acum, vrei să-mi dai pace şi să-ți faci treaba?

- în regulă, domnule, se resemnă Ho. După câteva minute, spuse, strigând ca să acopere zgomotul motoarelor: mai bine aş veni cu tine, domnule Vince.

însă Vince trecu cu avionul pe lângă el. Una era să-şi rişte pielea în încercarea aceasta nebunească, alta să fie responsabil pentru viața unui pasager.

- Pe naiba vii! Du-te, Ho, pleacă de aici! Ti-ai făcut deja datoria. Du-te, băiete.

-Aşteaptă, domnule Vince. Ho păru să ia dintr-o dată o decizie. Se aplecă şi opri motoarele. E ceva ce ar fi bine să ştii, dacă te duci la Nilli.

Vince îi aruncă o înjurătură.

- Uite ce e, Ho: mă grăbesc!

- Domnule Vince, trebuie să mă asculți, e important. Stii că Robert Ong a părăsit aerodromul, acum patru-cinci zile?

- Bineînțeles, am auzit. Dar ce treabă am cu el? Coboară, Ho, dacă nu vrei să te arunc eu afară! Dă-te jos!

Ho părea dispus să se certe, dar în clipa aceea se produse agitație în rândul mecanicilor, strigau şi făceau semne spre o maşină pe care Vince o recunoscu. Era a doctoriței Frayle.

- E domnul Bill! strigă Ho uşurat. A venit domnul Bill!

Sări în picioare şi se duse să deschidă uşa cabinei. Bill urcă la bord. Arăta palid, dar îi zâmbi cu malițiozitate lui Vince şi se aşeză pe locul copilotului.

- Nu pleci în călătoria asta, amice. Dă-te la o parte.

- N-are nici un sens să mergem amândoi, scutură din cap Vince. Nu eşti în condiția necesară, Bill. Si în afară de asta.

- Uite, Vince, oftă Bill. Un băiat a fost rănit, la marginea pistei. A căzut un copac peste el. Cred că asta e treaba ta, Vince - tu eşti doctorul. Mai bine te duci la el şi laşi zborul în seama mea.

- Rănit? Grav?

- Aşa se pare. N-ar fi mai bine să vezi? Mâinile lui Bill erau deja pe butoanele de control; nu ridică privirea, dar avea un ton nerăbdător. Vince se ridică. Ho stătea la uşa cabinei. în răspuns la întrebarea lui Vince, îi indică. Vince coborî din avion, ajutat de mecanic. Trântind uşa după el, Ho Ting se aplecă şi-i strigă:

- Nu e nici un băiat rănit, domnule Vince. A fost o păcăleală. A fost. Cuvitele lui fură acoperite de zgomotul motoarelor şi avionul porni.

Bill nu pierdu timpul. Tinu avionul cât putu cu frânele, simțind cum tremură de parcă ar avea viață în timp ce se tureaza şi vântul bătea nemios în fuselaj. Apoi porni pe pistă, câştigând viteză până când, cu o rapiditate care-l făcu să simtă că-şi lăsase stomacul la sol, micul avion se înălță în aer şi tremurul încetă. Un minut sau două, vântul îl aruncă sălbatic înainte şi Bill trebui să se lupte cu panoul de control. Apoi reuşi să urce constant, înclinându-se ca să poată urmări linia coastei.

Din spate, o voce răguşită spuse:

- Domnule Bill, ține-o tot aşa. ho ting se aşeză în locul copilotului. Era transpirat tot şi arăta vizibil zdruncinat.

- Ti-am spus să cobori cu Vince. De ce naiba nu m-ai ascultat?

- Domnule Bill, dacă te duci singur, or să te omoare. Dacă suntem doi, poate mai avem o şansă. Sunt mecanicul tău - aici e locul meu. Dădu din umeri slabi şi udați de ploaie. încă ceva, n-am avut timp să te previn înainte să decolezi - e vorba de Robert Ong. Trebuie să-ţi spun despre

Robert Ong, domnule Bill.

- Ce-i cu el? Bill se lupta cu panoul de control şi zgomotul înghiţea vocea lui Ho, aşa că nu înţelese mare lucru din expunerea mecanicului şi nu sesiză tonul lui temător. Ploaia cădea acum în trente, întunecând totul şi avionul era la fel de greu de stăpânit ca un cal sălbatic, acum ridicându-se în bătaia vântului, acum în picaj, încăpăţânându-se parcă să-şi zdrobească pasagerii de pământ.

Pe Bill îl dureau braţele din pricina efortului de a controla aeronava şi capul îi zvâcnea nemilos. Furtuna nu ajunsese încă în toi, când se va întâmpla. Refuză să se gândească la asta. Dar slavă cerului, Nilli nu era departe - dacă îl va găsi pe întunericul acesta, bazându-se numai pe instrumentele lui.

Lângă el, Ho Ting se ghemuise deasupra panoului, cu ochii lipiţi de indicatoarele intermitente, îndemnându-l să urce în speranţa de a trece deasupra curenţilor furioşi de aer care loveau violent în avion. Dar oricât încercă, Bill nu reuşi să câştige altitudine şi acum zburau deasupra mării, o mare biciuită frenetic de către furtună. Si apoi, fără nici un motiv, Bill simţi presiunea asupra manetei şi urcară lin într-un aer care părea aproape calm, prin contrast.

- Poate reuşim, spuse Ho, puţin mai relaxat.

- Nu-ţi face griji, vom reuşi. Ce spuneai despre Ong?

- Despre Ong, domnule? Ong e un om foarte rău, e liderul teroriştilor, domnule Bill. S-a dus la Nilli, cu o barcă de pescuit, acum patru zile.

-Cum? ţipă Bill. Ai înnebunit, Ho Ting? Ong e un tip de treabă, el.

- Oh, nu, domnule Bill. Ong nu e deloc de treabă. Stiu eu. Fratele meu e un tânăr înfierbântat, domnule, a intrat de curând în rândurile teroriştilor. Dar aseară s-a întors, domnule. Era destul de înspăimântat, mi-a spus totul. Mi-a spus că.

Cu groază crescândă, Bill ascultă povestirea mecanicului despre ambuscada la care luase parte şi fratele lui. Acum îşi dădea seama că temerile lor pentru Francesca nu fuseseră nefondate. Era în mare pericol - şi ea, şi bătrânul căruia îi salvase viaţa.

Căci Sandy Grayson era singurul supraviețuitor al grupului de pe Seamew: Ong îl căuta şi nu-l putea lăsa în viață. Si Francesca - se gândi Bill, agonizând - era cu el, singură. Va avea încredere în Ong, aşa cum o făcuseră toți.

Ong era barmanul - luptătorul de gherilă, patriotul care-i găsise şi-i omorâse pe japonezi în junglă, în timpul războiului. Ong îi înşelase pe toți cu zâmbtul lui binevoitor şi cu amabilitatea lui plină de gravitate. Iar acum, Ong era un partizan declarat al lui Khar Muzakkar, liderul rebelilor din Celebes, şi plecase din nou în junglă cu un pistol în mâna lui subțire şi galbenă şi cu crima în suflet.

Palmele lui Bill erau umede şi lipicioase în timp ce strângeau maneta de control. O lăsase singură pe Francesca. singură, unde Ong putea s-o găsească şi. Strânse din dinți.

- Ho, cobor. Trebuie să încercăm: zburăm deasupra copacilor ca să putem găsi pista de aterizări. De aici, nu pot să văd nimic!

- Bine, domnule Bill. Cred că nu suntem departe.

Bill aduse avionul în picaj abrupt. Câteva minute, zburară în aer calm. Ho Ting zări pimul pista: i-o arătă nerăbdător.

Bill începu aterizarea tocmai în clipa când începu şi furtuna să se dezlănțuie. în timp ce căuta capătul pistei, se rugă să-l călăuzească Dumnezeu, să-i dea talentul şi puterea de care nu se mai îndoise până acum, se rugă pentru o lumină care să-l ghideze în întunericul rafalelor de vânt. Dacă estimase greşit apropierea şi vor lovi copacii.

Parcă în răspuns la rugăciunile lui, o lumină se aprinse, fu stinsă, apoi reaprinsă. Roțile avionului loviră solul, apoi aeronava se ridică pierzând contactul şi restabilindu-l, în timp ce Bill se lupta cu sălbăticie cu panoul de control şi urma lumina călăuzitoare. Era singura lui speranță. Trebuia să se încreadă în ea, căci numai atât vedea. începu să aplice frânele.

Avionul opri la mai puțin de zece metri de copaci. Bill trecu o mână tremurândă peste sprâncenele umede, nedumerit să simtă bandajul. Erau la sol, reuşiseră - norii puteau să-şi facă de acum de cap. Dar dacă n-ar fi fost

lumina aceea.

Parcă beat, Bill se aruncă la uşa cabinei, o trânti de fuselaj şi rămase să-şi tragă sufletul.

Din adăpostul dubios al copacilor, venea spre ei un bărbat, îndoit de forța vântului - un bărbat care ținea o lanternă puternică, cel care-i salvase.

Bill îi întinse mâna şi-l ajută să urce la bord. în timpul ăsta, lumina căzu pe chip salvatorului şi văzu uluit că era Paul.

Capitolul 21

Francescăi i se părea că petrecuse o veşnicie în colibă, ascultând vocea ascuţită şi tărăgănată a lui Ong şi urletele îngrozitoare ale furtunii.

întinsă pe podea, cu mâna în palma aspră a bătrânului Sandy, trebuia să-şi amintească mereu că era trează şi că nu era un coşmar imaginar, venit să-i bântuie somnul.

Era real, se întâmpla cu adevărat. Nu dormea.

Chipul lui Ong era în umbră, nu putea să distingă nici un detaliu, totuşi credea că era o faţă pe care şi-o va aminti tot restul vieţii. Dacă va mai trăi să-şi amintească ceva.

Ong îi vorbea, îi spunea - ei, care nu-i pusese nici o întrebare despre el - ce făcuse şi de ce. Si, pe măsură ce continua, Francesca ajunse să realizeze că Robert Ong era un om crud şi diabolic. De ani de zile, plănuise şi conspirase că ar putea să le dea oamenilor de pe Loei o libertate pe care n-o vroiau şi independenţă - a cărei nevoi exista în puţine minţi cu excepţia alei lui - independenţă care, recunoştea, ar fi mai mult cu numele decât o realitate practică.

Era ca şi cum, încercând să se explice auditoriului mut format din cei doi, căuta lauda lor, chiar admiraţia, şi în acelaşi timp, îi condamna pe amândoi la moarte. Căci evident, nu-i putea lăsa pe nici unul să trăiască, odată ce se destăinuise în faţa lor.

Francesca fusese în preajma unor cazuri asemănătoare lui Ong, în timpul instruirii medicale - oameni a căror boală fusese diagnosticată ca megalomanie: astfel de oameni erau abili şi periculoşi, adesea, extrem de plauzibili. Ong avea tovarăşi în rândurile rebelilor şi ale celor care cauzau probleme şi fusese asistat în campania lui de către răzvrătitorii din Celebes, susţinătorii unui aşa-zis lider religios, Khar Muzakkar, care fusese ucis, dar ale cărui cauze, din motive personale, Ong continua să le servească.

Cum povestea mergea mai departe, îngrozitoare şi dezolantă, Francesca îşi dădu seama că Paul fusese o armă în mâinile lipsite de

scrupule ale lui Robert Ong: planurile lui Paul pentru Loei, neînțelese de către cei cărora le erau menite, fuseseră răstălmăcite astfel încât să adauge paie pe focul revoltei. Oamenii îl înțeleseseră greșit pe Paul şi zvonurile urâte împrăştiate de către răzvrătitorii lui Ong le sporiseră neîncrederea, împingând-o spre ură. Paul nu trebuie să preia tronul când moartea rajahului va da semnalul rebeliunii deschise, aşa că Anil şi mama lui fuseseră marionetele de care Ong intenționase să se folosească, astfel ca să-i poată influența pe loiali şi pe şovăitori.

Dar ca să obțină efectul scontat, moartea rajahului nu trebuie să vină prematur şi trebuie provocată astfel ca Paul să fie considerat responsabil. Aşadar, Ong aşteptase şi urmărise, cu zâmbetul lui stupid, până în ziua în care Paul îi căzuse în cursă şi-şi spusese despre conținutul unei canistre sigilate din oțel turnat pe care o păstra în laboratorul lui pentru scopuri experimentale. Era o substanță atât de letală şi de periculoasă încât nu putea fi mânuită decât cu o telecomandă, din spatele unui ecran de beton. Ong ascultase şi pusese întrebări: aflase că, în schimb, alte substanțe care erau expuse conținutului canistrei, deveneau otrăvitoare, potențialul lor variând în funcție de perioada de expunere. Ironie, experimentele lui Paul fuseseră chiar în domeniul medicinei, menite să salveze vieți, nu să le ia.

Ascultându-l pe Ong, Francesca putea să-şi imagineze scenele despre care vorbea. Paul, bând ceva la barul de la aerodrom, Ong punându-i întrebări aparent inocente, aşteptând cu capul chel plecat ca omul pe care-l ura şi pe care spera să-l distrugă aplicând o teorie al cărei scop îi depăşea mult inteligența.

Lui Ong trebuie să i se fi părut o formă de vrăjitorie pe care ar putea s-o folosească în interesele lui, dacă va avea ocazia. Si lui Paul? Singur, deziluzionat şi marginalizat de către societatea acelor cu care ar fi putut să vorbească, găsise în Robert Ong, barmanul, un ascultător nerăbdător. Probabil, îl amuzase să discute misterele fisiunii nucleare cu cineva ca Ong. Trebuie să fi găsit o plăcere stranie în a-l duce pe Ong în laboratorul lui şi

în a-i arăta experimentele pe care mâinile barmanului le puteau repeta, fără să le înțeleagă. Si în tot timpul ăsta. Ong învățase.

Francesca tremură şi simți că şi mâna lui Sandy Grayson tremură într-a ei.

Ong fusese un elev silitor. Progresase prin încercări şi prin greşeli, mulțumit să aştepte până când planul lui va da roade. Si el, ca şi Paul, experimentase. în frecventele lui zboruri cu Bill, rajahul venise în barul lui Ong şi chinezul, din cale-afară de serviabil şi entuziasmat, îi preparase băuturi, folosind mai întâi medicamente aborigene - otrăvuri pe care le înțelegea - şi pe care mai târziu le înlocuise cu produsele din laboratorul lui Paul. Astfel, rajahul se îmbolnăvise de o maladie pe care nimeni nu fusese în stare s-o diagnosticheze.

Bolnavă de dezgust, Francesca îşi îngropă fața în palme. Abia dacă-l mai auzea acum pe Ong. Dacă Paul ar fi avut un prieten cu care să vorbească despre munca lui - dacă măcar vreunul din doctorii de la spital şi-ar fi dat seama de cursul pe care-l urmau cercetările lui, mai devreme sau mai târziu, ar fi văzut legătura dintre acestea şi boala tatălui său. Dar Paul nu le spusese nimic: la rândul lor, îi spuseseră şi mai puține, şi toată lumea, fără excepție, fusese indusă în eroare de către Robert Ong. Patriotul Ong, a cărui minte era mult mai ascuțită decât îşi imaginaseră, Ong care bâjbâise în întuneric, care făcuse greşeli, eşuase de câteva ori din cauza lacunelor în cunoştințe tehnice, dar care, în final, deprinsese o competență parodică. Si o folosise cu un efect letal, astfel că nici măcar mentorul lui nu ştiuse.

Vântul scoase un urlet diabolic şi undeva, nu prea departe, un copac fu doborât la pământ, apoi altul. Acoperişul colibei se zgâlțâia, se legăna şi scârțâia, căci pilonii pe care se sprijinea întrega structură se îndoiau sub forța palelor de vânt.

Loei. Insula Vânturilor. Loei, casa unei comori fantastice; îngropa adânc în solul ei potențiale bogății la care oamenii simpli care locuiau aici nici măcar nu visau. Acum, insula era amenințată de un fanatic a cărui voce se ridica triumfătoare peste huruitul sinistru al vântului.

. Bill în auzi, în timp ce urca pe scara de lemn în urma lui Paul, şi suspină recunoscător. Căci dacă Ong vorbea, trebuie să însemne că Francesca era în viaţă. Nu moartă, aşa cum mintea lui obosită îşi imaginase de o mie de ori în timp ce urcase pe munte.

Din capul scării, de care se agăţa riscant, Paul îi făcu semn să sară. Bill aşteptă, trăgându-şi sufletul. Apoi, răspunzând celui de-al doilea semn, se târâ până sus şi reuşi să vadă peste umărul lui Paul în interiorul colibei. în capătul îndepărtat, cu faţa luminată de o lampă cu gaz, o recunoscu pe Francesca şi inima începu să-i bată din nou.

Foarte încet, Paul trecu pragul şi Bill îl urmă. Ong trebuie să fie înarmat. Dacă se va ajunge la cel mai rău, va trebui să se năpustească asupra lui, să-i imobilizeze mâinile ca să nu-şi mai poată folosi arma.

Cel mai important era să-i distragă atenţia de la Francesca.

Dar atenţia lui Ong era deja distrasă. Nu se aşteptase să-l întrerupă cineva. Venise singur, bazându-se că furtuna îl va proteja de orice intruşi cât timp va face ce venise să facă. Nu era nici o grabă - taifunul va trebui să se liniştească şi până atunci, satul era efectiv izolat. Mâna lui atingea metalul rece al pistolului din lături şi îmbătat de magia cuvintelor lui, simţindu-şi pentru prima oară puterea, Robert Ong continua să vorbească.

Nu auzi nici un sunet când Paul şi Bill se apropiară în întuneric. Aproape că ajunseseră lângă el, când un fulger lumină brusc interiorul colibei şi Sandy Grayson îi văzu: uşurarea lui plină de surprindere i se oglindi, o clipă, în ochi.

Fu de-ajuns pentru Ong, luptătorul din junglă. Se roti pe călcâie, ridicând pistolul, şi-i înfruntă cu o grimasă strâmbă: pe jumătate îşi arătă colţii, pe jumătate zâmbi. Si Paul era în picioare. Aprinse lanterna şi o ridică, fixând zâmbetul lui Ong şi orbindu-l o clipă, asemenea unei molii atrase prea aproape de lumina unei lumânări.

în clipa aceea, Bill se aruncă să-l prindă de picioare şi Paul lovi cu toată puterea cu lanterna în capul chel şi neprotejat al lui Ong. Chinezul căzu inert şi tăcut la picioarele lor. Pistolul lui, care acum nu mai

reprezenta nici o ameninţare, se rostogoli greoi şi mâinile lui încleştate şi întinse nu mai puteau ajunge la el.

Paul îl atinse cu piciorul, dar Ong nu se mişcă. Se aplecă, luă pistolul şi apoi se uită după Francesca.

Un spasm de durere îi traversă chipul când văzu că era în braţele lui Bill, ghemuită la pieptul lui, cu toate sentimentele citindu-i-se în ochii plini de lacrimi.

Si Bill - nepăsătorul şi comodul Bill, repeta pe nerăsuflate, la nesfârşit, un singur cuvânt.

- Iubito. iubito. iubito.

Era, îşi dădu seama Paul, singurul cuvânt pe care vroia să-l audă. Si Bill era singurul bărbat de pe buzele căruia vroia să-l audă.

Suspină, încuviinţă spre Sandy Grayson şi se năpusti spre uşa colibei.

Oamenii pe care-i adusese cu el veniră îmbulzindu-se la piciorul scării, cu feţele nerăbdătoare ridicate spre el. Dar pe feţele acelea se citea încredere, un nou respect.

- S-a terminat, le spuse Paul şi ştiu că aşa era. Vântul îi sechestra cuvintele şi le purtă în depărtare.

Ce era scris, era scris: nu putea să scape de destin, cu toate că acum ştia că trebuie să-l înfrunte singur. Dar avea visul lui, visul unei Loei bogate şi prospere - doar că va fi nevoie de timp şi răbdare ca să-l realizeze. Mai întâi, trebuie să-l convingă pe tatăl lui, să-i recâştige încrederea şi să-l înveţe să-i înţeleagă visul. Si să înveţe, la rândul lui, de la rajah lecţiile despre regalitate pe care în trecut fusese prea înrăit şi nu avusese răbdare să le înveţe.

Işi învinsese duşmanul. Acum, trebuie să înveţe să guverneze peste oamenii lui astfel ca aceştia să-i permită să-i ghideze şi să-i ocrotească, atunci când va veni vremea să preia tronul. Comoara de pe Loei îi costase pe zece oameni viaţa - pe oamenii pe care-i trimisese s-o caute. Chiar dacă îi va lua toată viaţa, trebuie să aibă grijă ca morţile lor să nu fie în zadar.

Zâmbea, când Francesca şi Bill i se alăturară, de mână.

- Mergeţi liniştiţi pe drumul vostru, le spuse Paul şi în timp ce rosti cuvintele nu-şi dădu seama că vorbise în limba maternă.

- Cred că vântul se potoleşte, spuse Bill, strângând braţul Francescăi.

Urmărindu-i privirea, Francesca văzu că, într-adevăr, fulgerele deveneau din ce în ce mai slabe şi mai depărtate.

Furtuna trecea. în câteva ore, soarele va străluci din nou deasupra insulei. Coşmarul se sfârşise.

Alături de Bill, se întoarse la pacientul ei şi începu, cu degete încă uşor tremurânde, să reasambleze aparatul de transfuzii.

Bill o urmări gânditor. Când termină, se întoarse spre el şi Bill întinse braţele spre ea.

- Fran, şopti el, Fran, te iubesc atât de mult.

Seara coborî înainte să-şi dea bine seama. Bătrânul Sandy Grayson se agită şi deschise ochii.

- O să mă invitaţi la nuntă? întrebă el din senin.

- Asta o să facem, Sandy, promise Bill zâmbind şi strângând mâna Francescăi.

Sfâr[it